

Giới thiệu [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù

Mười năm xa cách đầu phải là chuyện dễ dàng.

"Chị hai à, em xin lỗi... vì em mà chúng ta đã phải xa nhau"

Trong mười năm ấy, tình yêu có thể thay đổi nhanh như vậy sao?

"Tại sao anh lại phản bội tôi... Thiên Bình?"

Sau mười năm xa cách cuối cùng cũng có thể trở về...

"Ngư à, tao về rồi..."

Hạnh phúc vừa đến lại đi...

"Ngư à, đừng dọa chị, mày tỉnh lại đi, Ngư..."

.....

"Xin lỗi nhưng cô gái bị chấn thương nặng, có lẽ sẽ rơi vào hôn mê sâu, nếu tỉnh lại thì sẽ sống cuộc sống thực vật..."

Em gái bị hãm hại, có nên trả thù không?!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Biến cố ập đến

_ Song Tử, chị nhanh lên đi- Một cô bé có khuôn mặt tròn trĩnh, dễ thương, mái tóc nâu hạt dẻ uốn xoăn nhẹ và đôi mắt to tròn đang thúc giục cô chị gái "lưu quý" của mình. Đó là Song Ngư

_ Rồi rồi, sao mày nhắc làm thế, chị ra liền đây.- Song Tử trả lời, mặt hầm hầm- Cái con này cứ giục mãi, bức quá- cô từ trong bước ra, khuôn mặt y chang Song Ngư, chỉ khác màu mắt của Song Tử đậm hơn Song Ngư, mái tóc của Song Ngư là màu nâu hạt dẻ, còn tóc của Song Tử là màu đen đặc trưng. Mấy chi tiết nhỏ này rất ít người có thể nhận ra. Họ là chị em sinh mà.

_ Sao mặt chị giống cái bánh bao thiêu vậy?- Song Ngư trêu Song Tử

_ Mày muốn ăn bánh bao thiêu à? Tao có đấy. Có muốn thử không- Không biết từ đâu Song Tử lôi ra một cái bánh bao biến dạng màu sắc, xanh đen lẫn lộn, còn có mấy sinh vật kì lạ bám trên chiếc bánh, giờ ra trước mặt Song Ngư.

_ Eo ui, kinh thế. Vứt giùm em đi- Song Ngư khấn khoản cầu xin

_ Mày muốn ăn mà- Song Tử đưa cái bánh tiến đến gần mặt Song Ngư hơn

_ Thôi em xin- Song Ngư ra bộ mặt đáng yêu rom róm nước mắt.

_ Tạm tha cho mày- Song Tử hạ chiếc bánh bao xuống, rồi quăng nó thẳng thùng rác luôn

_ Mà sao hôm nay chị dữ vậy?- Song Ngư hỏi

_ Mày lại muốn ăn đập hả?- Song Tử tức giận hỏi lại

"Trời ạ, chị lại nổi điên nữa rồi, bây giờ mà còn hỏi nữa chắc mk sẽ là người chịu đòn quá"- Bé Ngư nghĩ.

Tuy thường ngày Song Tử hay mắng Song Ngư nhưng cô bé biết thực chất trong lòng Song Tử rất thương yêu cô. Bởi vậy mà khi Song Tử quát Song Ngư, cô bé đâu có buồn, miệng còn cười toe toét nữa chứ.

_ Hai đứa có muốn đi không hả- Mẹ của Ngư và Tử từ ngoài bước vào.

_ Có ạ- hai đứa đồng thanh rồi chạy ra

Bên ngoài một chiếc xe hơi đang chờ sẵn ở ngoài. Ba họ đang ngồi trong đó. Song Tử và Song Ngư ngồi ở phía sau còn mẹ họ thì ngồi ở phía trên.

_ Hai con nhớ thắt dây an toàn nha- Mẹ họ nhắc nhở

_ Vâng ạ- Hai đứa đồng thanh đáp

_ Ba khởi động xe nha- Ba họ thông báo

_ Vâng ạ.

Chiếc xe nhanh chóng chạy đi, bỏ lại mọi thứ lại phía sau. Song Ngư rất thích thú, lắc qua lắc lại cái đầu, còn lẩm nhẩm hát trong miệng. Đối với Song Tử ư... thì không có gì thú vị cả, chỉ vì Song Ngư cầu xin nên nó mới chịu đi. Nó tha thẩn ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Chiếc xe chạy ra khỏi thành phố đến một thành phố khác, nhỏ hơn thành phố mà họ đang sống, có vẻ cổ kính hơn. Song Ngư có vẻ mệt mỏi nên cô đã thiếp đi một lúc. Đến nơi, mẹ nó gọi:

_ Song Ngư à, đến nơi rồi, dậy đi con- Mẹ lay người nó

_ ưk.. ưk- Song Ngư vẫn chưa chịu mở mắt ra.

_ Ê... con lộn đến nơi rồi- Song Tử mạnh bạo hét vào tai Song Ngư

_ Sao chị hai ác thế? em đang ngủ mà- Song Ngư dụi dụi mắt

_ Tao bảo đến nơi rồi- Song Tử nói lại

_ Hà... đến nơi rồi sao?- Song Ngư trở lại mặt hờn hờ

_ Thôi, đi vào đi hai đứa. Nhớ phải theo sát mẹ, khi hành lễ phải nghiêm trang, à còn nữa không đc chạy lung tung khi chưa đc mẹ cho phép...- Mẹ họ nhắc đủ mọi việc

Họ đành dòng tai nghe hết và cuối cùng cũng được vào trong. Ngôi chùa có vẻ được xây từ lâu lắm rồi nhưng nó vẫn giữ được những nét đặc sắc. Họ đi vào trong thấp nhang, dâng lễ rồi cúng bái. Đây là lần đầu tiên hai chị em đi chùa nên mỗi lần dâng lễ đều phải ngó qua ngó lại xem ba mẹ làm thế nào rồi bắt chước làm theo. Đứng trước Phật Tổ, hai chị em mỗi người đều cầu mong một ước muốn khác nhau. Song Ngư thì ước luôn xinh đẹp, học giỏi, ăn hoài không béo,...(ước thế thì có đến kiếp sau cũng không thành hiện thực được). Còn song Tử, cô bé ước sẽ luôn được ở bên cha mẹ và.. cả cô em gái ngốc của mình nữa.

Sau khi dâng lễ xong, Song Ngư và song Tử rủ nhau đi dạo quanh chùa, phải khăn cả cổ mới được mẹ cho phép. Ba mẹ của Tử và Ngư thì đến chỗ của sư thầy xin bùa bình an. Ba vẫy tay gọi hai chị em vào.

_ Hai đứa chạy vào đây ba bảo cái này.

Mặc dù không muốn nhưng họ vẫn vâng lời đi vào. Sư thầy nói hai đứa trẻ đưa bàn tay ra để thầy xem chỉ tay. Song Ngư không hiểu chỉ tay là cái gì, thấy ba mẹ họ giục nên cũng miễn cưỡng chìa tay ra. lát sau, sư thầy xem xong, nét mặt không được vui cho lắm, rồi nói bố mẹ của tử và Ngư đi sang một chỗ khác nói chuyện. Bố mẹ họ khi nghe những lời sư thầy nói thì không thể tin nổi, nhìn hai đứa trẻ đang chơi với nhau mà lòng nặng trĩu. Họ không muốn chia cắt hai đứa trẻ, nhưng số mệnh đã định. Sư thầy nói số kiếp của Song tử và song Ngư xung khắc với nhau nếu không tách rời một thời gian thì nhất định Song Ngư sẽ gặp phải tai nạn. Thế là họ đành đưa ra quyết định gửi Song Tử vào chùa, đến năm Song Tử 18 tuổi họ sẽ đón cô bé về nhà. Mất mẹ của họ đã róm rã, còn ba tuy bề ngoài cố giữ bình tĩnh nhưng lòng ông đang rối như tơ vò. Phải nói sao với hai đứa trẻ bây giờ? Song Tử thấy ba mẹ có vẻ không vui thì chạy đến, gặng hỏi:

_ Ba mẹ làm sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à? Sao mẹ lại khóc?- Nói rồi Song Tử đưa tay lau nước mắt cho mẹ- Mẹ đừng khóc mà- Cô bé động viên. Từng lời nói của cô bé như những nhát dao đâm thẳng vào tim mẹ, sao bà đành lòng để cô bé đi đây.

_ Mẹ...mẹ không sao.- Bà cố kìm nước mắt.- Song Tử, mẹ hỏi con này, nếu có ngày, vì một lý do nào đó mà con phải rời xa Song Ngư thì con có hận ba mẹ không?

_ Mẹ, mẹ đang nói gì thế? điều đó sao có thể xảy ra chứ?

_ Con cứ trả lời mẹ đi.- Bà nhất quyết hỏi.

_ Ừm.. Tất nhiên là không rồi, ba mẹ là ba mẹ của con, quyết định của ba mẹ sẽ không làm tổn hại đến con, vậy thì sao con lại phải hận ba mẹ chứ.- Cô bé ngây thơ trả lời.

_ Mẹ nói này, bây giờ con và Song Ngư phải xa nhau một khoảng thời gian, có vẻ sẽ rất lâu. Để không làm hại đến Song Ngư, con phải làm như thế, con có đồng ý không?- Bà lại tiếp tục hỏi, mắt lại róm rã

_ Xa Song Ngư, tại sao lại vậy ạ? Con thì làm hại gì đến Ngư chứ?- Song Tử hỏi lại.

_ Sư thầy nói rằng mệnh con và song Ngư xung khắc, để con bé được bình an, con phải xa nó một thời gian.- Bà mẹ đang cố giải thích cho Song tử

hiếu.

Song Ngu từ lúc nào đã chạy đến và nghe toàn bộ câu chuyện. Cô không muốn Song Từ phải xa mình, chị ấy là một phần cuộc sống của cô, thiếu chị sao cô sống nổi.

_ KHÔNG. CON KHÔNG CHO PHÉP AI ĐƯA CHỊ ẤY ĐI.- Cô bé hét lên.

_ Ngu. nghe mẹ, chỉ lần này thôi. Rồi chị con sẽ về với con mà

_ Vậy mẹ nói đi, khi nào chị về?- Song Ngu òa khóc.

_ Không lâu đâu con- Bà nhẹ vỗ vào lưng Song Ngu.

_ Không lâu là lúc nào? Mẹ mau nói thật cho con biết đi.- Ngu nhất quyết phải hỏi cho bằng được.

_ Chỉ...chỉ..10 năm thôi.- Bà mẹ áp úng.

10 năm, Song Từ đang choáng vì câu nói của mẹ. Quãng thời gian đó đâu phải là ngắn, cô một ngày không thấy Song Ngu đã điên lên rồi, bây giờ những 10 năm, sao cô có thể chịu đựng được chứ?

_ Không, con không đồng ý...- Song Ngu nức nở rồi chợt cô thấy mọi vật trước mắt mờ dần, mắt từ từ khép lại...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Muốn nói chuyện với tôi sao?

_ Ngu, con sao vậy, đừng làm mẹ sợ mà con.- Mẹ Ngu thấy con gái mình bị ngất thì hoảng loạn, nước mắt rơi lã chã.

_ Ngu, Ngu, mau nhìn chị này Ngu.- Song Từ cũng hét hoảng không kém

Ba Song Ngu vội đỡ cô bé vào một căn phòng gần đó. Một sư thầy đưa dầu cho mẹ Ngu. Bà day day vào thái dương cô bé, rồi đưa lên mũi của cô. lát sau, Ngu dần dần có ý thức, đôi mắt hé mở, cô cảm thấy mọi vật đều mờ ảo. Thứ cô nhìn thấy rõ nhất chính là khuôn mặt lo lắng của ba mẹ và...Song Từ.

_ Ngu, cuối cùng con cũng tỉnh rồi, con cảm thấy thế nào rồi?- Ba Ngu lo lắng hỏi.

_ Con không sao, chị hai, chị không được đi, nhất định đừng bỏ em mà, huhuhuhu.- Ngu bây giờ chỉ quan tâm đến Song Từ.

_ Song từ, con hãy khuyên con bé giúp mẹ đi, con thân với em con nhất mà.- Mẹ Song Từ nói trong nước mắt.

_ Con... con sẽ cố gắng.- Song Từ khó khăn nói.

Ba mẹ Ngu đi ra ngoài, khép cửa lại. Lúc này Song Từ mới nhẹ nhàng đến bên chiếc giường mà Ngu đang nằm. Cô lấy tay lau những giọt nước mắt của Ngu, rồi vén những ngọn tóc dính vào khuôn mặt xinh xắn của cô bé.

_ Ngu này, nghe lời tao, để tao đi đi.- Song Từ nói.

_ Không, em...hức.. không để....hức... chị rời xa...hức...em đâu, không bao giờ.- Ngu vẫn nức nở.

_ Trước nay, tao luôn mắng mọ mày, bây giờ không có tao chẳng phải mày sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn sao?- Song Từ tiếp.

_ Em nghe chị mắng quen rồi, bây giờ chị không mắng em, em sẽ không quen đâu. Hơn nữa, em biết chị mắng nhưng trong lòng chị rất thương em, phải không?- Ngu hỏi.

_ Ngu à, tao rất thương mày, thật lòng đấy. Tao không muốn vì tao mà mày phải gặp nguy hiểm, mày là đứa em duy nhất của tao. Nếu mày xảy ra chuyện gì, tao sẽ không tha thứ cho bản thân tao đâu.- Song từ khuyên giải.

_ Em không sợ nguy hiểm, em chỉ sợ không được gặp chị thôi.- Ngu kiên định.

_ Sao mày lại không chịu nghe lời tao, bây giờ mày để tao đi hay là mày muốn tao chết trước mặt mày?- Song Từ hét lên, nước mắt đã ướt đẫm trên khuôn mặt.

_ Em...em- Ngư không biết bây giờ mình phải nói gì nữa.

Song Từ lòng đau như bị cắt từng khúc ruột vậy. Cô ôm chầm lấy Ngư, vuốt tóc cô, khóc nức lên.

_ Để tao đi đi, coi như tao xin mày.

Song Ngư cũng ôm lấy song Từ. Hồi lâu, cô bé mới nói:

_ Em...em sẽ đi...chị đi. Nhưng chị... phải hứa với em, thường xuyên liên lạc.. với em, không được quên em. Em sợ chị quên em lắm.

_ Ừ. Mày ở nhà cũng phải ngoan, nghe lời bố mẹ biết chưa. Nhớ ăn uống đầy đủ, đừng để bị bệnh. Như vậy tao sẽ không quên mày đâu. Nếu lúc tao quay về, mày mà ốm yếu, mày sẽ chết với tao.- Song Từ trêu Ngư nhưng trong hoàn cảnh hiện tại ai mà cười nổi.

Sau đó, Song Từ đưa Song Ngư ra gặp bố mẹ.

_ Con bé đồng ý rồi.- song Từ nói.

_ Thật sao?- Ba mẹ hai cô bé đều không thể ngờ.- Ngư à, lời chị con nói là thật sao?

_ Vâng. Nhưng ba mẹ phải để người chăm sóc chị ấy thật tốt, con không muốn chị ấy bị làm sao đâu.- Ngư quay sang nói với bố mẹ.

_ Yên tâm đi, ba mẹ sẽ không để chị con phải chịu khổ đâu.- Ba Ngư khẳng định.

Bỗng nhiên, Ngư nhào đến Song Từ, ôm cô thật chặt:

_ Em sẽ nhớ chị lắm đó.

_ Tao cũng vậy, mày cũng đừng có khóc nữa, sung hết mắt rồi kìa.- Song từ nhẹ gỡ tay Ngư ra, từng ngón tay nhỏ nhắn chạm nhẹ vào đôi mắt của cô bé.- Hãy nhớ, chị được khóc trước mặt tao, ngoi af ra nhất định không được rơi nước mắt, nhớ chưa?

_ Em.biết rồi.- Ngư đáp.

Ngày hôm đó có lẽ là ngày đau khổ nhất trong cuộc đời cô bé. Ba mẹ cô đã hứa một tháng sau sẽ đi thăm cô bé, điều này cũng làm Song Ngư yên tâm phần nào. Thế rồi ba mẹ nói chuyện với sư thầy một lúc rồi cũng rời đi. Nhìn bóng lưng ba mẹ và Song Ngư xa dần, đến khi khuất hẳn, lúc này Song Từ mới quỳ sụp xuống, khóc lớn tiếng. Đã tự nhủ bản thân phải thật cứng rắn, mạnh mẽ mà sao bây giờ song Từ cô lại rơi nước mắt cơ chứ?

_ Ngư à, sống không có mày sao lại khó khăn như thế chứ?

Một tháng, trong một tháng thật sự rất nhiều thứ đã thay đổi. Song Từ bây giờ là một con người vô cùng lạnh lùng, khó gần, ít ai có thể nói chuyện với cô bé. Còn Song Ngư sau khi song Từ đi ngày nào cũng đến phòng cũ của Song Từ, ngắm nhìn những đồ vật trong phòng. Bức ảnh ở chính giữa phòng của Song Từ lúc nào cũng được Ngư lau chùi cẩn thận. Cô bé đã cố gắng nghe lời chị, không nhõng nhẽo như trước, cô sống tự lập hơn. Điều này làm ba mẹ cô vui hơn nhưng trong căn nhà thiếu vắng một bóng người nên cũng ảm đạm hơn trước.

Hôm nay là ngày mà ba mẹ cùng Song Ngư đến thăm Song Từ. Kì lạ thật, hôm nay Song Từ ăn uống đầy đủ, lại rất nghe lời sư thầy. Ai có thể hiểu cô đã mong chờ ngày này như thế nào?

"Một tháng không gặp liệu Song Ngư có gầy đi không nhỉ? Liệu nó có khóc như trước không? Con bé này lúc nào cũng làm người khác lo lắng hết à". Song Từ nghĩ.

Sư thầy thấy cô bé như vậy thì không tài nào nói ra được cái tin này. Một tháng qua nó đã chờ mỗi mòn chỉ mong có thể gặp lại em gái, bây giờ lại nói rằng ba nó bận nên gia đình không thể đi được thì liệu con bé có chịu nổi không? Song Từ thấy vậy giờ sư thầy cứ tần ngần đứng một chỗ thì hỏi:

_ Sao sư thầy lại đứng đó, ba mẹ con đến chưa vậy thầy?

_ Song Từ này, ba mẹ con... có chút việc nên...sẽ không đến được.- sư thầy ấp úng mãi mới nói hết câu.

Nét cười trên môi Song Từ phút chốc biến mất. Cô bé bỏ đi, cô đã mong chờ, rất mong chờ ngày này đến vậy mà,... Bây giờ cô bé đang rất bức bối, tủi thân. Một tháng qua nhìn những người đi chùa lễ Phật, nắm tay con trai, con gái họ, cô đã cảm thấy rất ghen tỵ, cô muốn gặp lại ba mẹ mình nhiều lắm chứ. Cô bé ngồi một góc mà không nhận ra rằng có một cậu bé này giờ đang chăm chú nhìn cô. Cậu bé quan sát từng cử chỉ của cô bé. Khuôn mặt cô nhìn nghiêng sao có thể đáng yêu đến vậy, trông như một thiên thần. Chỉ có điều sao đôi mắt của cô lại lạnh lùng thế nhỉ? Cậu bé cứ đặt bao nhiêu câu hỏi trong đầu, cuối cùng tiến đến bắt chuyện với cô bé:

_ Đây, bạn gì ơi, chúng ta nói chuyện được không?

Song từ liếc cậu bé rồi im lặng không nói gì.

_ Đây, tôi đang nói chuyện với bạn đó, bạn có nghe tôi không hả?

Đáp lại cậu bé chỉ là tiếng gió thổi và tiếng lá cây xào xạc. Nhưng cậu bé không để yên, cứ làm liên thoảng một hồi:

_ Bạn tên gì? Bao nhiêu tuổi? Sao bạn lại ở đây?

song Từ vốn đang bức mình, nghe cái tên này nói nhảm cô càng bức hơn. Cuối cùng cũng phải lên tiếng:

_ Muốn nói chuyện với tôi sao? Vậy thì hít đất 50 cái cho tôi. Không làm được thì biến đi. Đừng làm phiền tôi.

_ Há? 50 cái? Cậu trêu tôi à? Sao nhiều thế?

_ Không làm được thì thôi.BIẾN.- Song Từ lạnh giọng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chiếc bánh của sự bắt đầu

"Bình thường mình cũng lắm cũng chỉ hít đất được hai mươi cái, bây giờ những....50... thôi thì cố gắng vậy, thêm có ba chục cái nữa thôi mà..."

"Vì sự nghiệp làm quen với bạn gái xinh đẹp kia, cố lên"

Cậu bé tự nhủ.

Rồi cậu cúi người, hai tay đặt xuống đất và bắt đầu công việc "ngửi mùi đất".

Song Từ ngạc nhiên"Ôi trời ơi, mình chỉ đùa thôi mà hắn coi là thật sao? Coi ra gan cũng lớn phết nhỉ, có kịch hay để xem rồi"

Cậu bé đếm:"1...2...3...4...5.....20"

Hai mươi cái đầu đối với cậu bé không khó khăn cho lắm nhưng bắt đầu từ cái thứ ba mươi thì có vẻ cậu đã rất mệt, mồ hôi đầy trên trán, trên mặt, mái tóc của cậu lúc trước còn gọn gàng đẹp mắt chứ bây giờ nhìn nó người ta tưởng cái tổ chim. Hai tay cậu có vẻ khuyu hơn ban đầu một xít, Song Từ thấy thế thì bảo:

_ Cái tay thẳng lên, cậu mà cứ như thế tôi cho là cậu ăn gian, cho cậu hít lại luôn bây giờ.

Cậu bé nghe thấy thì cũng chỉnh lại tư thế, không nói thêm lời nào, đơn giản là vì cậu đang rất mệt đến mức nói không lên lời. Sắp xong rồi, 45....46....47...48.....49.....50..... Vừa đạt đến cái mức 50, cậu nằm bệt luôn xuống đất, hai tay trườn lên phía trước, hai chân duỗi thẳng ra sau, còn miệng với mũi thì hít lấy hít để không khí. Nếu mĩ bạn không tưởng tượng ra tư thế hiện tại của cậu thì có thể liên tưởng đến con thằn lằn từ trên trần nhà rơi xuống, vì bộ dạng của cậu bây giờ không khác nó là bao.

_ Tôi....học....xong....học....rồi.- Cậu bé thở hổn hển nói với Song Từ.

_ Bộ cậu định nói với tôi trong tư thế như vậy à? Mau ngồi lên đây.- Song Từ lạnh giọng giương ánh mắt nhìn"sinh vật lạ dưới đất".

Cậu bé nghe Song Từ nói thì dùng tất cả sức lực bình sinh của mình để ngồi lên cái ghế gần đó, cái ghế đá mà Song Từ đang ngồi. Tay cậu lúc với lấy cái ghế chẳng hiểu sao lại chạm vào tay Song Từ, những tưởng cô sẽ kéo cậu lên, ai dè cô hất tay cậu bé ra không một chút thương tiếc.

_ Đừng có đụng vào người tôi.- Song Từ nói.

Lúc này cậu bé cũng ngồi lên được cái ghế, cậu ngả người ra phía sau, hai tay để sau cổ.

_ Xin lỗi, tôi không cố ý.- Cậu thành thực dùng ánh mắt ăn năn xin lỗi nhưng Tiểu Song lại chẳng thèm đoái hoài, lạnh lùng thật đấy.

_ Cậu muốn nói chuyện với tôi đúng không, vậy thì nói đi.- Song Từ liếc cậu.

_ À đúng rồi, tôi quên mất. Bạn tên gì?- Cậu sực nhớ đến công sức "ngửi đất" của mình, bây giờ chính là lúc hưởng thành quả.

_ Mẹ của cậu không dạy nếu muốn hỏi tên người khác thì trước hết phải nói tên mình à?- Tiểu Song hỏi mà như trách móc.

_ Hi hi, tôi tên Thiên Bình, còn cậu?- Thiên Bình nói rồi hỏi Tiểu Song.

_ Song Từ.- Đáp cụt lùn, hai chữ ngắn gọn, đi thẳng vào chủ đề.

_ Tên bạn hay thật đấy. Mà sao bạn lại ở đây, ba mẹ bạn đâu?- Thiên Bình hỏi tiếp.

Song Tử im lặng không nói gì, cô không muốn người khác biết quá nhiều về mình, mà nhờ nói ra cậu ta lại cười chê mình thì sao? Thiên Bình thấy hỏi lâu mà Song Tử không trả lời thì chuyển chủ đề:

_ Cậu không muốn nói cũng không sao. Nhưng bây giờ cậu có thể cho tôi ít đồ ăn không, tôi đói lắm rồi.- Ngay sau khi Thiên Bình khấn khoản thì bụng của cậu cũng bắt đầu biểu tình.

Tiểu Song không nói gì chỉ đi đến một căn phòng khác. lát sau, cô đi ra với hai chiếc bánh trên tay: tay trái là chiếc bánh kem dâu màu hồng bắt mắt có cả socola nữa, còn bên phải là chiếc bánh kem sữa trắng đơn giản.

Thiên Bình đang ngồi trên ghế trông thấy hai chiếc bánh mà Song Tử đang cầm thì mắt sáng như bắt được vàng, vội chạy đến chỗ cô:

_ Oa, cậu kiếm được ở đâu vậy?- Nói rồi cậu toan đến cầm chiếc bánh kem dâu thì cô lại chia chiếc bánh kem sữa lên trước mặt.

_ Cái này là của cậu, còn cái kia CỦA TÔI.- Tiểu Song nhấn mạnh hai chữ cuối.

Thiên Bình mặt ỉu xiu, tuy nhiên vẫn cầm lấy chiếc bánh, mặc kệ có còn hơn không. Rồi cả hai cùng ngồi xuống ghế, nhâm nhi bánh. Song Tử lúc này mới gọi là có chút chú tâm đến gương mặt cậu bạn bên cạnh. Trông cậu cũng khá được đấy chứ, da trắng, mắt đen, hàng lông mày rậm, tóc tuy hơi lộn xộn xiu nhưng nhìn lại thấy đẹp. Nhận thấy Song Tử đang hướng mắt về mình, Thiên Bình trêu:

_ Thấy tôi đẹp trai rồi đúng không?

_ Xấu hoắc.- Song Tử thốt lời mà không biết đã làm tan nát con tim người nào đó.

Thiên Bình tức không nói được gì, ở lớp ai cũng nói cậu đẹp trai, vậy mà cô bé này lại kêu xấu, không biết cô có mắt thẩm mỹ không nữa. Tay cậu cầm cái nĩa cắm liên tục vào chiếc bánh vô tội, chẳng may không cẩn thận thế là nó đáp ngay xuống đất một cách êm ả. Bánh ơi là bánh vị mỳ đã nhạt rồi mà sao đời mỳ lại càng nhạt hơn thế?

Song Tử trông chiếc bánh đáp đất nhưng mắt vẫn vô cảm dán mồm vào chiếc bánh dâu thơm ngon của mk(vô tâm chưa kìa). Vậy là em bánh kem sữa nhạt nhẽo đã hy sinh, Thiên Bình phải ôm bụng mà đi năn nỉ Song Tử:

_ Cậu cho tôi ăn chung với. Bánh tôi roi rồi, không lẽ cậu để tôi ôm bụng rỗng như này mãi sao?

_ KHÔNG CHO CHUNG.- Đáp gọn.

_ Đi mà, đi mà, tôi đói sắp xỉu rồi nè.- Thiên Bình vẫn tiếp tục nài nỉ.

_ Cậu làm roi rồi thì thôi đi- Song Tử bực mk nói- Với lại cậu với tôi có quen biết với nhau đâu. Tôi cho cậu ăn là tốt lắm rồi.

_ Tôi muốn trở thành bạn của cậu- Thiên Bình nói

_ Nhưng tôi khó ưa lắm, nóng tính, tai quái lắm đó. Cậu vẫn muốn làm bạn với tôi sao?-Song Tử hỏi

_ Đương nhiên. Tôi sẽ làm cậu phải thay đổi.- Thiên Bình

_ Vậy thì ăn đi. Tôi cho cậu- Song Tử đưa chiếc bánh trên tay cho Thiên Bình. Cậu cầm lấy ăn nhồm nhoàm(mất hết handsome rồi anh ơi). Cậu bé vừa nhai vừa nhuot vừa nói

_ Nhoàm... nhoàm... Bánh này ngon quá... nhoàm nhoàm

_ Không ngon bằng bánh mẹ tôi làm- Song Tử lẩm bẩm nhưng Thiên Bình vẫn nghe thấy

_ Cậu nói cái bánh này không ngon ư?

_ TÔI NÓI LÀ NÓ KHÔNG NGON BẰNG BÁNH CỦA MẸ TÔI LÀM. NGHE RÕ CHƯA?- Song Tử hét. Cô không ngờ thẳng này tai lại thính đến thế.

_ Vậy khi nào mẹ cậu đến đây chơi thì bảo cô ấy làm cho tôi mấy cái ăn thử nha- Thiên bình vẫn dán mồm vào bánh nói

_ Chắc mẹ tôi không đến đây đâu- Song Tử buồn rầu nói

_ Sao vậy???- Thiên Bình thắc mắc

Song Tử bây giờ rất cần một người để tâm sự. Câu nói của Thiên Bình làm cho cô nhớ đến Song Ngư, mỗi khi có việc gì không vui thì Song Ngư đều biết hết và nó cx là người để Tiểu Song giải bày tâm sự. Song Tử tủi thân khóc. Song Tử rất ghét cái cảm giác này

_ Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Cậu đừng khóc nữa nha. Đừng khóc mà- Thiên Bình dỗ dành.

_ Tôi đâu có khóc- Song Từ gạt nước mắt sang một bên.

_ Ủ, cậu không khóc- Thiên Bình cx giả bộ theo Song Từ

_ Cậu có thể kể mọi chuyện cho tôi nghe mà- Thiên Bình đề nghị

Chẳng biết tại sao lúc này Song Từ lại kể hết chuyện cho Thiên Bình nghe. Cậu chăm chú nghe cô kể, không ngờ rằng Tiểu Song mới nhỏ như vậy đã phải chịu nhiều chuyện cay đắng như thế. Hai đứa trẻ cứ ngồi đó nói chuyện với nhau, rất lâu. Thình thoảng từng làn gió lại lướt qua, vòn nghịch mái tóc của chúng. Thiên Bình nói với Song Từ:

_ Đừng buồn, ba mẹ cậu sẽ không bỏ rơi bạn đâu. Nghe cậu kể chắc chắn em gái cậu rất thương cậu, nó sẽ không quên cậu đâu. Tin tôi đi.

_ Tại sao tôi phải tin cậu chứ?- Song Từ nghi hoặc nhìn vào đôi mắt của Thiên Bình.

_ Bởi vì chúng ta là bạn.- Thiên Bình nhìn thẳng vào mắt Song Từ- Cậu quên rồi sao?

_ Tôi đã nói chúng ta là bạn chưa? Tôi biết lúc này cậu nói vậy chỉ vì muốn ăn bánh thôi. Tôi không để ý đâu.- Song Từ nói.

_ Tôi muốn làm bạn với cậu, đó là thật. Tôi hứa sẽ luôn bên cạnh cậu như lúc này đây.- Thiên Bình đưa tay ra trước mặt Song Từ.- Chúng ta ngoắc tay đi như vậy mới chứng tỏ lời tôi nói là thật.

Song Từ hơi chần chừ rồi cũng đưa tay ra phía trước, ngoắc ngón út của mình với ngón út của Thiên Bình. Thời khắc đó, cả hai đứa trẻ đều cảm thấy vô cùng vui vẻ. Song Từ mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Thiên Bình cũng mỉm cười, nụ cười của cô ấy thật đẹp. Sự thật đứng từ xa trông thấy hai đứa trẻ vui vẻ cũng mỉm cười nhìn theo. Cuối cùng Song Từ cũng có một người bạn, một người bạn không phải là Song Ngự.

Ánh mặt trời đang tắt, hoàng hôn dần buông xuống. Thiên Bình đành phải tạm biệt Song Từ rồi ra về....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đến trường mới

Vài ngày sau...

Một chiếc xe ô tô đậu trước cổng chùa. Bước ra là hai con người đã rất đỗi quen thuộc với song Từ.

_ Ba,mẹ - Song Từ tiến đến chỗ ba mẹ cô bé, ôm chầm lấy họ. Cô bé liếc nhìn ra đằng sau. Không có.- Song Ngự không đến sao?

_ À, ừ... Song Ngự bị ốm không đi được.- Mẹ Song Từ áp ứng.

_ Nó bị ốm? Có nặng lắm không ạ? Ba mẹ đã cho nó uống thuốc chưa ạ? Mà nó bị bệnh gì?- Song Từ lo lắng hỏi liên tiếp.

_ Song Ngự chỉ bị cảm nhẹ, sẽ mau khỏi thôi con. Hôm trước, ba mẹ không xuống thăm con được là vì Song Ngự bị ốm. Con không trách ba mẹ chứ??- Ba cô bé hỏi.

_ Dạ... không đâu ạ...- Song Từ buồn bã nói.

“Minh thật là ích kỷ. Song Ngự bị ốm mà mình lại còn trách ba mẹ và nó”

_ Phải rồi, mẹ có mang cho con ít đồ. Con xem thử đi.- Mẹ Song Từ nói rồi đưa ra trước mặt Song Từ một đồng túi mà bà cầm trên tay.

_ Con cảm ơn mẹ.- Song Từ nhận lấy mấy chiếc túi nhưng không mở ra xem. Liếc nhìn gương mặt ba mẹ, hình như có cái gì đó không bình thường, cô hỏi:

_ Vẫn còn chuyện khác đúng không ba mẹ?

_ Ừm- Ba Song Từ gạt đầu.- Song Từ này, năm học tới,...ba mẹ sẽ chuyển trường cho con.

_ Tại sao lại thế ạ?- Cô bé hậm hực.

_ Con và Ngự Ngự phải tách nhau một thời gian nên hai đứa không thể gặp nhau....vì vậy....- Mẹ cô bé nói đến đây thì không nói thêm nữa.

Song Tử đã hiểu ý của ba mẹ mình. Gương mặt cô bé thấp thoáng nét buồn. Lẽ ra, cô nên lưỡng lự trước được việc này....

_ Con biết rồi. Vậy khi nào thì con sẽ nhập học?- Cô hỏi.

_ Ngày 20/8. Hôm đó ba sẽ đưa con đi nhập học. Học phí và đồ dùng học tập cứ để ba mẹ lo. Con hãy yên tâm học hành thật tốt nha.- Ba Song Tử cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, rồi lặng lẽ ôm cô vào lòng. Hơn ai hết, ông biết cảm giác của con gái mình bây giờ như thế nào.

Song Tử không nói thêm bất kì lời nào nữa. Chuyện này bây giờ thì có còn quan trọng gì với cô nữa chứ? Học ở đâu mà chẳng như nhau. Ở trường, ngoài Song Ngư ra, có mấy khi cô nói chuyện với người khác? Cô chỉ buồn vì không thể cùng con bé đi học chung nữa mà thôi.

oOo

Nay là ngày mà Song Tử nhập học ở trường mới. Sau khi thay đồng phục của trường vào, cô nhìn lại mình trong gương. Áo sơ mi trắng, váy đen gần tới gối với những sọc kẻ màu đỏ, chiếc khăn quàng thắt lệch ở giữa cổ, đôi giày búp bê màu đen xinh xắn, cùng với mái tóc đen mượt được cột nơ gọn gàng đằng sau. Mọi thứ sẽ thật hoàn hảo nếu khuôn mặt trắng trẻo của cô hiện hữu một nụ cười. Chỉ có điều nó lại lạnh tanh, không chút cảm xúc.

_ Vậy là xong.- Cô tự nói với mình rồi xách ba lô đi ra ngoài.

Ra đến cổng thì ba cô đã đợi sẵn trong xe. Cô bước lên xe mà không nói thêm lời nào, cứ thế chiếc xe dần lăn bánh. Quang cảnh hai bên đường đã thay đổi rất nhiều. Đơn giản vì đây không phải là con đường trước kia cô tới trường. Nhắm hờ mắt, cô cảm thấy thiếu vắng cái gì đó,là tiếng cười nói chí chóc của Song Ngư. Hồi trước đến trường là mỗi lần Song Tử phải bịt tai lại vì quá ồn ào nhưng bây giờ không nghe thấy tiếng nói nó, cô lại cảm thấy không quen.

Mãi nghĩ miên man mà cô không để ý đã đến trường. Thì ra là trường White Star. Ngôi trường thật đẹp, trông như một tòa lâu đài thu nhỏ vậy. Nó cũng đẹp giống như trường cũ của cô. Liếc mắt vào bên trong, cô thấy từng lớp học sinh đang nô đùa dưới tán cây xanh mát. Trông bọn họ thật vui vẻ....

Song Tử được ba dẫn lên phòng hiệu trưởng. Lúc này, cô mới nhìn bao quát xung quanh trường. Hai màu chủ đạo là trắng và vàng kết hợp hài hòa với nhau tôn lên vẻ nghiêm trang của ngôi trường. Nhìn sơ qua thì hình như trường có hai phòng thể chất rất lớn, có căn-tin và nhiều phòng học nữa. Bỗng tiếng nói của ba vang lên làm cô giật mình:

_ Song Tử, lớp của con là 4A1, còn đây là cô giáo chủ nhiệm của con, cô Thanh Lan.- Ông nói rồi chỉ tay về phía một cô gái trẻ bên cạnh.- Bây giờ, ba phải về, con nhớ ngoan ngoãn đấy.

_ Vâng ạ. Tạm biệt ba.- Song Tử nói.

Sau khi ba rời đi, cô được cô giáo chủ nhiệm dẫn về lớp. Mới đến hành lang của lớp mà tiếng ồn ào đã nghe rõ mồn một. Lúc đi đến cửa lớp thì cảnh tượng mà cô ghét nhất đã hiện hữu. Học sinh nói chuyện rôm rả, phi máy bay, chọc ghẹo, đùa nghịch loạn tung xạ. Chắc hẳn cô giáo chủ nhiệm hẳn quá nên mới xảy ra thảm cảnh này.

Gương mặt của cô giáo đã xuất hiện vài vết đen, cái bọn trẻ này, hễ khi nào không có cô thì chẳng khác gì cái chợ vỡ. Rõ ràng cô đã bầu ban cán sự lớp rồi mà vẫn chẳng khác gì. Còn Song Tử cô cũng tức không kém, thứ cô ghét nhất chính là ồn ào. Cô giáo đang định gõ thước xuống bàn thì Song Tử đã nhanh tay lấy cái thước trong tay cô, đập “uỳnh” một cái. Cả lớp im re, không dám ho he thêm lời nào nữa, mọi ánh mắt đều hướng về phía Song Tử và cô Thanh Lan.

_ Các em, hôm nay chúng ta có bạn mới.- Cô giáo nói rồi chỉ tay về phía Song Tử.- Nào, em tự giới thiệu về mình đi.

_ Chào, tôi là Song Tử.- Ngắn gọn, hàm súc, cô bé đã chào hỏi xong.- Thưa cô, em ngồi chỗ nào ạ?

_ À, em ngồi chỗ bạn lớp trưởng nha, chỗ bạn Thiên Bình ý.- Cô giáo cười bảo.

_ Vâng.- Song Tử đáp rồi lạnh lùng đi xuống chỗ Thiên Bình, cái chỗ náo động nhất của lớp.

Bước xuống thì lúc này cô mới nhìn rõ cái mặt thẳng lớp trưởng ngồi cùng bàn. Là cái thẳng hôm trước cô gặp ở chùa, rồi kết bạn với cô đây mà. Gương mặt cô thoáng ngạc nhiên.

_ Chào Song Tử.- Thiên Bình giơ tay lên, cười.

Song Tử không nói gì, cứ thế để cặp sách xuống bàn rồi ngồi xuống. Một cô bạn ngồi bàn trên thấy cô như vậy thì nói:

_ Chào, mình là Bảo Bình, chúng ta làm bạn nha.

Song Tử ngược nhìn lên cô. Cô trông cũng khá xinh với mái tóc vàng và đôi mắt xanh nước biển. Đặc biệt hơn, trong đôi mắt của cô chất chứa niềm vui và đôi môi nở nụ cười tươi rói. Song Tử hơi ngần ngừ rồi cũng đáp lại.

_ Ủ.- Chính Song Tử cũng không tin là mình lại nói như thế.

_ Hihi, cảm ơn cậu nha. Suýt quên, để mình giới thiệu cho cậu mấy người bạn của mình nha. Các cậu ấy chơi thân với mình lắm. Đây là Cự Giải “thần kinh”.- Bảo Bình nói rồi chỉ tay về phía một cậu bé có mái tóc nâu đỏ, đôi mắt màu lam ngồi bên cạnh.- Đây là Ma Kết, nó điệu nhưng tốt cực kì.- Chi

tay về phía một cô bé có mái tóc tím và đôi mắt cùng màu trong veo ngồi bên cạnh.- Còn cái đứa mà ngồi cạnh con Ma Kết là thằng Thiên Yết, nhiều lúc nó hơi khùng khùng như cái thằng Cự Giải ý.- Khều khều vai một tên con trai có mái tóc vàng nâu, mắt đỏ.

Ba cái đứa được xúng tên đồng loạt chĩa đạn về phía Bảo Bình. (Kiểu này chị Bảo sắp tiêu đời rồi)

- À quên nữa, cái đứa ngồi cạnh cậu tên là...

_ Thiên Bình.- Song Từ cướp lời.

_ Sao cậu biết?- Bảo Bình ngạc nhiên hỏi.

_ Cậu ta không ngu như cậu đâu.- Thiên Bình phán một câu chất không còn gì chất hơn. Ngay sau đó, chị Bảo cảm nhận hình như sau lưng có vật gì đó sắc lạnh làm ớn hết cả sống lưng. Cô từ từ quay đầu lại và....

_ Ai cho mày nói tui tao vậy hả?- Ma Kết gằn giọng.

_ Cái con này hình như muốn bị đánh hội đồng đây mà.- Cự Giải xắn tay áo.

_ Mày nói đúng, phải dạy cho nó hiểu thế nào là cái mồm hại cái thân.- Thiên Yết cùng lúc tiến đến gần Bảo Bình.

_ Chúng mày.... làm gì mà nghiêm trọng thế.....? Bình thường tao vẫn gọi chúng mày như thế mà.- Bảo Bình cố lấy bình tĩnh đối mặt với ba đứa đang hiện hình quỷ.

_ Nhưng hôm nay khác. Sao mày dám nói thế trước mặt đứa bạn mới đến hả?- Ma Kết tiến sát lại gần Bảo Bình hơn làm chỉ sợ muốn thoát tim. Gì chứ, con này mà ra tay thì chết chắc.

_ Mày....chúng mày....- Bảo Bình ấp úng không lên lời.

_ DỪNG LẠI ĐI.ỒN ÀO QUÁ.- Song Từ bực mình quát.

Quả nhiên lời nói có hiệu lực, sau khi câu nói kết thúc, bốn đứa đang cãi lộn ngậm luôn mồm. Hiếm khi cả lớp mới được bình yên như vậy. Bình thường, cái chỗ mà hội tụ bốn đứa này thì mồm của tui nó có thể sánh ngang với mười cái loa.

Lát sau, để phá vỡ bầu không khí căng thẳng, bốn đứa đùn đẩy nhau, cuối cùng, Ma Kết lên tiếng:

_ Hi hi, tui mình sorry nha.

_ Tội ghét nhất là ồn ào. Lần sau mà còn như vậy thì đừng có trách.- Song Từ gục mặt xuống bàn nói.

_ Yes, madam.- Cả bốn đứa đồng thanh.

Cùng lúc đó, tại trường Black Star.

Lớp 4E2.

Khác hẳn với cái lớp 4A1 kia, cái lớp này ngoan cực kì lun. Ai nấy ngồi im thín thít, giống như đã là một điều bắt buộc. Nhưng hình như còn thiếu hai người nào đó. Một lúc sau, Song Ngư bước vào lớp, gương mặt buồn rười rượi.

_ Ủa, Ngư Ngư, Song Từ đâu? Nó không đi học hả?- Cậu bạn sư Từ ngồi cùng bàn hỏi.

_ Không. Chị ấy chuyển trường rồi.- Song Ngư rầu rĩ đáp.

_ Cái gì? Chuyển trường?- Xử Nữ ngạc nhiên hỏi.

Cô bé Kim Ngư ngồi bên cạnh đang nhai snack mà suýt nghẹn lun, vợ vội cốc nước trên bàn uống.

_ Sao...cậu ấy lại chuyển trường?- Kim Ngư hỏi.

_ Hai người giận nhau gì sao?- Chị Xử điều tra.

_ ĐỪNG HỎI NỮA.- Song Ngư giận dữ quát, rồi cô cúi gầm mặt xuống bàn.(chắc, chắc, chị em giống nhau quá.)

Mọi người xung quanh đờ hời lâu. Bình thường có mấy khi Song Ngư tức giận đâu, hôm nay nó bị sao thế nhỉ?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi kết thúc làm quen, Ma Kết, Bảo Bình, Cự giải và Thiên Yết quay hết lên chăm chú nghe giảng. Song Tử cũng thế, chỉ có Thiên Bình là tâm trí vẫn ở trên mây.

Ngày hôm nay đúng là bất ngờ, cái cô bạn mà hôm trước Thiên Bình cậu

phải đánh đổi 50 cái hít đất mới được nói chuyện, bây giờ lại ngồi cùng bàn với cậu. Có phải kiếp trước cậu tích đức nhiều quá nên ông trời mới cho cậu ơn phước này không ta? (anh ảo tưởng quá anh ạ). Nhưng mà sao Song Tử chẳng nói với cậu câu nào thể nhỉ? Không sao, chắc cô ấy ngại, mình sẽ bắt chuyện trước.(vâng, chị ấy sắp ngại rồi.)

_ Đây, Song Tử.- Thiên Bình khều khều vào tay Song Tử.

_.....- Cô bé vẫn chăm chú nhìn lên bảng, có vẻ không để tâm lời cậu.

_ Đây. Đang nói chuyện với cậu đó.- Thiên Bình lại tiếp tục.

_.....-Đáp lại vẫn là âm thanh tĩnh mịch.

_ Hey. Có nghe tôi nói không đó?- Lần này anh Cản đập hấn vào tay chị

Song, làm nét chữ của chị bị chệch.

Bây giờ thì Song Tử thật sự không chịu nổi nữa rồi. Sức chịu đựng của ai cũng có hạn và sức chịu đựng của Song Tử càng có hạn hơn. Cô tức giận giẫm chân thật mạnh vào chân Thiên Bình làm cậu phải kêu lên đau đớn.

_ AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nghe thấy tiếng la, cả lớp đều quay xuống cuối lớp nhìn Thiên Bình trong tình trạng co một chân duỗi một cẳng.

_ Sao vậy Thiên Bình?- Cô giáo lo lắng hỏi.- Chân em xảy ra vấn đề gì à?

Thiên Bình đang định kể rõ ngọn ngành nhưng bất gặp ánh mắt sắc lạnh à nhằm “ánh mắt ngọn ngòi” của chị Song thế là anh ngập lun và chuyển lời kịch 360 độ.

_ Da, em không sao đâu cô ạ.- Anh Cản cười đáp lại.

_ Thế sao em lại kêu?- Cô giáo hỏi tiếp.

_ Không có gì đâu cô.- Thiên Bình vẫn cười, nụ cười gượng gạo.

_ Em nghi thằng này nó có tiền sử động kinh cô ạ. Chắc bây giờ nó phát bệnh đấy cô.- Thiên Yết cười tươi phát biểu ý kiến

_ Dám nói tao thần kinh à thằng này?- Thiên Bình gắt, đập cho anh Yết một cái vào đầu rõ đau.

_ Tao nói là nghi thôi chứ sự thật đâu có phải vậy.- Thiên Yết mình oan.

_ Hay là mày bị kiến đốt,Thiên Bình?- Chị Kết phán một câu làm cả lớp té rầm khỏi ghế.

“Bốp”. Lại một cú đánh vào đầu vang lên, giáng xuống đầu chị Kết. Tuy nhiên người đánh chị không phải anh Cản mà là chị Bảo.

_ Mày là bạn tao mà sao mày ngu thế hả Kết? Bị kiến đốt mà thằng Thiên Bình nó kêu oai oái như thế à? Mày nghĩ con kiến đó to bằng mày chắc?- Chị Bảo tuôn một tràng triết lý.

_ Thế tại sao nó lại hét lên?- Kết hỏi ngu ngơ.

_ Nó kêu hay là con Bảo kêu mà mày hỏi con Bảo. Muốn biết thì phải hỏi thằng Bình chứ.- Cự Giải hướng ánh mắt về phía Thiên Bình.

_ Trong suốt quãng thời gian quen biết mày, đây là câu mày nói thông thái nhất.- Bảo Bình cười vỗ vai Cự Giải. Anh Cua cũng đáp lại chị Bảo bằng một cái nháy mắt tình nghịch.

Cười thì cười nhưng không ai quên việc chính. Cả bốn đôi mắt không hẹn mà cùng gặp trên người Thiên Bình. Anh Cản toát hết cả mồ hôi hột, cái bọn này sao tò mò tọc mạch thế không biết. Kiểu này chắc cậu phải khai thật ra thôi. Tuy nhiên đúng lúc Thiên Bình định nói ra thì cô giáo ở trên đã cứu cậu:

_ Nếu bạn ấy đã nói không sao thì chúng ta mau quay lại bài học thôi. Sắp hết giờ rồi.

Vậy là tụi nó lại quay lên chăm chú nghe giảng để mặc lại cho anh Căn mồm nói không sao nhưng lòng đau như cắt, ý nhằm là chân đau như cắt. Cậu quay sang Song Tử, cô vẫn điềm nhiên chép bài. Sao cô có thể vô tâm như thế sau khi đã gây cho cậu một vết thương như thế chứ?

_ Cậu chơi ác vừa phải thôi.- Thiên Bình ầm ức nói với Song Tử.

_ Đó là cái giá khi dám làm chệch chữ tôi. Đáng đời.- Song Tử phũ phàng đáp lại.

_ Cậu...- Thiên Bình tức không nói lên lời.

_ Lần sau mà như vậy thì cậu cứ chuẩn bị tinh thần mà chia tay với cái chân thân yêu đi nha.- Chị Song cảnh cáo.

Thiên Bình uất chế lắm rồi nhưng vì mạng sống của cái chân bé nhỏ nên cậu đành phải ngậm đắng nuốt cay cho chúng vào trong bụng. Ngày hôm nay bất ngờ, quá bất ngờ. Lần đầu tiên cậu bị một đứa con gái xử “đẹp” như thế. Đường đường là lớp trưởng của lớp mà thành ra như vậy

Chuyện này mà để mấy cái đứa lấm mồm kia biết thì chắc cậu bị chúng nó cười cho thối mũi mắt. Tuy nhiên đời không như là mơ, cuộc hội thoại giữa hai anh chị này đã lọt vào lỗ tai thánh như tai chó của chị Ma Kết.

_ Té ra người làm chân thẳng Thiên Bình ra như vậy là Song Tử. -Ma Kết quay sang nói với mấy đứa kia.

_ Thật sao?- Bảo Bình hóng hót.

_ Chuyện đó mà chúng mày cũng hỏi. Thằng Bình nó không điên đến mức đang đầu rên lên như dog thế đâu.- Thiên Yết tự hào nói.

_ Thế sao nó không nói cô giáo?- Cự Giải ngây thơ hỏi.

_ Ngu. Thằng Thiên Bình chắc chắn chọc Song Tử trước

nên cô ấy mới đánh lại nó. Lúc nó định mếc cô giáo thì Song tử đe dọa nó nên nó mới không dám ho he nữa.- Thiên Yết xoa xoa cằm nói.

_ Ôi, Song Tử tuyệt vời quá.- Chị Kết cười thích thú.

_ Ủ ừ. Thật không uống công mình làm bạn với cô ấy.- Chị Bảo cũng hứa theo chị Kết.

Trong lúc hai chị này ăn mừng cho chiến thắng của chị Song thì bên hai anh này có vẻ trầm trọng.

_ Yết này, sau vụ này tao rút ra một kết luận.- Cự Giải mặt nghiêm túc.

_ Kết luận gì?- Yết tò mò hỏi.

_ Không nên chọc vào mấy bà chần. Lấy thằng Thiên Bình làm ví dụ điển hình.- Anh Cua nói.

Haizzz....bọn con gái lớp này lúc trước còn bị đè ép, bây giờ có Song Tử chẳng khác nào cứu tinh thức thời. Những tháng ngày còn được trêu tức bọn con gái sắp kết thúc rồi. Haizzz.....

Reng....reng....reng. Cùng một thời điểm tiếng chuông ở hai trường cùng vang lên.

_ Thiên Bình à, chân mày vẫn chưa khỏi đau à?- Thiên Yết và Cự Giải chạy đến hỏi thăm, “không cẩn thận” vù đến quá mức làm anh Căn suýt không giữ được thăng bằng mà lăn quay ra đất.

_ Bộ chúng mày muốn giết tao à? Đi đứng như thế đây.- Thiên Bình trách.

_ Hehe, xo ri mày nha.- Cả hai cười thầm xin lỗi.- Xuống căn-tin đi.

Cả ba người cùng bước xuống căn-tin. Đến nơi, đập vào mắt họ là cảnh ba đứa con gái ngồi ăn nhưng có hai con thì chỉ cha chỉ chóc với nhau làm cả cái căn-tin nhộn nhịp hết cả lên. Khỏi nói cũng đoán được họ là ai. Ba thằng cũng chạy đến đấy ngồi cùng lun.

_ Hey, ăn gì thế? Cho tụi này ăn với.- Thiên Yết mở lời.

_ Đến chỗ quầy mà mua, ở đây xin xỏ làm gì.- Ma Kết chỉ tay về chỗ quầy.

_ Bọn mày mua nhiều vậy, ăn cũng không hết đâu. Để bọn tao ăn giúp cho đỡ phí hoài đồ ăn.- Cự Giải nhìn đồng đồ ăn ở trên bàn nói, tiện tay lấy luôn gói snack.

_ Thích ăn chùa đến thế hả?- Bảo Bình đánh vào tay mà Cự Giải đang cầm gói snack.

_ Thôi, cho tụi tao ăn tụi mày cũng đâu có chết. Hết tụi tao lại đến mua là được chứ gì.- Thiên Bình cười bảo.

Cậu liếc nhìn Song Từ, thấy cô vẫn chưa đụng gì vào đồ ăn. Cậu ngạc nhiên hỏi:

_ Song Từ, sao không ăn?

Năm đưa lại cùng chú ý đến Song Từ. Đúng là cô chưa ăn gì từ lúc bước vào căn-tin.

_ Bảo...à, Bảo Bình, ở đây có sandwich không?- Song Từ ngập ngừng một lúc rồi hỏi.

_ À, ờ...có. Cậu muốn ăn sao?- Bảo Bình đáp.

_ Ừm Nhưng tôi...tôi không muốn đến mua, cậu đi mua giúp tôi được không?- Song Từ ái ngại.

_ Để mình đi mua cho. Mà cậu muốn uống gì nữa không?- Ma Kết hào hứng nói.

_ Sữa tươi không đường, chỉ thế thôi.- Song Từ trả lời.

Ma Kết hơi ngây ra một lúc rồi cũng chạy đi mua. Mấy đứa ngồi lại thì ngạc nhiên không tả nổi. Khẩu vị ăn của Song Từ đúng là lạ thiệt nha. Bình thường mấy đứa trẻ ở tuổi như họ thì thường thích snack, hay mấy thứ như pepsi, coca, đại loại hơn thế, còn Song Từ cô.....đúng là khác người.

Lát sau, Ma Kết mang sữa và sandwich về. Cô đưa cho Song Từ, rồi ngồi xuống, bảo:

_ Không hiểu sao cậu lại thích ăn mấy thứ này nữa, nhạt tạch à, chẳng có mùi vị gì hết.

_ Kệ, tôi thích là được rồi.- Song Từ đáp.

Rồi cô nhâm nhi từng chút bánh, ăn rất từ tốn, gương mặt khi ăn giãn ra hơn so với mức bình thường, trông không lạnh lùng mà rất đáng yêu, tuy nhiên đôi mắt thì vẫn có chút gì đó ảm đạm, vẫn mang một nỗi buồn như ngày đầu cậu gặp cô. Đang ăn, như chợt nhớ ra gì đó, Bảo Bình hỏi:

_ Song Từ này, nhà bạn ở đâu thế?

Cô bé hơi chần chừ một lát rồi cũng trả lời.

_ Chùa.

_ Há????- Đồng thanh tập 1.

_ Ba mẹ cậu ấy gửi cậu ấy ở đó, sau một thời gian thì sẽ trở về. Có gì đâu mà chúng mày ngạc nhiên thế?- Thiên Bình thân nhiên nói.

_ Sao mày biết tường tận thế?- Cự Giải nghi ngờ hỏi, nếu không nhầm thì hôm nay mới là ngày đầu tiên nó với Song Từ gặp nhau mà.(anh nhầm nặng đấy anh ạ)

_ Tại vì tao gặp cô ấy ở chùa mà.- Thiên Bình đáp.

_ Há?????- Đồng thanh tập 2.

_ Há với ha cái gì? Ngạc nhiên lắm chắc.- Song Từ chen vô.

_ Sao ba mẹ cậu lại gửi cậu ở đó.- Ma Kết hỏi.

_ Lúc khác tôi sẽ kể.- Song Từ nói.

Mấy người nghe vậy thì cũng thôi, tò mò tuy vốn là bản tính của bọn này nhưng nếu tò mò quá cũng chưa chắc đã tốt. Ngày đầu tiên đến trường Song Từ đã cảm thấy rất vui vì có nhiều bạn, cô mong rằng mình thật sự có thể nhờ vào những người bạn này mà tạm thời quên đi nỗi đau của mình...

Nếu như ở bên này đang là không khí vui vẻ thì bên kia lại là không khí buồn tẻ.

_ Này Ngu, mau ăn đi.- Sư Từ đưa cho Song Ngu một cái sandwich rồi nói.

Song Ngu vẫn chẳng nói câu nào, cũng không cầm lấy cái bánh sandwich.

_ Ao ẬY Ừ – Kim Ngu vừa nhai một miếng snack vừa hỏi.(Sao vậy Ngu)

_ Nói thật đi. Rồi cục đã xảy ra chuyện gì?- Xử Nữ im lặng đến giờ cũng lên tiếng.- Tụi tao là bạn của mày, nếu có chuyện buồn mày phải nói cho bọn tao nghe, bọn tao có thể giúp mày mà.

_ Không ai có thể giúp tôi đâu.- Song Ngu buông nhẹ câu nói.

_ Được rồi, nói ra lòng cũng sẽ nhẹ hơn mà. Nào, kể cho tui tao nghe đi.- Sur Từ vỗ vai an ủi.

Nhìn vào đáy mắt của ba đứa bạn thân không hiểu sao Ngu lại mềm lòng kể tất thảy cho bọn họ nghe. Bí mật nhiều lúc giữ mãi cũng không phải là cách tốt. Nếu có người nghe mình tâm sự có lẽ trong tâm cũng sẽ bớt đi phần nào đó nặng nề....

_ Vậy bây giờ Song Từ vẫn ở chùa à?- Kim Ngu đã ngưng ăn từ lúc nào, chăm chú lắng nghe câu chuyện rồi hỏi.

_ Ủ. – Song Ngu ánh mắt đượm buồn đáp.

_ Mày đừng buồn nữa, có phải sẽ mãi mãi không gặp lại đâu. Mày bây giờ mà không ăn uống cho đàng hoàng, con Song nó biết thế nào cũng lo lắng đến mất ăn mất ngủ cho xem- Xứ Nữ nói, xong giật lấy cái sandwich trong tay Sur Từ đưa cho Song Ngu.- Đây, ăn đi, từ sáng đến giờ chắc mày chưa ăn cái gì đúng không?

_ Cảm ơn.- Song Ngu cười, cầm lấy cái bánh Xứ Nữ đưa.

_ Ôn nghĩa gì chứ. Chúng ta làm bạn mấy năm nay còn gì không thể nói ra sao?- Sur Từ cười, kí nhẹ vào đầu Song Ngu.

_ Ê, thằng kia, Song Từ không ở đây mày bắt nạt Song Ngu hả? Lâu ngày không ăn đập chán quá chứ gì.- Xứ Nữ mắng, kèm tặng anh Sur một cái đập vào đầu.

_ Ui da! Con kia, mày chết với tao!- Sur Từ nói rồi định đánh lại Xứ nhưng chị Xứ nhanh hơn đã chuồn trước.

Vậy là hai người này đuổi nhau vòng quanh cái căn-tin, đuổi từ trên xuống dưới, từ trái qua phải làm Song Ngu và Kim Ngu muốn chóng mặt lun...

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình bạn vĩnh cửu

Song Từ đến trường tuy chỉ được hai tháng nhưng trong một tháng này lớp 4A1 có rất nhiều thay đổi lớn. Điển hình chính là thể lực của phái nữ so với phái nam, đã mạnh hơn nhiều, và trong tương lai không xa hứa hẹn sẽ áp đảo được phái nam. Đạt được thành quả này là nhờ có công lao đóng góp rất to lớn của ba nữ bạo chúa Ma Kết, Bảo Bình và Song Từ. Đặc biệt thầy cô rất yêu quý Song Từ vì chị học giỏi nên nhờ đó mà chị mới có cơ hội bêu xấu nhóm nam (tội mấy bạn con trai quá). Cũng trong thời gian hai tháng, mối quan hệ giữa ba nàng bạo chúa đã trở nên cực kì thân thiết, đi đâu mà có một đứa thì đoán chắc hai đứa kia không sớm thì muộn cũng sẽ ló rặng.

Nếu bên các bạn nữ đang hô hào chiến thắng thì bên các bạn nam lại ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa (còn đâu phong thái của bậc nam nhi đại trượng phu đây). Haizzz, không biết Song Từ đến lớp là việc tốt hay việc xấu nữa.

Hôm nay lớp 4A1 có tiết kiểm tra giữa kì. Sau khi cô giáo phát đề, cả lớp im lặng làm bài. Chỉ sau hai mươi phút, ở dưới cuối lớp đã có hai người làm xong bài, là Song Từ và Thiên Bình chính vì thế nên hai người chuyển sang công việc mới. Thiên Bình thì ngồi xoay bút, xoay thước, xoay vở còn Song Từ thì gục mặt xuống bàn và....ngủ.(hôm qua chị làm gì mà hôm nay lại buồn ngủ giữa tiết thế?). Trông bạn này có vẻ rất nhàn rồi nhưng điều đó không có nghĩa là các bạn khác đều như thế....

_ Kết ơi, câu hai làm thế nào zậy?- Bảo Bình cúi xuống hỏi khẽ Ma Kết.

Đọc đến đoạn này, đừng ai nghĩ oan cho cái não bé Bảo bị chậm phát triển hay là nghi ngờ IQ của bé dưới 100 mà hãy đổ tội cho người của bé. Tất cả là tại bé.....lười. Chả là hôm qua bé đi chơi đến tối mới về, rồi vừa về đã lao vào ôm TV, ăn bắp rang, chén coca thế nên bé chẳng nhớ gì đến bài vở, sáng hôm nay đến lớp bé nhớ ra nhưng đã muộn (vì lúc bá nhớ ra cũng là lúc cô giáo phát đề). Nhưng cũng phải công nhận là bé giỏi, chưa học bài nhưng chỉ bằng mấy hành động vò đầu bứt tai, ngâm bút, cắn móng tay rồi cộng thêm cái não hoạt động hết công suất bé đã làm xong được ba trên tổng số bốn câu toán. Nhưng còn câu hai thì bé chịu. Đề bài gì mà rắc rối thế không biết, nghĩ hoài hông ra. Chính vì vậy nên bé mới phải cầu cứu con bạn nổi khổ Ma Kết, mong cho cái não của nó đột nhiên chấp chứng hay chậm động mạch để nó có thể giúp bé. Ai dè....

_ Tao cũng đang mắc ở câu 2 nè. À mà mày ơi, câu 3 làm kiểu gì thế?- Ma Kết cũng cúi xuống nói nhỏ.

Đã không giúp được thì thôi đành này nó lại còn nhờ mình giúp chứ. Thiệt tình, sao xui thế không biết?

_ Câu 3 mày làm kiểu....- Đang nhắc cho Ma Kết thì Bảo Bình bị Cự Giải túm cổ áo kéo ra đằng sau, cô phải ngoái đầu quay lại. Tính tần cho anh Cua một trận nên thân nhưng nhìn xuống bàn thấy tờ giấy ghi lù lù câu 2 đang ở trước mặt nên chị thôi lun. Cự Giải quay mặt sang hướng khác, thế mà tay vẫn đẩy tờ giấy về phía Bảo Bình:

_ Sắp hết giờ rồi, mau chép đi.

Bảo Bình há hốc mồm, cái thằng Cự Giải nhìn thế mà chịu giúp cô sao? Không phải chứ? Noron thần kinh nó bị vướng vào đâu chẳng?

_ Nhưng tao phải nhắc cho con Kết đã.- Bảo Bình do dự.

_ Yên tâm, nó sẽ có người nhắc cho.- Cự Giải hờ hững nói.

_ Thật sao?- Bảo Bình nghi hoặc.

_ Hỏi nhiều quá, có chép không thì bảo?- Cua bực mình, sao con này nó lăm mồm thế nhỉ.

_ Chép. Chép.- Bảo Bình vội lấy tờ giấy về phía mình.

“Mặc kệ lí do lí trấu gì không nên quan tâm nữa, quan tâm việc của mình đã. Mà nói trước nhé, đây không phải là cô quay bài mà là có thằng muốn cô quay bài, nếu cô không làm như thế chị sợ làm tổn thương tấm lòng người ta thôi, keke.”(bó tay với chị)

“Ồ hơ, con Bảo được cứu rồi thế còn mình thì sao?”. Trong khi Bảo Bình đang liến thoắng ghi ghi viết viết thì bên này Ma Kết đang dầu sôi lửa bỏng, ruột gan phèo phở loạn hết cả lên. “Còn những hai câu nữa mới làm xong bài, kiểu này chẳng lẽ cô phải nhận con năm vào sổ sao? Ôi trời, thế thì mẹ cô giết chết cô mất. Suy đi tính lại cũng là tại mày con Bảo, ai kêu mày rủ tao đi chơi làm gì khiến tao không ôn được bài.(chân là của ai ý nhỉ). Hay là mình đi hỏi Song Tử nhỉ? Mà không được Song Tử ngủ rồi, giờ mà gọi chắc mình chết? Nhờ cậu ấy cũng chưa làm xong bài như mình thì hỏi để thừa à?”(bé ấy không giống cung đâu)

Ngó tới ngó lui, chẳng thấy ai có thể giúp mình, Ma Kết chắc hẳn lần này cô lia trần, ấy thế mà đột nhiên có người giật lấy tờ bài kiểm tra của cô rồi đặt về chỗ mình (đoán ra ai chưa ạ?). Ma Kết muốn giật lại tờ giấy nhưng sau 30 giây thì từ bỏ ý định lun. Nguyên nhân chính là người cầm tờ giấy kiểm tra- anh Thiên Yết đang hí ha hí hoáy viết vào tờ giấy đó. Đâu chỉ thế, nhìn nét chữ của anh còn y chang chữ chị, rốt cục anh học được từ khi nào vậy ta? Chữ của anh xấu hơn chữ chị rất nhiều mà.

Bên chị Bảo đã hoàn thành xong, thở phào nhẹ nhõm. Quay sang liếc Cự Giải, cậu vẫn ngoảnh mặt ra bên ngoài. Bảo Bình giật giật chiếc áo của Cự Giải rồi nói nhỏ, chỉ đủ cho hai người nghe:

_ Cảm ơn.- Xong hai từ đó, chị cũng nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm trời mây cây cỏ(chắc chắc, hai anh chị giống nhau quado)

Cự Giải không nói gì, im lặng, nhưng trên đôi môi cậu lại nở một nụ cười, vô cùng rạng rỡ.

Còn bên anh Yết với chị Kết thì đang trong tình trạng cảm xúc trái ngược. Anh Yết thì miệt mài làm bài còn chị Kết thì vẫn đơ toàn tập(chưa tiêu hóa xong thông tin ý mà).

Khi nào đã thông hết máu động, chị mới hiểu ra vấn đề.

_ Này, sao mày giúp tao?- Ma Kết hỏi.

_ Tao thích thì tao giúp.- Thiên Yết trả lời rất thần nhiên. Đã viết xong, anh đẩy tờ giấy về phía Ma Kết.

Ôi bài làm có một không hai của Ma Kết, chữ đẹp hết chỗ chê, giống nét chữ mình kinh khủng, gọn gàng, sạch sẽ trong khi bình thường bài cô tẩy xóa lung tung beng.

_ Sao giả chữ tao như thật thế?- Ma Kết lại hỏi.

_ Nhìn chữ mày nhiều quá sinh quen rồi nên giờ viết theo cũng chẳng có gì là khó. Với lại, bài làm mà có hai chữ viết khác nhau chẳng khác nào tự thừa nhận với cô là tao với mày gian lận.- Thiên Yết giải thích.

_ Ở thế sao mày không để to tự viết, như con Bảo với thằng Cự Giải ý.- Ma Kết lại ngu ngơ hỏi.

_ Ngu. Cái tay mày thì viết lù là lù dù đợi khi nào mới xong? Đến lúc mày xong thì chắc cũng bước sang tiết 5 rồi.- Thiên Yết kí nhẹ vào đầu Ma Kết.

_ Đâu đến mức tiết 5 mới làm xong, mày làm như tao viết chậm lắm không bằng.- Ma Kết chu mỏ.- Thôi, dù sao cũng cảm ơn mày, vì đã giúp tao.- Ma Kết gõ một cái vào đầu Ma Kết.

_ Chưa thấy con nào báo đáp như mày.- Thiên Yết ngán ngẩm.

_ Chuyện, tao là phải có cách báo đáp khác người.- Ma Kết cười hi hi nói.

Chừng năm, mười phút sau thì cô giáo thu bài. Lúc nào học sinh ủa ra khỏi lớp như đàn ong vỡ tổ. Ma Kết chạy lại tụ họp với Bảo Bình rồi cả hai cùng đến quay xuống bàn Song Tử. Song Tử cũng vừa mới dậy, nghe nhiều tiếng ồn quá mà.

_ Làm bài tốt chứ?- Song Tử hỏi.

_ Tốt.- Cả hai cùng đồng thanh.

_ Dĩ nhiên là phải tốt rồi, thằng Cua với thằng Yết giúp như thế cơ mà.- Thiên Bình cười cười nói.

_ Thật à?- Song Tử nghi hoặc.

_ À...ờ...đúng rồi.- Ngập ngừng một lúc rồi cả hai gật đầu cái rụp.

Cũng không hỏi thêm gì nữa, cả sáu đứa, gồm mấy thằng con trai cùng bước xuống căn-tin ngậm đồ ăn.

Một tuần sau khi kiểm tra. Cả lớp được trả bài. Không cần nói cũng biết, cả mấy sao của chúng ta đều đạt điểm 10, bao gồm cả mấy đứa chép bài. Ma Kết thì vui cực kì vì lần đầu tiên mà được xoi điểm tuyệt đối. Kiểu này về chắc chắn mẹ sẽ thưởng cho cô. Bảo Bình cũng vui không kém, cô đã nói với mẹ chỉ cần bài kiểm tra này đạt điểm cao, mẹ sẽ nấu món cô thích, hứa hẹn buổi tối cái dĩa dĩa của cô sẽ chật cứng đồ ăn. Hầu như ai cũng vui cả, chỉ trừ có Song Tử. Nhận được điểm 10 mà cô chẳng biểu lộ cảm xúc gì cả, vẫn cái mặt điềm nhiên như thường.

_ Song Tử nè, lát về tớ đãi ăn nha. Hôm nay vui quá.- Ma Kết hớn hờ nói.- Cả con Bảo nữa, nhớ chưa?

_ Dĩ nhiên là tao đi, ngu gì có đồ ăn mà không biết hưởng.- Bảo Bình cười toe toét.

_ Được đó, cho bọn tao đi với nha.- Thiên Yết nhảy vô hòng.

_ Tao nói với Song Tử chứ không nói với mày.- Ma Kết lườm Thiên Yết.

_ Coi như mời tao đi, vì tao giúp mày mà.- Thiên Yết nài nỉ.

_ Chỉ cần cho bọn tao đi chung với bọn mày thôi, bọn tao tự chi tiền.- Cự Giải nói.

_ Thôi được rồi, cho chúng mày đi cũng chẳng mất mát gì.- Ma Kết đồng ý.

_ Song Tử, đi chứ?- Thiên Bình hỏi.

_ Mấy người đi thì tôi cũng đi thôi.- Giọng nói tuy giống như bị ép buộc nhưng đây là sự đồng ý thích đáng.

Buổi chiều đi học về. Mấy đứa Bảo, Kết, Yết, Giải đi vút một đoạn ở đằng trước còn Song Tử và Thiên Bình thì đi tít ở đằng sau. Lí do mà hai đứa này không đi lên trên là vì ở đó quá ồn ào, bọn nó cứ chỉ cha chỉ chóc như hét cả tai. Đi ở đằng sau là lựa chọn rất đúng đắn. Do đi chậm nên sáu đứa cách nhau một đoạn khá xa, bốn đứa kia đi ra ngoài cổng trường rồi mà hai đứa này mới đi hết hành lang xuống sân trường. Sân trường lúc này vắng tanh, chỉ thấy bóng của hai đứa nhóc. Bỗng nhiên thấy thiếu thiếu thứ gì đó, Thiên Bình nghĩ ngợi một hồi rồi lục lại cặp sách mới biết mình để quên hộp bút ở trong học bàn. Thế là Thiên Bình bảo Song Tử đợi ở đây còn mình thì phóng hết tốc lực lên lớp. Trong khi ngồi chờ Thiên Bình thì Song Tử gặp phải một vài thằng lớp trên.

_ Ủa, bé đi đâu mà sao chưa về?- Một tên đứng lên phía trước hỏi.

_ Bé có cần bọn anh đưa về không?- Tên khác tiến đến gần Song Tử, trêu chọc.

_ Khỏi.- Song Tử lạnh lùng.

_ Mới tí tuổi mà làm kiêu quá ha.- Thằng cầm đầu nói, bàn tay đang định đụng vào Song Tử thì cô hất phăng ra.

_ Đừng có đụng vào tôi.- Cô gằn từng chữ.

_ Ranh con, dám nói với tao bằng cái giọng đó à?- Tên ban nãy tức giận.

_ Dám thì sao? Không dám thì sao?- Cô hất mặt lên hỏi.

Tính chỉ trêu chọc con nhóc này rồi bắt nó giao cho mấy đồng nhưng bây giờ phải dạy thêm cho nó một bài học mới được. Nói rồi hấn tiến sát đến gần cô, vung tay định tát cô một cái thì cô nhanh chóng né được. Chớp lấy thời cơ, Song Tử dẫm một phát thật mạnh vào chân làm hấn rên lên đau đớn. Cô định chạy đi nhưng vì chúng có nhiều người nên đã nhanh chóng giữ được cô lại. Một tên cầm tóc của cô, muốn kéo đi thì từ đâu một viên đá văng đến chỗ hấn. Cả bọn quay lại, Song Tử thì ngạc nhiên, đó...đó là Thiên Bình. Cậu cứu cô sao?

Tên vừa cầm tóc Song Tử bị đau nên ngã ra đất. Nhân cơ hội, Thiên Bình chạy đến chỗ Song Tử rồi nắm tay cô bé kéo đi.

Nhóm Ma Kết, Bảo Bình mãi không thấy hai người kia đâu nên quay lại, tình cờ trông thấy cảnh tượng này thế là họ cũng góp một phần sức lực để chiến đấu. Bảo Bình vợ vội mấy viên sỏi ở sân trường rồi cứ thế ném về phía mấy tên du côn. Thiên Yết tiện tay cầm cái cây chổi mà ông bảo vệ để quên ở góc sân rồi nhào đến tấn cho tên cầm đầu mấy phát vào lưng, vào người. Ma Kết chạy đến, dùng mấy chiêu chỏ cán mào cào nện cho hấn một trận nện thân. Cự Giải cũng chẳng vừa, dùng cái ná mà hôm trước đi bắn chim cùng những viên sỏi mà Bảo Bình đưa cho đánh cho bọn chúng túi bụi. Đến lúc đánh cho bọn chúng hết sỏi, cùn chổi thì cả bọn kéo nhau chạy như điên ra khỏi trường.

Khi đã chắc chắn là bọn chúng không đuổi theo, cả sáu đứa mới dừng lại, thở hì hục như trâu (chuyện, chạy như thế mà không thở người ta tưởng mà)

_ Học...học...cuối cùng....cũng....chạy thoát....- Thiên Yết vừa thở vừa nói.

_ Mấytên đó.....công nhận....to béo.....mà ngu.....như.....lợn.- Ma Kết cười cười, bêu xấu.

_ Ôibọn mày.....ôi.....tao.....mệt quá.....học.....- Bảo Bình thờ dốc, ngồi bệt xuống mặt đường.

_ Ê.....mày bị điên à.....ngồi dưới đó...vi khuẩn.....nhiễm hết vào người....đấy.- Cự Giải chỉ chỉ vào Bảo Bình nói.

Thế là Bảo Bình nhảy dựng lên, con này sợ nhất chính là mấy thứ sinh vật không định hình thể. Cự Giải phì cười, đúng là trẻ con có khác, ngây thơ quá (thể chắc cũng không là trẻ con). Song Từ từ nãy tới giờ vẫn không thể tin vào những điều mà mình vừa chứng kiến. Bọn họ thật sự không bỏ lại cô lúc cô nguy hiểm. Cô bé lúc này vô cùng cảm động, chạy tới chỗ Ma Kết với Bảo Bình rồi ôm chầm lấy họ. Cả hai con kia ngu ngơ chưa hiểu cái gì nhưng cũng vòng tay lại ôm lấy Song Từ.

_ Cảm ơn... vì các cậu đã không bỏ tớ lại... một mình.- Song Từ nghẹn ngào nói.

_ Đừng có nói cảm ơn, chúng ta là bạn mà. Nếu là bạn thì không được bỏ nhau lúc khó khăn chứ.- Ma Kết cười tươi nói.

_ Đúng rồi. Từ giờ trở đi, bọn tớ sẽ mãi ở bên cậu, không bao giờ bỏ rơi cậu đâu. Yên tâm đi.- Bảo Bình nói, ánh mắt kiên định nhìn về phía Song Từ.

Khỏe mắt Song Từ cay cay. Lại thêm một lần nữa cô khóc trước mặt người khác. Nhưng lần này cô khóc vì hạnh phúc, vì tình bạn của bọn họ. Trên đời này, ngoài Song Ngư ra, cuối cùng cô cũng tìm thêm cho mình những người bạn chân thực rồi.

_ Song Từ, cậu khóc sao?- Thiên Bình ngạc nhiên.

_ Không.- Song Từ phủ nhận, đưa tay gạt đi nước mắt.

Rồi cô quay sang phía ba thằng đang đứng tản tò te chứng kiến cảnh tượng của ba con điên ôm ấp nhau giữa đường.

_ Từ nay chúng ta sẽ là bạn tốt, được chứ?- Song Từ cười, bảo.

_ Tất nhiên rồi.- Cả bọn cùng đồng thanh, trên môi là nụ cười tươi rói.

_ Ủa, thế không đi ăn à? Bụng tao réo này giờ rồi.- Bảo Bình chu môi nói.

_ Ờ ha, đi thôi. Bụng tao cũng đang biểu tình rồi.- Ma Kết gãi gãi đầu nói.

_ Đi thì đi. Hôm nay phải ăn cho thật đã, mừng cho tình bạn vững chắc của chúng ta.- Thiên Bình nói to.

Vậy là cả bọn kéo nhau đi ăn ở một quán gần đó, cười cười nói nói rôm rả. Thật hạnh phúc, đã rất lâu rồi mới trải nghiệm được cảm giác này, rất lâu rồi mới được cười thoải mái như này...

Dưới ánh nắng tắt ngấm của hoàng hôn, nụ cười của ba cô bé thật đẹp, thật rạng rỡ.....đã khắc ghi sâu vào tâm trí của ba người ngồi cạnh....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trường Black Star. Lớp 4E2. Một cô bé xinh xắn có mái tóc vàng nâu và đôi mắt rớt màu mật ong, vai đeo ba lô đang hót hải chạy vào lớp.

_ Ngư.....Ngư.....- Cô bé vừa thờ vừa gọi Song Ngư.

_ Cậu ấy đang gục dưới bàn kia kìa. Sao thế Xử, xảy ra việc gì à?- Kim Ngư nói, trên tay như thường lệ vẫn là bịch snack.

Xử Nữ không quan tâm tới câu hỏi của Kim Ngư mà chạy thẳng tới bàn của Song Ngư.

_ Ngư, có tin tốt nè!- Xử Nữ tươi cười bảo.

Song Ngư nghe có tiếng gọi thì ngẩng mặt lên trên, vẫn ánh mắt đờ đẫn buồn mà nhìn Xử Nữ.

_ Tin tốt? Có tin tốt gì được chứ?- Cô bé tự cười với bản thân rồi nói.

_ Song Từ, cậu ta gửi thư nè. Có phải tin tốt không?- Xử Nữ nói to, giờ phong thư đang cầm trong tay ra trước mặt Song Ngư.

Hai chữ “Song Tử” lọt vào tai Song Ngư làm cho cô bé mắt hắt háng về mặt mũi, tiện tay giặt luôn phong thư, giữ chặt để trước ngực.

_ Chị...chị ấy gửi thư.....cho mình sao?- Cô bé ngạc nhiên không thốt lên lời.

_ Cái gì? Thật sao?- Kim Ngư dùng luôn vại ăn uống, phi thẳng đến bàn Song Ngư.

_ Ủ. Hôm qua cậu ấy nhờ tớ gửi bức thư này cho cậu.- Xứ Nữ vui vẻ nói.

_ Xứ, mau kể rõ cho tui tớ nghe đi.- Cả Kim Ngư và Song Ngư đều nhao nhao hét cả lên.

_ Rồi rồi, để tớ kể.- Xứ Nữ ngồi xuống bàn, bắt đầu câu chuyện.- Hôm qua, lúc đi chơi tớ tình cờ gặp Song Tử. Cậu ấy thấy tớ thì chạy đến, hỏi tớ đủ thứ về Song Ngư rồi thì mượn giấy bút của tớ viết bức thư này. Cậu ấy nói bức thư này phải giao tới chính tay Ngư.

Từ nãy tới giờ nghe Xứ nói mà Ngư chỉ muốn ứa nước mắt, nhưng vì đã hứa với chị là không được khóc nên cô đành ngậm ngùi nuốt nước mắt vào trong lòng. Song Tử, chị cô....vẫn luôn quan tâm cô.....

_ Chị ấy.....có.....có khỏe không? Trông chị ấy.....có ốm không?- Ngư ngập ngừng hỏi Xứ.

_ Cậu ấy nhìn thì vẫn khỏe chỉ là lạnh lùng hơn trước thôi.- Xứ nói, mắt có chút buồn theo Ngư.

_ Thôi, mau mở thư ra đi. Tớ muốn xem Song viết gì quá.- Kim Ngư hỏi hộp.

Nghe Ngư giục Ngư cũng từ từ thả lỏng phong thư đang giữ chặt. Ngay lúc cô định mở thư ra thì có một bàn tay tới giật lấy, cướp lấy phong thư đang ở trên tay Ngư.

_ Thư của Song Tử à? Haha, không biết trong này viết gì nhỉ?- Thiên Nam-một thằng con trai trong lớp, lúc trước hay bắt nạt Ngư nhưng bị Song Tử dạy dỗ. Thằng này ghét cay ghét đắng Song Tử, từ lúc cô bé đi thì càng ngày càng lộng hành, suốt ngày trêu chọc bạn bè trong lớp, bây giờ Ngư cũng thế.

_ Nam, mau mau đưa thư đây.- Xứ Nữ bức mình tiến đến.

_ Tao không đưa đây thì sao?- Thiên Nam vênh mặt nói.

_ Muốn ăn đập à?- Kim Ngư giận dữ, tính đến giành lại thư thì thằng này lên tiếng.

_ Mà đến đây là tao xé thư đây.- Nam giờ thư lên, hống hách.

_ Không...không...không được xé.- Ngư hét lên, gương mặt hiện rõ sự sợ hãi.

_ Nếu tao thích thì tao sẽ xé.- Nam cười hả hê, chực chờ xé.

Đột nhiên, Sur Tử bước đến từ đằng sau của Thiên Nam, cầm lấy bàn tay đang giữ thư của Song Tử mà bóp chặt. Thế là tên Nam kêu lên oai oái, ngoảnh mặt ra đằng sau đương nhiên là bắt gặp cái bộ mặt “sát thủ” của Sur Tử.

_ Anh...anhSur....đau quá...bỏ tay....em ra đi.- Thiên Nam giãy nảy, miệng không ngừng van xin.

_ Mà nghĩ Song tử không ở đây, muốn làm gì thì làm à? Đừng quên là tao vẫn còn ở đây đó.- Sur Tử gằn từng câu từng chữ.

_ Em...em biết lỗi rồi...Aaaaaa...đau quá. Anh....thả tay...em....ra đi....- Nam khóc ròng mà không ra nước mắt.

_ Mau xin lỗi Ngư, nhanh lên.- Sur Tử hét.

_ Xin lỗi....xin lỗi. Tòì..... biết lỗirồi. Từ sau...tôi không dámnữa đâu....- Nam hoảng hốt nói.

Thấy Song Ngư gật đầu như bảo không sao, Sur Tử mới từ từ thả tay tên Nam ra rồi lấy phong thư đưa cho Song Ngư. Nam được một pha hú hồn, trí não mạch bảo tốt nhất nên tránh xa bọn này một thời gian, chờ cơ hội trả thù. Có câu: Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn.(nhưng với mi thì một trăm năm cũng chưa chắc đã thành công).

_ Oa, không ngờ bình thường Sur như thế mà cũng khỏe phết nhỉ?- Kim Ngư khen ngợi.

_ Hi hi, cũng bình thường mà. Lần sau, tên đó mà đến Xứ với Ngư cứ đánh hết mình nha.- Sur cười, gãi đầu bảo.

_ Dĩ nhiên rồi.- Xứ và Ngư đồng thanh. Lúc này là vì thằng chó kia nó lấy thư ra uy hiếp không thì hai nàng nhà ta đã song kiếm hợp bích cho tên đó ăn đủ rồi.

_ Cảm ơn cậu nha Sur.- Ngư mừng rỡ cảm ơn Sur.

_ Không có gì đâu. Mà nãy Ngư có sao không?- Sur Tử xua tay, rồi chợt nhớ ra, cậu hỏi.

_ Không sao.- Ngu cười trả lời.

_ Thôi thôi, mở thư đi. Tớ háo hức quá.- Kim Ngu.

_ Thư của Ngu hay thư của cậu mà vội vàng thế?- Xứ Nữ gõ nhẹ vào đầu Kim Ngu.

_ Được rồi, ngồi xuống đi. Chúng ta cùng đọc.- Ngu nhẹ nhàng nói.

Cả bốn đứa cùng ngồi xuống. Dùng dao rạch giấy mở phong bì ra, những dòng chữ nắn nót dần hiện lên.

_ Đúng là Song có khác, viết thư thôi mà chữ cũng đẹp.- Kim Ngu thốt lên.

_ Viết đẹp để cho người ta còn dịch nổi, chứ như chữ của cậu, chắc phải lòi mắt mới nhìn ra được.- Xứ trêu.

_ Gì chứ? Chữ tớ cũng được lắm chứ bộ. Chỉ là nhiều lúc vội nên tớ viết hơi ẩu thôi.- Ngu biện minh.

_ Ồ, ờ, chữ cậu đẹp, đẹp lắm được chưa?- Sư cười.- Giờ thì mau nghe Ngu đọc thư này.

Hai đứa im luôn, chăm chú nhìn Ngu dán mắt vào bức thư. Ánh mắt của cô bé hiện rõ sự hạnh phúc, niềm tin, chắc hẳn cô đã chờ đợi điều này lâu lắm rồi.

“Ngu Ngu nè,

Tao không thích mở đầu bằng mới cái kiểu sến súa như thân mến hay thân yêu nên thôi tao nói luôn. Mày khỏe không? Lần trước nghe mẹ nói mày bị ốm, thế có sao không? Rốt cục mày ăn uống cái kiểu gì mà lại bị ốm. Tao đã dặn đi dặn lại là phải ăn uống đầy đủ, nếu không vì tao thì cũng phải vì bố mẹ chứ. Mày có biết tao lo lắng cho mày thế nào không? Sụt bao nhiêu kí rồi hả? Lớp năm rồi mà còn chưa nổi ba mươi kí, trông như con cá khô rồi lại còn. ...chắc bây giờ còn hai mươi kí thôi chứ gì? Kể từ giờ tao ra lệnh cho mày nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, lúc tao về mày không thể thành heo thì cũng không được trở thành con cá mắm đấy!

Phải rồi, kết quả học tập của mày thế nào? Có giảm chút nào không đấy? Lần kiểm tra vừa rồi được bao nhiêu điểm? Không có tao ở nhà, mày cũng không được sa sút học tập, nghe chưa? Tao biết vì chuyện của mình mà mày rất buồn nhưng mày phải sống thật tốt. Tao ở đây rất ổn, đến trường mới tao cũng gặp được nhiều bạn, vì vậy mày không cần lo cho tao. À đúng rồi, ở trên lớp nếu có ai mà bắt nạt mày cứ mách với con Xứ, con Ngu hay thằng Sư. Nếu chúng nó không giúp, đến báo với cô giáo rồi nhờ ghi thù trong lòng đợi khi nào tao về tao trả cho.

Nãy giờ tao ghi nhiều môi tay quá, tao dặn thế nào thì nhớ cho kĩ, không nhớ thì ghi vào tay, ghi vào trán, bất cứ chỗ nào ghi được thì ghi hết cho tao. Phải rồi, nếu không được thì đừng có gửi lại thư cho tao, kéo ba mẹ lại mắng. Học hành cho đàng hoàng đấy.

Bye,

Chị hai mày.

Song Tử.”

Những dòng chữ, câu từ này sao nó lại ám áp đến thế? Song Ngu đọc thư cho mấy đứa kia nghe mà không biết từ lúc nào cô cũng rom róm nước mắt rồi.

_ Chị hai đúng thật là, viết thư thôi mà cũng đe dọa đủ kiểu! Còn nói người ta như con cá khô nữa, đâu đến nỗi thế đâu.- Ngu nhìn đi nhìn lại bức thư, miệng trách thế mà môi vẫn cười rõ là tươi.

_ Đó là phong cách trước nay của Song tử mà. Ngoài thì độc mồm độc miệng nhưng trong lòng thì lo lắng đến nỗi hết cả ruột rồi.- Xứ Nữ nói.

_ Công nhận, viết thư thôi mà cũng không quên nhắc đến chúng ta. Nó nhớ dai thiệt đấy.- Kim Ngu ê chề bảo.

_ Từ giờ chúng ta có việc rui rĩ, phải bảo vệ Ngu không thì xong đời.- Sư nói, tay để lên cổ như con dao sắp rạch.

_ Điều đó là đương nhiên.- Xứ và Ngu đồng thanh.

_ Cảm ơn mấy cậu nha.- Ngu cười với ba đứa, rồi cô nhìn bức thư, tự nói với mình.- Hai yên tâm, em nhất định sẽ mạnh khỏe, học giỏi không để hai lo lắng đâu.

_ Hề hề, vậy bây giờ bắt đầu thực hiện lời căn dặn của cậu ấy đi. Mau xuống căn-tin lấp dạ dày thôi.- Kim Ngu toe toét, hớn hờ kéo tay Song Ngu. Hai người kia cũng lạch bạch đi theo sau.

_____oOo_____

Vừa đến lớp, Song Tử đã cười rất chi là tươi làm cho mấy đứa bạn thân không khỏi kinh ngạc.

_ Song Tử, hôm nay có chuyện gì mà mặt vui thế?- Thiên Bình hỏi.

_ Hôm qua vừa mới gửi thư cho Song Ngư.- Song Tử tươi cười đáp lại.

_ Song Ngư? Là ai?- Nghe cái tên lạ hoặc xa lắc xa lơ không chút quen biết, bốn đứa kia há hốc mồm đồng thanh.

_ Em của tớ đó.- Song Tử thần nhiên trả lời.

_ Em?- Đồng thanh lần 2.

_ Ừm- Song Tử gật đầu.- Ừ mà hình như tớ chưa nói cho mấy cậu biết về nó nhỉ?

_ Chưa hề.- Đồng thanh tập 3.

_ Vậy thì giờ tớ kể.- Song Tử nói.

_ Thôi thôi, để tớ kể cho. Cậu mà kể thì ý nghĩa sâu xa, ít ai hiểu lắm.- Thiên Bình can ngăn Song tử.

Mà đúng thật, Song Tử mà kể chuyện thì có đến kiếp sau cũng chẳng ai hiểu được. Lần trước, Song tử đứng trước lớp tóm tắt truyện “Cô bé bán diêm” làm cả lớp té xỉu. Chỉ bằng ba câu ngắn gọn: “Cô bé bán diêm bị bố bắt phải đi bán diêm. Lấy diêm ra đốt, ảo tưởng thấy lò sưởi, bàn thức ăn, cây thông Nô-en và gặp bà. Cuối cùng, cô bé bán diêm chết, môi cười”. Thế là xong câu truyện được cả thế giới biết đến, haizzzz..... Vì vậy cho nên tốt nhất đừng để Song Tử kể lại bất cứ chuyện gì.

_ Mà biết chuyện gia đình của Song sao?- Bốn đứa đồng thanh lần thứ tư.

_ Một đứa nói thôi, bốn đứa cùng hét inh tai tao lắm- Thiên Bình nói, gật đầu cái rụp.

Rồi Thiên Bình bắt đầu trách nhiệm người bà kể chuyện cổ tích cho cháu nghe. (ý cái này đâu phải cổ tích đâu nhể). Bốn đứa nghe chăm chú, tỉ mỉ, mắt dán hết vào người Thiên Bình. Nhân tiện Cân cũng kể lun chuyện gặp Song Tử rồi kết bạn với cô. Kết luận, bốn đứa nghe xong, bình luận xiu chết.

_ Không ngờ gia đình của cậu lại xảy ra chuyện như vậy. Tiếc thiệt đó, đang hạnh phúc mà...- Ma Kết buồn rầu nói.

Sau câu nói này, Kết bị Yết cốc một cái vào đầu làm cho cô nàng phải xoa xoa cục u vừa mới tái xuất. Yết thì thâm vào tai Kết:

_ Ngu, sao cứ thích xí xon vào nỗi đau của người ta thế hả?

_ Được rồi, không sao đâu mà.-Song Tử nói.

_ Tớ muốn gặp Song Ngư quá, không biết mặt mũi cô ấy trông ra sao nhỉ?- Bảo Bình thăm ao ước.

Vì dẫn trích trên, Bảo cũng bị Giải kí một cái vào đầu.

_ Mà cũng ngu như con Kết. Song Tử với song Ngư là chị em sinh đôi đương nhiên là giống nhau như đúc rồi. Thế mà cũng nói được!- Giải ôn tồn nói.

Dường như đã nhận ra sự hơi dần của mình, Bảo Bình gật gật đầu tỏ ý như đã hiểu. Hành động ngây thơ ngô ngố này vậy mà lại làm cho cái tên vừa đánh vui đến phì cười luôn.

_ Ê ề, nói đi cũng phải nói lại. Sức mà cũng tốt phết Bình nhỉ? Năm mươi cái chống đẩy cơ đấy.- Yết cười tăng bóc Cân.

_ Cái đó cũng bình thường.- Bảo, Kết, Song đồng thanh.- Rất nhiều người trên thế giới cũng làm được điều đó mà.

Đến bó tay với ba nàng, mới chỉ khen ngợi lũ con trai được vài câu thôi thế mà đã bị mấy nàng này đập tắt. Nếu mà đứng trước lũ con gái khác nói câu này ra chắc tội nó hăm mộ anh Cân tới chết mất. Nhưng đứng trước mấy chị này thì giỏi bao nhiêu cũng thành tầm thường thoy. Khổ cho mấy anh này quá, giỏi mà không được công nhận....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Cuộc sống những ngày sau đó của họ thật sự làm người khác phải ghen tị. Bất kể hoàn cảnh nào, trong thời điểm nào, bên cạnh họ cũng đều có những người bạn kề vai sát cánh chia sẻ vui buồn. Thời gian không nhanh không chậm tích tắc như kim đồng hồ, nếu ta tưởng tượng nó dài thì nó sẽ vô cùng dài, ngược lại nếu ta vờ như nó ngắn đi thì nó cũng thật sự rất ngắn. Trước kia, mỗi ngày đối với Ngư và Tử đều dài đằng đẵng như cả thế kỉ, vậy mà giờ

một ngày của họ lại trôi qua nhanh đến mức chính mình cũng không thể định dạng.

5 năm sau.

Dần dà, con người đều sẽ thay đổi theo thời gian nhưng tình bạn và tình yêu sâu thẳm nơi đáy lòng thì sẽ không bao giờ thay đổi. 10 con người hiện tại đã không còn là những đứa trẻ nghịch ngợm với suy nghĩ non nớt như ngày nào mà họ đã là những cô cậu học sinh cuối cấp, chuẩn bị từ giã với mái trường trung học tràn đầy tươi đẹp và đáng hoài niệm.

Ngày khai giảng trường THCS White Star diễn ra vẫn như mọi năm, ồn ào, náo nhiệt. Thầy cô giáo thì vất vả chạy qua chạy lại để chuẩn bị còn học sinh thì tùm tùm tụm ba trò chuyện rôm rả.

_ Sao Kim Nguru mãi mà chưa đến nhỉ? Cậu ấy còn bài phát biểu trước toàn trường mà.- Xứ Nữ sốt sắng chạy đi chạy lại.

_ Liên đội trưởng ơi là liên đội trưởng đã đến giờ cử hành lễ đầu, cậu vội vàng làm gì chứ?-Sur cười cười tiến đến, mong rằng Xứ sẽ hạ hỏa.

_ Chắc cậu ấy mãi ăn thứ gì đó nên tới chậm xịu thôi. Đừng lo mà Xứ.- Ngư lên tiếng trấn an.

_ Ăn, ăn lúc nào cũng ăn. Cứ chờ đó, khi nào cậu ta xuất hiện tớ nhất định sẽ cho cậu ta một bài học.- Xứ giận dữ rít lên từng tiếng, đầu như sắp bốc khói. Bỗng cô quay sang Ngư, volume miệng đột nhiên khuếch đại:

_ Sao cậu còn ở đây, mau đi chuẩn bị đi, tiết mục văn nghệ đều do cậu chủ trì đó?

_ Yên tâm đi. Tớ xong xuôi hết rồi, không phải lo đâu.- Ngư cười tươi đáp lại.

Nói là nói vậy nhưng Xứ vẫn không yên tâm, bắt ép Ngư đi vào trong hội trường sắp xếp lại một lần nữa rồi bắt cô đi thay đồ. Chẳng những vậy Xứ còn bắt Sur đi theo bảo vệ Ngư, ngộ nhờ có thằng lưu manh nào mà dám trêu chọc Ngư thì còn giải quyết được. Sur tuân lệnh Xứ, đi ngay theo sau Ngư, quét ánh mắt một lượt về tất cả các chàng trai đang ngấm nhìn Ngư làm cho chúng lạnh hết cả sống lưng, toát mồ hôi đầy mặt.

Đội lâu quá không thấy Nguru đến Xứ đành lê gót đến phía cổng trường để chờ nhân vật quan trọng xuất hiện. Phía bên này Kim Nguru đang vô cùng tức tốc xuất bước đến trường, trong lòng thầm rủa sao hôm nay mình lại đen thế chứ, đến muộn nhất định sẽ bị trễ. Cũng tại mẹ này, nấu bao nhiêu món ngon làm mình phân tâm nên mới dẫn đến hậu quả này.

Vừa đến cổng Nguru phóng luôn ra khỏi xe chẳng thèm đoái hoài gì đến tài xế đang kêu í ới. Do dùng tốc độ vượt mức bàn thờ nên cô nàng đâm sầm ngay vào một người trước mặt, tập giấy tờ diễn thuyết ở trên tay cũng bay tứ phía, người kia cũng thế, tài liệu trên tay đều nhanh chậm đáp đất. Nguru cuống quýt xin lỗi, người này có vẻ cũng hiểu cho hoàn cảnh của cô nên chỉ ậm ừ nói không sao rồi cúi xuống nhặt giúp cô giấy tờ.

_ Cảm ơn cậu.- Nguru nhận lấy tập giấy trên tay người này, rồi rít nói.

Khi cô vừa ngẩng đầu lên thì người đó phải thất thần đến mấy giây vì khuôn mặt xinh đẹp của cô. Nguru cũng không kém, trước giờ, ngoại trừ Sur ra, cô ít khi gặp người nào gọi là điển trai. Ấy vậy mà hôm nay, trong giờ phút này cô lại có phúc phận được hưởng niềm hạnh phúc đó. Hai người nhìn nhau thật lâu, mãi cho đến khi Xứ cất tiếng gọi thì cô mới quay đầu ra sau, tránh ánh mắt của người đó. Xứ tiến đến bên Nguru, mắng:

_ Cái con nhỏ này, chết ở chỗ nào mà giờ mới lộ cái mặt ra hả?

_ Xứ, cho mình xin lỗi đi. Mình không cố ý đến muộn đâu, tha cho mình nhaaaaa.- Câu cuối cô kéo dài, giọng ngọt xớt.

_ Tạm thời để cậu yên. Về nhất định mình sẽ cho một bài nhớ đời.- Xứ lườm, rồi lại nhìn về chàng trai đang đứng đối diện Nguru.- Ủa, ai đây?

_ À, cậu ấy...- Nguru đang không biết trả lời thế nào thì người kia đột nhiên lên tiếng:

_ Mình tên Bạch Dương, là học sinh mới tới.

_ Thì ra là vậy. Hai người quen biết nhau sao?- Xứ hỏi tiếp.

_ Không, vừa mới đây thôi.- Nguru lắc đầu.- Thôi được rồi, mau đi nhanh lên, sắp muộn giờ.

Nghe cô nói vậy, Xứ cũng vội kéo tay Nguru dẫn đi, không quên chào tạm biệt Bạch Dương. Còn cậu thì đứng ở đó hồi lâu, nghĩ miên man về cô gái vừa đụng mặt, mọi hành động của cô đều đã thu về tầm mắt của cậu, thật là khó quên đây.

_ Ngắm bạn nào mà thần thờ vậy?- Từ xa, một chàng trai đi tới, vỗ vai Bạch Dương. Anh chàng nào tướng mạo cũng không kém hơn Bạch Dương, càng nổi bật hơn là mái tóc nhuộm màu đỏ rực và đôi mắt sắc sảo, đường nét trên khuôn mặt chuẩn xác giống như tạc.

_ Chẳng ai cả. Đi thôi Mã.- Bạch Dương nói với Nhân Mã rồi đi lên phía trước.

Hiện tại sân trường đã chật ních người, toàn một màu áo trắng của học sinh hòa lẫn vài sắc tím đỏ của tà áo thầy cô giáo. Ở trên bục cao, Nguru đang định giờ bài phát biểu ra đọc lại thì phát hiện một sự thật vô cùng đau lòng. Cô rùng rùng nước mắt quay qua Xứ.

_ Chuyện gì nữa?- Xứ vẫn dán mắt vào tờ giấy trên tay, hỏi.

_ Không thấy bài phát biểu đâu nữa Xử ới.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Câu nói nhẹ như gió bay nhưng hiệu ứng thì không hề nhỏ. Sau khi lời thốt ra khỏi miệng Ngu 0.5 giây, ngay lập tức đã nghe thấy tiếng hét kinh động của Xử.

_ Ôi trời ới, cậu làm cái gì thế hả? Sao lại làm mất bài phát biểu?

_ Minh....mình cũng không biết nhưng mình tìm hoài không thấy.- Kim Ngu sợ hãi đáp lại, hồi nãy nghe tiếng hét của Xử làm cô muốn nổ tai.

_ Mau nhớ lại xem để đâu rồi. Chắc chắn cậu vứt nó lung tung cùng đồng đồ ăn nên mới không thấy.- Xử suy nghĩ một hồi rồi lục lọi quanh người Ngu, tiếp đến lục trong đồng đồ ăn ở túi áo cô nhưng rốt cuộc vẫn không thấy.

_ Này, làm gì thì làm đừng có làm hư đồ ăn của mình!- Giọng Kim Ngu chua xót khi nhìn thấy đồng snack đang bị Xử Nữ giày xé.

_ Đến nước này mà cậu còn lo nghĩ đến đồ ăn à? Bây giờ không tìm được, đừng nói đến đồ ăn, cho dù là cậu mình cũng dám băm vằm ra đấy.- Câu nói của Xử làm Ngu đang cảm râm liên im bật.

Tuy nhiên, dù có cố gắng đến đâu, cả hai người vẫn chẳng tìm thấy tung tích của bài phát biểu. Đột nhiên nhớ ra điều gì đó, Ngu reo lên:

_ A, đúng rồi! Hồi nãy đụng vào cái anh chàng đẹp trai kia hình như mình làm rơi tờ giấy phát biểu thì phải.

"Bốp". Xử giáng cho Ngu một cú đau điếng vào đầu.

_ Còn đứng đó làm gì mau đi tìm người đó rồi lấy lại tờ giấy đi.

Ngu vừa ôm cục u trên đầu vừa khóc rống rống bảo:

_ Mình với anh chàng đó vừa mới làm quen thì làm sao mà biết anh ta ở đâu.

Lại một lần nữa cả hai vò đầu bứt tai, vừa mới lóe lên chút hi vọng thì chỉ trong phút chốc đã bị dập tắt, chẳng thà không có còn hơn. Bỗng từ ngoài cửa một loạt tiếng hét vang lên đình tai nhức óc làm hai người đang trong tâm trạng bức bối càng bức hơn. Tức thì, Xử phóng ra ngoài, định bụng sẽ chửi cho cái bọn vừa hét lên một trận, dù gì cô cũng là liên đội trưởng, hội trưởng hội học sinh của trường này, có đứa nào điên mà dám chọc giận cô chứ.

Chỉ vừa mới đi ra, một bóng hình to lớn đã vèo phát xông vào. Nhất thời không kịp phản ứng cô tóm lấy vạt áo của người đó, thế là cả hai người cùng đáp đất an toàn.

_ Ui da, tên nào đi không có mắt đâm vào ông mày thế hả?- Nhân Mã lồm cồm bò dậy, chửi lên mấy tiếng.

_ Bà mày đấy, làm gì có thằng nào ở đây.- Xử Nữ lúc này cũng đã đứng lên, chỉ thẳng vào người đứng trước mặt xưng danh xưng họ.

_ Ai là bà tôi?- Nhân Mã ngó đông ngó tây, rồi lại nhìn chăm chăm vào Xử Nữ.- Vừa nãy cô nói hả?

_ Không bà mày thì là ai?- Xử Nữ đang định trả lời nhưng lời chưa ra khỏi miệng thì một vài sự kiện diễn ra đã làm cô không kịp nói nữa.

Từ ngoài phía hội trường, một đồng nữ sinh âm âm chạy vào, đoán mồm tiếng giầy nện xuống đất chắc phải làm gạch sập bung mấy tầng. Không chỉ vậy, đám con gái còn chạy lại bu lấy tên đang đứng trước mặt Xử Nữ, đẩy cô ra xa, làm cô không còn nhìn rõ mặt tên đối diện.

_ TẤT CẢ LUI RA NGOÀI HẾT CHO TÔI.- Xử hét lên, âm thanh kinh hoàng làm mọi người muốn đình tai nhức óc.

Bấy giờ, ánh nhìn của mọi người đều dồn hết vào Xử Nữ. Như đã được thỏa mãn ý muốn, Xử mới hạ hỏa xiu nhưng giọng nói gần lên từng chữ làm ai nấy đều kinh hãi:

_ Bây giờ mấy người có hai lựa chọn. Một là tiếp tục ở đây ngắm thần tượng khi gió của mấy người rồi lãnh trọn hạnh kiểm trung bình vì tội phá rối trong trường, còn hai là ngoan ngoãn rời khỏi nơi này. Mấy người chọn cái nào?

_ Tại sao chúng tôi phải lựa chọn? Cô là gì chứ?- Một nhỏ cầm đầu mạnh dạn lên tiếng.

_ Hội trưởng hội học sinh. Đủ chưa?- Kim Ngu đứng xem này giờ, lúc này mới lạnh nhạt tiến đến. Cô ghét nhất chính là cái lũ dùng giọng điệu khinh bỉ nói với bạn mình.

Đám người nghe hội trưởng hội học sinh thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bốn năm nay, hội trưởng của cái trường này chưa bao giờ nhận được lời phản nản từ bất kì ai, thầy cô bạn bè trên dưới đều tôn trọng, quý mến. Lại có người nói, quyền lợi của vị hội trưởng này cũng vô cùng lớn, là học trò cưng của hiệu trưởng, thậm chí đôi lúc hiệu trưởng đi vắng còn được quyền quyết định những công văn quan trọng của trường. Mà cái bọn hám giai này chẳng bao giờ quan tâm tới hoạt động của trường nên đương nhiên không biết dung nhan của vị hội trưởng xuất sắc này.

Dĩ nhiên không ai muốn hạnh kiểm phải tụt xuống trung bình, bây giờ đã là cuối cấp, chỉ cần một vi phạm nhỏ coi như là cơ hội xét tuyển vào trường danh giả cũng theo đó mà vụt khỏi lòng bàn tay. Vậy nên đề bảo toàn tương lai của mình đương nhiên chọn cách rút lui là an toàn nhất.

Sau khi đám người đó lục tục rời đi, Xử mới phát hiện hai gương mặt đang há hốc mồm nhìn mình.

_ Cậu là hội trưởng hội học sinh? Không phải chứ!- Nhân Mã ngạc nhiên hết cỡ.

_ Bộ cậu không nghe cuộc hội thoại này giờ à? Hay tai bị điếc?- Xử Nữ một lần nữa khẳng định thân phận của mình. Rồi cô hướng ánh mắt về phía người bên cạnh.- Cậu là....

_ Bạch Dương.- Người đó trả lời ngắn gọn.

_ A.... Vậy là cậu cầm tờ giấy của tớ sao?- Kim Ngu mừng rỡ reo lên.

Bạch Dương lặng lẽ gật đầu, rồi rút từ trong tay ra một tờ giấy in dày đặc chữ, nhìn mà muốn lác mắt. Cậu hướng tờ giấy về phía Ngu, ngay tức thì cô giật luôn tờ giấy, cười rạng rỡ. Ôn trời, tờ giấy này mà bị mất thì coi như đời cô tàn. Công sức Xử Nữ thức đến khuya đánh máy mà bị mất thì chắc chắn cô xong đời.

_ Hồi này, mình không cẩn thận cầm nhầm mong cậu thứ lỗi.- Bạch Dương gãi gãi đầu, cười bảo. Cũng vì chuyện này mà khi nãy lên phòng hiệu trưởng anh vội vàng chạy xuống đưa cho cô. Hồi mãi mới biết là cô đang ở đây, chẳng ngờ lại gặp phải lũ con gái bên ngoài làm cậu đến giờ phút này mới có thể lộ mặt.

_ Thôi thôi, lát nói, giờ mau đọc lại cái này đi. Tớ phải ra ngoài dẫn dắt lễ khai giảng đã. Đến giờ rồi.- Xử gấp gấp dặn dò Ngu, nhanh chóng chỉnh lại quần áo rồi đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua Mã, cô không quên cho cậu một cái lườm sắc lạnh.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

_ Thừa quý vị đại biểu và các bạn học sinh thân mến, sau đây là phần diễn thuyết của bạn Kim Ngu, học sinh lớp 9E2, trường White Star. Mong các bạn chú ý lắng nghe.- Thật may mắn cho quý khán giả ngồi bên dưới vì Xử đã cố gắng lược bỏ vài phần phát biểu của hiệu trưởng nếu không thì bây giờ mọi người còn đang đĩnh đầu nghe giọng nói thân thương của ông ta rồi. Đến phần phát biểu của Ngu, Xử cố gắng lên cao giọng, nói.

Từ này tới giờ, cả trường đều chăm chú hướng mắt lên đây làm cô khó chịu muốn chết, có cảm tưởng như ai đó đang soi mói mình. Tuy đây không phải lần đầu tiên cô đứng trên khán đài, nhưng hôm nay thật sự rất khác lạ. Mồ hôi ở hai bàn tay rịn ra ướt hết làm cô cực kì căng thẳng. Cũng may cô già bộ giỏi không thì đã để cho mọi người nhìn thấy đáng về sợ hãi của mình rồi.

Bên trong, Kim Ngu đang cấp tốc đọc đi đọc lại bài phát biểu, nghe thấy tên mình, cô chợt giật thót tim. Không phải chứ, nhanh vậy đã đến lượt mình sao?

Khuôn mặt của Ngu lộ rõ vẻ căng thẳng, từng giọt mồ hôi lấm tấm trên vầng trán, làm ướt cả mấy ngọn tóc hai bên. Vạt áo sau lưng cũng bị ướt một mảng.

_ Đừng lo lắng, cứ bình thần như cậu đang đọc trước mặt mình là được rồi.- Bạch Dương vỗ vai cô, nhẹ nhàng. Hồi này, anh cũng đã đứng trước mặt cô giúp cô đọc bài rồi. Biểu cảm như thế nào anh đều đã dạy cho cô, tin chắc bài phát biểu sẽ rất thành công.

_ Cảm ơn cậu nha.- Ngu cười. Bàn tay đặt lên vai cô như tỏa ra hơi ấm, thoang thoang một mùi thơm kì lạ cho người ta cảm giác an tâm.

Nói rồi, Ngu bước ra bên ngoài, tiếng vỗ tay rầm rầm như sấm. Cô cố gắng nở một nụ cười thật tự tin để xua đi cảm giác sợ hãi trong lòng. Thật không ngờ hiệu quả lại kinh hồn như vậy, nam sinh ở dưới hầu như đều đã bị vẻ đẹp của cô làm xiêu lòng, chăm chú đợi cô cất tiếng.

_ Các bạn và các thầy cô giáo thân mến....- Lời nói thanh cao, trong sáng cất lên, cứ như thế đi vào lòng từng người.

Đôi theo từng cử chỉ hình bóng của cô, Bạch Dương nhẹ mỉm cười. Trước giờ gặp rất nhiều loại con gái nhưng chưa có ai để lại trong lòng anh ấn tượng

mạnh mẽ như cô gái này. Không hiểu sao mà chỉ lần đầu gặp mặt, anh đã có cảm tưởng như này?

_ Sao chăm chú nhìn người ta thế hả?- Nhân Mã giọng mờ ám tiến đến hỏi.

_ Thích thì nhìn, không được sao?- Câu trả lời mang chiều hướng phản động từ chính Cừu.

_ Thích người ta hả?- Nhân Mã được dịp lật lọng.

Lần này, Bạch Dương không thêm trả lời, cứ thế tiến đến, huých mạnh vào ngực của Nhân Mã làm anh đau điếng.

_ Liệu ăn nhiều, chúc mừng cậu, phát biểu liệu trước mặt mình chính là kết quả như này.- Bạch Dương quảng lại một câu rồi đi ra phía ngoài sân trường tiếp tục dõi theo Kim Ngưu.

Một mình trong căn phòng hội trường rộng lớn, Nhân Mã định bụng cũng sẽ ra ngoài nhảy nhót, nhưng chỉ đi đến cửa, bước chân của anh ngay lập tức đứng yên. Xứ Nữ bước vào, anh không muốn lại đụng phải cô nên đành cố gắng kìm nén đôi chân đang cất bước.

_ Sao nhìn tôi chăm chăm vậy? Trên mặt tôi dính gì sao?- Xứ Nghi hoặc khi thấy ánh mắt của Mã cứ dán mãi trên người cô. Bất giác cô sò lên mặt mình.- Đầu có gì đâu?

_ Trên mặt cậu có dính ba chữ: Giận, Sợ, Mệt.- Nhân Mã cười, bảo.

_ Ai...ai nói với cậu thế hả?- Không ngờ lớp vỏ bên ngoài của cô lại có thể dễ dàng bị nhìn thấu như thế.

_ Tôi tự nói với tôi thế đấy. Đừng có cố gắng làm gì, ở đây cũng đâu có ai đâu, giả bộ làm gì chứ?- Nhân Mã lại nói tiếp.

_ Có cậu.- Xứ chỉ thẳng vào người Mã.- Vừa nãy có ánh mắt dán sát vào người tôi, chắc chắn là cậu. Hận tôi làm hội trưởng sẽ không để yên cho cậu nên nhìn tôi bằng ánh mắt căm phẫn đúng không?

_ Đây nhá, đừng có mà được nước làm tôi, đúng là tôi nhìn cậu thật nhưng không phải là ánh mắt căm phẫn như cậu bảo.- Nhân Mã bực mình nói to, anh ghét nhất có người đẩy cho mình những việc mình không làm.

Nhân Mã nói xong cũng bỏ đi luôn, Xứ lơ ngơ chẳng hiểu gì, đến lúc bóng lưng thẳng tắp dần dần khuất đi cùng với mái tóc nhuộm đỏ thì cô mới thất thần, tâm trí trở về thực tại. Ngồi nghỉ một lúc, bài phát biểu của Ngưu cũng đã kết thúc, cô đứng dậy, đi ra ngoài dẫn dắt phần cuối cùng của chương trình.

_ Sau đây là phần mà mọi người mong chờ nhất. Các tiết mục biểu diễn xin được bắt đầu.- Dùng giọng nói phấn khởi nhất, Xứ mỉm cười thật tươi.

Bên dưới vỗ tay ầm ầm, phần hay nhất cuối cùng đã đến.

_ Đầu tiên là tiết mục đơn ca của bạn Song Ngưu, lớp 9E2, trường White Star với bài hát "Người thầy". Mong các bạn chăm chú lắng nghe.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Dứt lời, Xứ từ từ bước vào trong cánh gà, nhường chỗ cho tiết mục biểu diễn. Cùng lúc đó, dáng hình nhỏ nhắn dần dần hiện ra trước sân khấu. Ngưu không trang điểm quá đậm, nhưng lại làm nổi bật nước da trắng mịn, hai gò má ửng hồng. Đôi mắt được đánh mascara viền đen càng tôn lên màu mắt đặc trưng vốn có. Cô mặc một chiếc áo dài màu thanh thiên thướt tha, uyển chuyển, rồi nhẹ nhàng cúi chào mọi người bên dưới, không quên kèm theo nụ cười dịu dàng. Tiếng nhạc nổi lên cũng là lúc giọng hát trong trẻo được chấp cánh.

Người thầy vẫn lặng lẽ đi về sớm trưa

Từng ngày giọt mồ hôi rơi nhẹ trang giấy,

để em đến bên bờ ước mơ

Rồi năm tháng sông dài gió mưa

Cảnh hoa trắng vẫn lung linh trong vườn xưa

Người thầy vẫn lặng lẽ đi về dưới mưa

Dòng đời từng ngày qua êm đềm trôi mãi

Chiều trên phố bao người đón đưa

Dòng sông vắng bây giờ gió mưa

Còn ai nhớ, ai quên con đồ xưa....

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi,

có hay bao mùa lá rơi

Thầy đã đến như muôn ngàn tia nắng,

sáng soi bước em trong cuộc đời

Vẫn nhớ những khi trời mưa rơi

Vẫn chiếc áo xưa choàng đôi vai

Thầy vẫn đi, buồn vui lặng lẽ...

Sư Tử dõi theo từng hành động, cử chỉ của cô. Có lẽ chỉ mình cậu biết trong suốt những năm tháng qua cảm xúc của cô như thế nào. Tuy trước mặt cô cố gắng nở nụ cười, thực chất đó là để làm an lòng mọi người xung quanh, chứ thực tâm cô là một người khá yếu đuối và dễ khóc. Quen biết cô lâu như vậy, cậu đã học dần được cách đứng từ xa quan sát cô, tránh để cô phát hiện ra mình, nhưng mỗi lúc cô gặp khó khăn, trở ngại cậu sẽ mãi mãi ở bên cạnh che chở. Trong suốt thời gian biểu diễn, cậu ngăn chặn tất cả các nam sinh có ý định đến gần cô, vì cậu biết cô không thể dễ dàng ứng phó với người lạ. Đường như hiện tại bảo vệ cô đã trở thành một thói quen, bản năng của cậu rồi.

Dù năm tháng vô tình trôi mãi mãi

Tóc xanh bây giờ đã phai

Thầy vẫn đứng bên sân trường năm ấy

Dõi theo bước em trong cuộc đời

Dẫu đếm hết sao trời đêm nay

Dẫu đếm hết lá mùa thu rơi

Nhưng ngàn năm, làm sao

em đếm hết công ơn người thầy....

Dẫu đếm hết sao trời đêm nay

Dẫu đếm hết lá mùa thu rơi

Nhưng ngàn năm, làm sao

em đếm hết công ơn người thầy....

Bài hát kết thúc, Ngư bước vào trong còn ở dưới thì nhao nhao hết cả lên, đòi Ngư tiếp tục hát bài khác. Nhưng chỉ nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Sư thì ai nấy đều tự giác im bật. Sư vốn nổi danh là nam sinh lạnh lùng nhất trong trường, đứng vào cậu có khả năng ăn đấm vô cùng cao.

_ Này, Song Tử cậu chịu khó ngồi yên cho mình trang điểm chút coi.- Một bạn gái đang cầm bút kẻ lông mày bực mình, gắt lên.

_ Vậy còn không được à? Từ nãy tới giờ mình sắp chịu không nổi rồi.- Song Tử mặt mày nhăn nhó, đáp trả.

Kết và Bảo ngồi bên cạnh cũng tỏ ra bực bội không kém Bảo. Tại sao cái trường này lại chọn Thiên Bình làm hội trưởng hội học sinh mà không phải là Song Tử? Đề rồi ngày hôm nay cái tên Thiên Bình cùng bọn Thiên Yết, Cự Giải ra quyết định kêu bọn họ tham gia vào tiết mục văn nghệ, khiến bọn họ hiện tại phải mang mấy cái thứ màu sắc lòe loẹt này ra ngoài, cho người ta cười thối mũi à? Hát hò thì có biết cái mù tịt gì đâu, mấy cô chỉ có biết đi đẹp loạn với cái lộn thoi mà. Thật là tội nghiệp!

Tuy nhiên, còn tội hơn nữa là người trang điểm cho Bảo, bị cô trêu chọc nãy giờ. Hết dùng hóa chất cho vào phấn làm nó biến thành màu đen, rồi đến cây cọ bị cô dùng kéo làm cho lông bay tung tóe rồi thì đến son môi Bảo vẽ hết lên gương, báo hại bạn trang điểm chạy ngược chạy xuôi mua dụng cụ

mới.

_ Tớ xin thề rằng, sau ngày hôm nay ba cái tên chết tiệt kia sẽ ăn no đòn.- Ma Kết gằn lên từng chữ, ánh mắt hùng hục lửa.

_ Đâu chỉ ăn no đòn, tớ sẽ làm cho họ không nhìn thấy ánh mặt trời ngày hôm sau.- Bảo Bình vừa nói vừa giựt giựt mấy cái lông của chiếc cọ, đây đã là cái thứ 10 rồi, kiểu này chắc sạt nghiệp vì tiền mua dụng cụ trang điểm mắt.

_ Bọn họ sẽ phải trả giá.- Chi Song cũng không ngoại lệ, giọng nói lạnh lùng làm mấy người trang điểm lạnh hết cả sống lưng.

Cầu nhàu đủ thứ kiểu, cuối cùng sau 45 phút, công cuộc vĩ đại cũng đã hoàn thành. Chưa bao giờ mấy bạn gái trang điểm cảm thấy mệt như ngày hôm nay, gặp phải người khó tính đúng là đau khổ.

Từ ngoài ba anh chàng điển trai đang bước vào, thu hút rất nhiều ánh nhìn, kể cả mấy bà cô đang than vãn.

_ Mấy bạn cực khổ rồi.- Thiên Bình cười nói với người bên cạnh Song Tử.

_ Đâu...đâu có. Chuyện nên làm mà.- Người con gái trang điểm đỏ lên tiếng, mắt vẫn dán mực vào khuôn mặt đẹp trai kia.(thế không biết lúc trước ai kêu rên nhì)

_ Chắc mấy bạn cũng đã mệt, hay là bây giờ mấy bạn ra ngoài trước đi ha.- Giọng điệu của Cự Giải vô cùng nhẹ nhàng, trên môi còn nở nụ cười tươi rói.

Vậy là mấy con người vô cùng biết vâng lời, lục tục kéo nhau rời khỏi căn phòng tức khắc, vừa đi còn cười nói toe toét giống như là từ cõi tiên trở về.

_ Ái chà chà, không ngờ cậu đối xử với bạn thân của mình thì cộc cằn thô lỗ còn đối xử với con gái bên ngoài thì lại dịu dàng đến vậy?- Bảo từ phòng thay đồ đi ra, nói móc.(sau khi trang điểm thì phải vào thay trang phục)

Hướng mắt đến nơi phát ra giọng nói, Giải không khỏi thất thần. Trước giờ, Bảo rất ít khi chú ý đến vẻ bề ngoài, cô chú trọng tới vẻ thoải mái hơn là cách mọi người nhìn nhận mình nên rất ít khi mặc quần áo hợp với style nhưng hôm nay, cô xuất hiện với một bộ dạng hoàn toàn khác. Mái tóc vàng thường ngày cột lên thì bây giờ buông xuống ngang lưng, mấy lọn tóc phần cuối uốn xoắn nhẹ. Đôi mắt xanh như đại dương vốn to, tròn nay tô thêm viền mắt nên càng rõ nét. Kèm theo đó là bộ váy ngắn màu xanh lá có vai bông, vì vậy trông cô cực kì dễ thương. Giải chăm chú mãi nhìn cô, đến khi Thiên Yết néo vào tay thì mới trả lời Bảo:

_ Tôi đối xử với người khác dịu dàng lúc nào chứ?

_ Vậy vừa nãy không biết ai nhỏ nhẹ dụ người khác ra ngoài đây ta?- Bảo chu môi cãi lại.

_ Đó là tôi dùng mỹ nam kế để đuổi bọn họ ra ngoài, cho mấy cậu thả lỏng tinh thần. Không biết cảm ơn thì thôi, còn ở đó oán trách tôi.- Giải không chịu thua cũng vênh mặt lên bảo.

_ Mặt mày như này mà mấy người kêu bọn tôi thả lỏng tinh thần được sao?- Ma Kết hậm hực.

Vén tấm rèm che cửa, cô mặt nhăn nhó bước ra. Cũng giống như Bảo, hôm nay Kết đã lột xác. Mái tóc tím của cô tết hình hoa hồng cầu kì ở phía sau, đính thêm mấy hạt cườm đầy màu sắc. Đôi mắt trong veo cùng màu tóc được chải chuốt nên cuốn hút lạ thường. Bộ đồ màu lam tôn lên vóc dáng yêu kiều, sự kết hợp vô cùng hoàn hảo.

_ Vẫn còn giận bọn này sao?- Yết lại gần, khoác vai Kết rất tự nhiên.

_ Hừ!- Kết không thèm trả lời, quay mặt sang hướng khác đồng thời hất tay của Yết ra. Anh chàng cười khỏ, không ngờ họ giận dai như vậy.

_ Hai người đây rồi, thế còn Song Tử đâu?- Thiên Bình ngó nghiêng rồi hỏi.

Kết và Bảo đồng loạt chỉ tay về phía đằng sau Bình. Cậu quay người về phía sau, khuôn mặt đầy hắc tuyến đập vào mắt. Phải, hôm nay Song Tử rất xinh đẹp, chỉ có điều cô quá áp bức người khác. Từ cách trang điểm đến ăn mặc tất cả đều mang một màu đen. Mái tóc đen bóng mượt không dùng một chút tạp chất nào, chỉ đơn giản là buông xuống như dòng suối êm đềm. Đôi mắt sâu thẳm, dễ dàng hút hồn người khác cùng hàng mi thanh mảnh. Đặc biệt hơn bộ váy cô đang mặc cũng thuần túy chỉ là một màu đen thêm đôi giày cao 5 phân khiến cho cô nàng càng trở nên lạnh lùng.

_ Tôi sẽ trả lại cho cậu gấp mười.- Giọng nói băng lãnh âm vang.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12

Thiên Bình khóc không ra nước mắt. Vốn dĩ cậu chỉ muốn trừ ba cô nàng nổi loạn nhất cái trường này thôi, đâu ngờ hậu quả lại vượt mức mong đợi như vậy. Trông cái bản mặt âm độ của Song Tử là Thiên Bình biết mình chắc chắn sẽ không thể bảo toàn tính mạng nữa rồi.

_ Máy ngày nay giận cũng đủ rồi, đừng giận nữa. Mau tha cho tội này đi.- Cự Giải xuống giọng nài nỉ. Suốt cả một tuần họ không mở miệng nói với mấy cậu một chữ làm họ bức bối, tội thân muốn chết.

_ Giải nói đúng đó, mấy cậu cứ coi lần này như là nâng cao kỹ năng giao tiếp đi. Chứ nhìn cái bản mặt của mấy cậu tội tôi không sống nổi đâu.- Thiên Yết liếc mắt nhìn Ma Kết, khuôn mặt cô vẫn hằn học, hàng mi dài khẽ chau lại.

Ba anh chàng cao cao tại thượng mà giờ lại đi nài nỉ ba đứa con gái trời gà không chặt, cảnh này mà để người khác nhìn thấy không biết sẽ ra sao đây? Còn ba anh chàng của chúng ta mặc kệ bị mất hình tượng còn hơn là bị người ta không quan tâm.

Năn nỉ hoài năn nỉ mãi, cuối cùng trong lòng mấy sao nữ cũng có chút dao động, tuy ngoài mặt vẫn lạnh như băng. Được lát, như nghĩ ra điều gì, Bảo cười tươi rói, bảo:

_ Muốn tội tôi tha lỗi cũng được, nhưng xú nữa phải lên biểu diễn cùng tội tôi.- Nếu đã không thể từ chối biểu diễn thì Bảo Bình cô nhất định phải kéo cả bọn cùng xuống nước.

Hai nàng Tử và Kết cười thầm trong lòng vì dụng kế hay hết sức của Bảo. Bên mấy anh nam thì đang hết sức rối bời, mấy anh đường đường nằm trong ban hội đồng quyền lực mà cũng có lúc phải làm con rối cho người khác bàn tán sao?

_ Không đồng ý thì...- Kết chưa nói dứt câu thì giọng Yết đã xen vào.

_ Chúng...chúng tôi đồng ý.- Phải khó khăn lắm cậu mới nặn ra được câu nói này. Ôi đời ơi, cuộc đời của Yết ta chính thức kết thúc oanh liệt trong ngày hôm nay.

_ Cứ kết thúc vậy đi.- Nở một nụ cười đắc thắng trên môi, cả Bảo, Kết và Tử đều vô cùng thỏa mãn trong lòng.

Ba anh chàng buồn rầu đi ra điều khiển mọi người bên ngoài. Sau phần phát biểu dài dằng dặc của hiệu trưởng, giờ phút các sao đứng lên sân khấu đã chính thức bắt đầu. Cũng may đứng cạnh ba sao nữ nhà chúng ta nên mấy anh nam cũng chẳng có mấy nỗi run sợ, nhanh chóng hòa hợp với nhạc nền.

Arigatou

Kimi ga ite kurete hontou yokkata yo

Donna toki datte itsumo

Waratte irareru

Tatoeba, hanare teitemo nannen tatte mo

Zutto kawaranai desho

Watashitachi best friend

Suki dayo, daisuki dayo

Konna osoi jikan ni gomen ne

Hitori ja seppa tsumatte kita no

Kimi no koe sukoshi kike tara

Ganbareru

Nand e mo uchi ake rareru

Mama nimo ie nai koto mo zenbu

Dare yorimo waka tte kureru

Ureshi i toki wa jibun no koto mitai ni yorokonde kurete

Dame na toki wa chanto shikatte kureru sonzai

Arigatou

Kim i ga ite kurete hontou yokatta yo

Donna toki datte itsumo

Waratte irareru

Tatoeba, hanare teitemo nannen tatte mo

Zutto kawaranai desho

Watashitachi best friend

Suki dayo, daisuki dayo

Tsuyoga tte mo suguni bare teru

Hekonderu toki wa

Massaki ni meru kureru yasashi sani

Mou nando mo sukuwa rete

Naki tai toki wa omoikkiri nake baii

Ga wa ni iru kara tte

Dare yorimo tsuyoi mikata

Sonna kini ni watashi wa nanika shite agerareteru kana?

Nanika attarasuguni ton dekkara, zettai

Arigatou

Kim i ga ite kurete hontou yokatta yo

Donna toki datte itsumo

Waratte irareru

Tatoeba, hanare teitemo nannen tatte mo

Zutto kawaranai desho

Watashitachi best friend

Suki dayo, daisuki dayo

Donna toki mo inotte iru yo

Sekai de ichiban ni shiawase ni natte hoshii

Arigatou

Kim i ga ite kurete hontou yokatta yo

Donna toki datte itsumo

Waratte irareru

Tatoeba, hanare teitemo nannen tatte mo

Zutto kawaranai desho

Watashitachi best friend

Suki dayo, daisuki dayo

(Best Friend)

Dù không hiểu lời bài hát, không hiểu ý nghĩa bài hát nhưng sự thực rằng dưới chất giọng đầy cuốn hút, chẳng ai là không ngược nhìn lên chăm chú nhìn họ. Đã ngán ngẩm với mấy cái phong cách yếu điệu, thướt tha của mấy nàng nữ sinh, Từ, Bảo và Kết quyết định chọn một thể loại hoàn toàn khác. Điều này cũng không nằm ngoài dự định của Yết, Bình, Giải nên mấy anh đã nhanh nhất có thể học thuộc lời bài hát, sao cho hòa hợp thật sự với mấy nàng nhà ta.

Hình ảnh cuối cùng, sáu người nắm tay nhau thắm thiết, ngẩng mặt lên trời hô to: BEST FRIEND có lẽ sẽ là hình ảnh mãi đọng lại trong tâm trí, không chỉ những người ở đây mà còn cả những người đang hòa vào từng nhịp điệu của bài hát.

Sau một ngày mệt mỏi với hàng tá công việc, Xứ vào văn phòng hội trường mà ngồi sụp xuống đất, theo sau lần lượt là Ngu, Ngu, Sur, Bạch và...cả Mã nữa. Người khác nhìn vào chắc chắn không thể ngờ rằng, thần tượng mà mình ngưỡng mộ cũng có lúc lộ rõ vẻ mệt mỏi đến thế. Đúng vậy, bề ngoài họ tạo cho mình lớp mặt nạ hoàn hảo nhưng sự thực họ chỉ là người bình thường. Xứ lu bu đầu óc từ tuần trước cho tới giờ, Ngu lo lắng, sợ hãi khi phải đứng trên sân khấu, nhưng họ chưa từng thể hiện điều đó. Họ không muốn ai khác nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình, chỉ trừ những người thân cận.

_ Uống nước đi. Nãy giờ nói nhiều mệt đúng không?- Mã giờ chai nước về phía Xứ, hồi nãy thấy cô tươi cười như thế, bây giờ lại vác bản mặt như này, cậu mới vỡ lẽ hóa ra ban nãy chỉ là giả tạo.

Xứ không nói gì, cầm luôn chai nước của Mã lên mà uống, khát không chịu nổi. Cô chẳng buồn quan tâm vì sao Mã lại ở đây nữa, chỉ cần cậu ta đừng có làm loạn là được rồi. Quả thật khi đi vào đây, Mã muốn khám phá vài thứ linh tinh nhưng sợ mình làm ảnh hưởng đến vị hội trưởng tôn nghiêm kia nên cậu chẳng còn tâm trí đâu mà quậy phá.... Ngu và Ngu cũng được chăm sóc rất tận tình, bằng chứng là Bạch Dương đi mua cho hai cô nàng cả một túi bánh thượng hạng bất chấp nắng như đổ lửa, còn Sur thì chạy ra quán mua nước ngọt, thế có tổ không chứ?

Bên Từ, Bảo, Kết, vừa kết thúc biểu diễn liền chạy ào vào nhà vệ sinh rửa mặt. Chả là mấy cô rất ghét cái mùi son phấn, cho dù là phớt nhẹ mấy cô cũng không thích. Đó cũng là lí do khi mà người trang điểm luôn phải ngược xuôi thay dụng cụ trang điểm, còn mặt mày mấy nàng thì ai cũng nhăn nhó nhó.

Lột bỏ được lớp trang điểm đáng ghét trong lòng ai cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Ra đến bên ngoài đã thấy bóng hình thân thuộc đón đợi họ từ lúc nào. Cứ như thế, ba chàng phụng lệnh đưa người về đúng nhà quy định, bên tai luôn văng vẳng tiếng cười nói.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trong lớp 9E2 đang diễn ra một màn giới thiệu học sinh mới vô cùng đặc sắc bởi vì xuất hiện hai gương mặt đẹp trai làm khuynh đảo thế gian. Chả là Bạch Dương và Nhân Mã học ở trường cũ là chuyên gia quậy phá nên giờ được phân công sắp xếp vào cái lớp kỉ cương nề nếp nhất trong trường, nơi chịu sự đốc thúc của hội trưởng quyền uy. Lớp này rất nổi tiếng bởi tài chiều mộ trai xinh gái đẹp, chẳng hiểu sao những chàng thanh nữ tú luôn tề tựu ở đây. Sau màn chào hỏi các bạn cùng giáo viên chủ nhiệm, Bạch và Mã nhanh chóng bước về chỗ ngồi. Tình trạng đang vô cùng bế tắc khi chỉ còn hai chiếc bàn dư chỗ, là bàn của Xứ và Ngu. Bạch không ngần ngại tiến về phía Ngu, cười cười rồi bảo:

- Mình ngồi đây nha.

Ngu không có ý kiến gì, dịch vào bên trong để cho Bạch có chỗ ngồi. Hai người thân nhau thật là nhanh, mới có xú mà đã trở thành hai người nói nhiều nhất lớp. Chủ đề bàn luận của họ không là đồ ăn thì cũng liên quan đến trái cây. Nói chung bàn này toàn buôn rau bán thực phẩm.

Trái với gương mặt tươi cười của Bạch, anh chàng Nhân Mã đang méo mó khi phải ngồi cùng con người hà khắc nhất của năm. Dưới sự quản lý nghiêm túc của Xứ, Mã không có cách nào quay xuống buồn dưa lê với Bạch, ngẩng mặt lên bảng, hình ảnh cô giáo đoan trang với những dòng chữ loằng ngoằng đầy ám ảnh làm cậu muốn nát óc. Quay xuống không được, ngẩng lên không xong, cậu chỉ còn cách ngắm nhìn bài vở của người bạn bên cạnh.

- Sao nhìn tôi chăm chăm thế?- Xứ ngạc nhiên khi thấy ánh mắt của Mã dán trên người mình.

- Tôi không muốn nhìn chữ của bà cô kia, xấu quá, dịch không nổi. Quay sang nhìn bài cậu cho dễ viết.- Đây là lời thật lòng từ trái tim Mã.

Cậu không dịch nổi chữ trên bảng cũng đúng, bởi chữ bà cô này được học sinh trong trường gọi là gà bay chó múa, xấu không gì tả nổi. Hồi đầu mới vào trường, Xứ phải lòi con mắt mới nhìn thấy từng câu từ trên bảng.

- Nè, coi đi. Chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi.- Xứ để vở của mình đến gần chỗ Mã. "Cậu ta dù sao cũng là học sinh mới, mình giúp đỡ là bổn phận mà."- Xứ tự nghĩ.

Nhìn vào cuốn vở của Xứ, Mã không thể chê vào đâu được. Nét chữ cuối cấp nhưng vẫn rất tròn trịa, nắn nót, không hiểu sao Xứ có thể ghi chép ngay ngắn mà sạch sẽ đến mức này được. Từ đầu quyển vở cho tới trang đang viết, Mã xem qua hầu như không có một dấu gạch xóa nào. Để làm được như

này đâu phải là dễ. Có phải Xứ đã đặt ra mục tiêu quá khó với bản thân không?

Giờ học chóng vánh trôi qua. Ở bàn trên, Nguru và Bạch vẫn đang trò chuyện, luyện thuyên về vấn đề được cho là quan trọng. Bên dưới, Mã được Xứ tận tình chỉ bảo bài vở, những nội dung, quy định trong trường. Mã có vẻ không chú tâm cho lắm, vì cậu chỉ lặng lẽ quan sát gương mặt của cô hơn là những gì cô đang nói. Cuối cùng là bàn Nguru và Sur. Như thường lệ, mỗi khi kết thúc giờ học, Sur đều rất chu đáo, dọn dẹp tất cả đồ dùng trên bàn, kể cả đồ của Nguru, cho vào trong học bàn. Điều này không còn xa lạ gì với lớp, bởi nó đã được tiếp diễn trong gần chục năm nay. Sur lúc nào cũng tận tình như vậy, nhưng chỉ là khi ở bên cạnh Nguru.

Cuối giờ học, để làm quen với mái trường mới, Bạch và Mã quyết định mời nhóm Xứ, Nguru, Sur và Nguru một châu.

- Mình không đi đâu. Hôm nay phải xử lí mấy khoản linh tinh trong trường - Xứ lắc đầu từ chối.

- Ôi dào, mấy cái đó để hôm khác cũng được mà. Hôm nay tôi mời, dù muốn hay không cậu cũng phải đi. Cậu là một trong bốn người đầu tiên tôi quen, nể tình vậy mà đi nha.- Nhân Mã xuống giọng nài nỉ.

- Nhưng...-Xứ vẫn chần chừ.

- Được rồi Xứ, cứ coi như lần này đi thư giãn đầu óc đi. Lâu rồi chúng ta chưa cùng nhau nói chuyện mà.- Trông ánh mắt cầu cứu của Mã, Nguru đành lên tiếng thuyết phục.

Trước tới giờ, số người cường lại được lời nói của Nguru vô vô cùng ít. Xứ hết cách, thờ dài thườn thượt rồi gặt đầu cái rụp. Chỉ chờ có vậy, Mã nhảy cẫng lên vì vui sướng, tay giành lấy chiếc cặp trên tay Xứ, tay còn lại thì nắm lấy cổ tay cô kéo đi.

- Mình biết một chỗ ngon lắm, để mình dẫn đường.- Mã hớn hờ, gương mặt không che giấu cảm xúc, càng không quan tâm tới hành động mình vừa làm. Xứ hơi ngượng nhưng trông biểu cảm của Mã, cô nghĩ cậu không cố tình. Vậy nên cứ để cậu muốn làm gì thì làm.

Trên con phố tấp nập, sáu con người tung tăng dạo bước, cười nói vui vẻ. Nguru và Bạch miệng vẫn không ngớt, luyện thuyên toàn những thứ trên trời dưới đất. Sur với Nguru thì khá yên lặng, giữa hai người tồn tại một loại cảm giác không nói lên lời, cái loại cảm giác mang lại cho đối phương cảm giác an tâm khó cưỡng. Bóng họ đổ xuống đường, đan xen với bóng cây và ánh mặt trời cuối buổi, những cơn gió thoảng hương hoa sứ hai bên đường nhẹ lan tỏa vào cánh mũi rồi một mùi thơm nhẹ nhàng phất đầu đây.

Khi đã yên vị trong một quán chè, mọi người gọi món rồi trò chuyện.

- Sao mấy cậu lại đột nhiên chuyển trường thế? Bây giờ đã là cuối cấp rồi, tớ nghĩ nếu chuyển trường thì sẽ gặp rất nhiều khó khăn.- Lần đầu tiên gặp họ, Nguru đã rất muốn hỏi điều này, chỉ là chưa có dịp mà thôi.

- Thích thì chuyển thôi.- Mã hồn nhiên trả lời.

- Đó có được coi là một lí do chính đáng không?- Giọng Xứ hằm hè, cô không thích những người trả lời theo cái kiểu trên người như vậy.

- Chính xác là vì tụi tớ quậy quá, hiệu trưởng gọi phụ huynh lên bàn luận gì gì đó, cuối cùng đưa ra quyết định chuyển trường cho tụi tớ.- Bắt gặp ánh mắt như giết người của Xứ, Bạch đành phải khai thật.

Câu trả lời làm tụi còn lại xịu nữa té ghế. Không ngờ trông cái tướng bảnh trai của Bạch và Mã lại có thể quậy đến như thế. Hai người liền thoáng kể về thành tích chiến công khi còn ở trường cũ. Nào là động tay động chân với vòi phun nước khiến cho bác bảo vệ đang tưới hoa bị ướt te tua; rồi thì khi hiệu trưởng lái xe đến, họ rải đinh khắp đường, những tiếng kêu lộp bộp vang lên, kết cục ngày hôm đó thầy hiệu trưởng phải cuốc bộ về nhà; có khi trong ngày 20-11, họ rắc mẩu khắp sân, tội nghiệp cho các thầy cô số khổ, hôm đó té không biết bao nhiêu lần, vân vân và mây mây....

- Ôi trời ơi, không biết kiếp trước nhân viên trong trường đó có gây thù chuốc oán gì với hai cậu không mà kiếp này họ phải lĩnh hậu quả kinh khủng như thế?- Nguru ngẩng đầu lên trời tự vấn.

- Kiếp trước thì không biết nhưng kiếp này thì có rất rất nhiều lun.- Mã cười cười, bảo.

- Họ làm gì hai cậu?- Xứ ngạc nhiên hỏi.

- Để cho tụi con gái trong trường bám theo tụi tớ.- Hai anh đáp gọn lỏn.

Một câu trả lời đối với Mã và Bạch được cho là rất đúng đắn nhưng với bốn người còn lại thì lại vô cùng lảng xẹt. Sao hai con người đang ngồi đây lại có thể giận cá chém thớt đến vậy chứ?

- Thôi thôi, nói chuyện cũ làm gì cho phí sức. Mau nói chuyện của mấy cậu đi.- Bạch vừa nói vừa chuyển đồ ăn nhân viên phục vụ mang tới cho mọi người.

- Phải rồi Nguru, cậu có chị em song sinh đúng không?- Mã sực nhớ ra điều gì đó, hỏi.

Câu nói của Mã làm gương mặt đang tươi cười của Nguru thất thần trong vài giây. Rất nhanh, Sur đã nhận ra được biểu hiện khác thường của Nguru, cậu quay sang nói với Mã:

- Sao cậu lại hỏi như vậy?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Mã không nhận ra biểu hiện trên gương mặt Ngư, tươi cười bảo:

- Hôm 20-11 mình lướt face tình cờ trông thấy một cô gái có khuôn mặt y chang Ngư, cô ấy chụp cùng mấy bạn cùng lớp. Ban đầu mình còn tưởng đó là Ngư, nhưng nhìn kĩ thì không phải như vậy, cô ấy gương mặt lạnh tanh hà, chẳng bù cho mấy bạn bên cạnh, cười toe toét.

- Cậu.... cho mình xem.... bức ảnh đó được không?- Ngư cố gắng bình tĩnh, nói.

- À, dĩ nhiên là được rồi.- Hoi bất ngờ nhưng Mã cũng lấy điện thoại ra đưa cho Ngư.

Cậu nhang chóng đăng nhập nick của mình, mở phần hôm trước mình đã xem rồi giờ ra trước mặt Ngư.

- Đây nè!

Hình ảnh một cô gái đập vào mắt Ngư với mái tóc đen suôn mượt, đôi mắt to tròn, đẹp đẽ cùng đôi con ngươi trong sáng vô ngần nhưng tuyệt nhiên lạnh tanh. Đứng bên cạnh cô là một nhóm lầy xềnh chừng bốn năm người.

- Song vẫn vậy, chẳng thay đổi gì cả.- Nhìn bức ảnh mà Ngư chán nản.

- Ở cạnh bao nhiêu bạn mà vẫn lạnh lùng như xưa.- Xừ buông một câu phũ phàng.

- Không, chị ấy đang hạnh phúc, mặc dù không thoải mái cho lắm.- Ngư phủ định lời nói của hai cô bạn thân.

Mọi người trở mắt nhìn Ngư, sao lại như vậy chứ, khuôn mặt không cảm xúc đó đâu có thay đổi đâu.

- Ý cậu là gì Ngư?- Không chịu nổi tò mò, Sur lên tiếng hỏi, cậu biết Ngư không bao giờ phán đoán sai về chị mình.

- Các cậu nhìn này.- Ngư chỉ nhẹ vào tấm ảnh.- Tuy ánh mắt chị ấy lạnh lùng nhưng đó chỉ là vỏ bọc, ẩn sâu trong đó là một tia vui sướng. Thêm nữa, khóe môi nhẹ vẽ lên một nụ cười, chỉ rất rất nhỏ thôi. Tầm mắt của chị hướng tới đám người bên cạnh, thoáng nét không vui, chắc vì bọn họ bắt chị làm những điều chị không muốn. Theo trang phục Song Từ đang mặc, mình đoán chị ấy phải biểu diễn hát hay đại loại gì đó. Trước giờ chị chưa từng để người khác ép buộc mình, vì có gì lại làm như thế? Những người đứng xung quanh thực sự là những người Song Từ coi trọng, bằng không khoảng cách giữa họ sẽ không thân thiết như này. Cuối cùng, chị ấy cũng tìm được một niềm vui rồi, dù chỉ là nhỏ nhoi cũng được.- Giọng Ngư nhẹ nhàng, trên môi vẽ lên một nụ cười đầy mãn nguyện, tưởng chừng chỉ cần cô gái trong hình được hạnh phúc, dù phải trả giá nhường nào Ngư cũng bằng lòng.

Năm người còn lại đứng hình về những lời của Ngư. Chỉ là một cử chỉ vô cùng nhỏ bé nhưng cô cũng có thể nhìn ra, phân tích rõ ràng cảm xúc dù chỉ nhìn qua một bức ảnh, điều này chứng tỏ cô hiểu rõ Song Từ như thế nào.

- Nói vậy cái cô gái trong hình tên Song Từ, là chị em song sinh của cậu sao?- Bạch ngớ người hỏi.

Ngư không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Nhìn thấy chị hai như vậy cô mừng lắm. Gần chục năm qua, một bức ảnh chụp về chị cô cũng không được xem, giờ cuối cùng đã được thỏa mãn. Bao ánh nhìn đầy ám áp đều được cô gửi gắm trong tấm ảnh nhỏ bé.

- Vậy tại sao hai người lại cách xa nhau?- Vấn đề này Mã nghĩ mãi không ra.

Nghe mọi người hỏi câu này đã nhiều lần, Ngư đã không còn đau lòng nhiều như trước nữa, chỉ hơi buồn một chút thôi. Ba năm nữa là họ có thể được gặp nhau, trong ba năm này cô sẽ chứng minh cho chị hai thấy mình trưởng thành như nào. Đến khi chị về cô sẽ lại ôm chặt chị, thù thi với chị tất cả những điều mình đã từng trải qua, mọi việc rồi sẽ lại về với quỹ đạo của nó. Cho nên cô sẽ không đau buồn nữa....

- Có vài vấn đề thôi, khi nào rảnh mình sẽ nói cho cậu.- Ngư nở nụ cười nhẹ

Nếu thân chủ đã không muốn nói thì "luật sư" Nhân Mã cũng sẽ không tiếp tục truy hỏi.

- Nào nào, ăn thôi tớ đói lắm rồi.- Trông thấy nhân viên phục vụ mang đồ tới, Ngư thừa dịp đánh trống lảng, vừa xoa xoa bụng vừa rên la.

- Cậu đúng là heo mà, cả ngày chỉ ăn với ăn.- Xừ không nhịn được lên tiếng giáo huấn con bạn chí cốt.

Tiếng léo nhéo của hai người làm cho không khí náo nhiệt hẳn lên.

- Không tồi, cậu tìm đâu ra quán này thế?- Xử nếm thử một chút chè đậu xanh, hời.

- Thiết tình tớ không biết quán này, nhưng có lần đuổi theo để trêu chọc ông thầy, tình cờ thấy ông đi vào quán này gặp người yêu. Tớ ngồi quan sát, nhân tiện gọi một thứ ăn thử. Chẳng ngờ món này ngon quá, tớ cầm cúi ăn quên lun vụ ông thầy.- Mã cười cười kể lại.

- Coi ra sự nghịch ngợm của cậu cũng có lúc có ích.- Nguru xúc một thìa chè đậu đen, bảo.

- Tớ mà lại- Được dịp, Mã héch mồi lên.

- Ê ê, lần đó tớ bảo cậu đi trả thù ông ta vì bắt tớ chịu phạt ngoài hành lang thế mà cậu vì ăn mà chẳng chịu giúp tớ gì cả. Cậu còn ngồi đó sung sướng sao?- Vốn Bạch không để ý nhưng Mã nhắc lại chuyện cũ khiến cậu nóng máu.

- Sai phạm nghề nghiệp, nên bỏ qua, nên bỏ qua.- Mã cười hề hề, biết mình vô tình châm ngòi cho ỏ kiến lửa, cậu nhanh chóng giúp người bên cạnh hạ hỏa.

Sau khi đánh chén đồng đồ ăn đã gọi, ai nấy chia tay nhau đi về. Như thường lệ thì Nguru và Xử sẽ đi cùng nhau nhưng hôm nay do có sự hiện diện của Mã và Nguru nên hai anh chàng xông xáo đưa hai cô nàng về nhà. Mã cùng đường với Xử nên chở cô, Nguru với Bạch đương nhiên là ở chung một xe, hai người rất hợp cạ. Còn Nguru, không phải nói, lúc nào chẳng có Sur đưa đi đón về.

Đường phố dần dần về đêm, đèn đường hai bên thấp sáng trưng, lung linh đầy màu sắc. Nguru và Sur đi song song với nhau, giữ khoảng cách im lặng.

- Muốn nhờ tớ giúp gì sao?- Đột nhiên Sur lên tiếng.

- Sao cậu biết?- Nguru ngạc nhiên, đồng thời khẳng định lời Sur.

- Mỗi khi băn khoăn điều gì, cậu sẽ vắn về cổ tay áo, bây giờ cũng vậy.- Giọng Sur nhẹ nhàng. Mọi thói quen, hành động của cô cậu đều nắm rõ như lòng bàn tay, chút chi tiết vặt vãnh này thì có là gì.

- Thực ra...thực ra, mình muốn nhờ cậu giúp mình lập nick trên facebook.- Nguru nhỏ giọng.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15

"Cậu muốn kết bạn với Song Từ à?"

Suy nghĩ một lát rồi Sur lên tiếng hỏi. Ban đầu nghe lời đề nghị của Nguru cậu có đôi chút khó chấp nhận. Phải biết rằng một học sinh ngoan ngoãn như Nguru từ trước tới nay chưa từng dính vào mấy thứ gọi như facebook, zalo, mặc dù đã là học sinh lớp 9. Ngay cả Xử nghiêm túc như thế cũng có một tài khoản thế mà cô lại không có. Hỏi thì cô chỉ bảo trên đó chẳng có gì hay cả, cũng chẳng có thứ gì làm cô muốn kết bạn với mấy người trên đó. Thời khắc này cô đột nhiên thay đổi, vậy thì chỉ có lí do là Song Từ. Sur có chút ghen tị với Song, trong lòng Nguru, cô lúc nào cũng chiếm vị trí quan trọng nhất.

"Ừm. Đúng vậy. Mình...muốn nói chuyện với chị ấy. Dù chỉ qua vài dòng chữ cũng được." Nguru trông đợi người bên cạnh. Bao nhiêu ước muốn, tâm tư gằn chực năm nay đều vì Song Từ.

"Được thôi. Lại đây mình chỉ cho, cậu nhớ mật khẩu với tên nha." Sur không ngần ngại gật đầu đồng ý, đối với cậu đây chỉ là chuyện nhỏ.

Nguru tiến sát đến gần người Sur, chăm chú nhìn vào chiếc điện thoại của cậu, quan sát từng cử chỉ của cậu. Đôi bàn tay trắng trẻo, thon dài mà bất cứ người con gái nào cũng muốn có được lại là của một anh chàng mới đau lòng chứ. Hai hàng lông mày khẽ giãn ra, không như bình thường hay nhúu chặt lại. gương mặt điển trai làm bao cô gái đón tim với sống mũi cao, thẳng đầy hấp dẫn. Hương bạc hà vắn vút trên người cậu thật thanh nhã, thật yên bình.

"Đó, cậu chỉ cần làm vậy là xong rồi."

Sur đưa chiếc điện thoại cho Nguru. Khoảng cách giữa hai người thật gần, chỉ cách nhau vài centimet. gương mặt Nguru thoáng đỏ bừng, cô vội quay mặt đi hướng khác, tự trách sao ban nãy lại nhìn chăm chăm người khác chứ.

"Cảm ơn..... cảm ơn... cậu nha Sur." Cô lấy lại bình tĩnh, quay sang nói với cậu.

"Giữa chúng ta còn cần khách sao vậy ư?"

"Hi hi, tại quen rồi. À, chuyện này chỉ mình tớ và cậu biết thôi nha, cậu không được nói với ai đâu đấy, kể cả tụi Nguru, Xử." Nguru nghiêng nghiêng đầu,

dận dỏ.

"Tại sao thế?" Sư ngạc nhiên hỏi lại.

"Không tại sao cả. Chuyện này càng ít người biết càng tốt."

Sư thờ dài, cậu đã biết nguyên nhân qua câu nói vừa rồi. Cô đang lo sợ bị bố mẹ phát hiện, đến lúc đó thì cơ hội gặp lại Song Từ sẽ rất mong manh. Haizz, rốt cuộc đến khi nào cô mới thoát ra khỏi nỗi buồn mấy năm nay đây?

Về đến nhà, Ngư vội mở điện thoại, tìm đến những hình ảnh có liên quan đến Song Từ. Cô nghĩ chị hai mình tốt xấu gì cũng sẽ có một cái nick trên đây, và quả nhiên là vậy. Hình ảnh đại diện của cô là thiên sứ và ác quỷ đứng cạnh nhau. Thiên sứ mặc váy trắng, gương mặt tươi cười như ánh dương, ác quỷ lạnh lùng, đôi mắt đỏ như máu nhưng khi quan sát thiên sứ thì lại dịu dàng khó tả. Hai người nắm tay nhau trông hạnh phúc vô cùng, tên nick là "The Twins."

Nhìn vào điện thoại một hồi, từng giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt nhỏ nhắn. Chị hai... chị hai vẫn chưa quên cô. Thật sự tốt quá!

Trong những trang lịch sử ít ỏi của Song Từ, không có một chút xíu nào giới thiệu về mình. Chỉ có những dòng status ngắn cùn lùn mà không ai hiểu được, ngoại trừ Ngư.

"Năm năm rồi, thời gian trôi thật nhanh. Không biết nó có quên mình không?"

"Sinh nhật vui vẻ, nhớ ăn nhiều bánh vào kéo thành con cá khô đấy."

"Bài kiểm tra được nhiều điểm, có cao không, thật muốn coi bài làm của nó. Lo chết đi được!"

.....

Mỗi năm, mỗi học kì, Song Từ đều đăng một vài câu tương tự như vậy. Chẳng ai hiểu nổi cô viết như vậy là muốn gửi cho ai, lo lắng cho ai. Nhiều người con hỏi "hó" trong những dòng status trên là ai, nhưng kết quả chẳng ai nhận được câu trả lời. Dòng nhật kí gần đây nhất chính vào ngày khai giảng mới qua: "Cuối cấp rồi, sắp được gặp lại nó rồi. Chỉ cần ba năm nữa thôi."

Trông thấy dòng chữ trên, ngay lập tức Ngư nhấn vào comment: "Đúng vậy, chỉ cần ba năm, chúng ta sẽ lại trở về với nhau, sẽ lại cùng ăn bánh kem, cùng đi chơi công viên, cùng nhau làm bài tập... Rất nhanh, thời khắc đó sẽ đến. Vì vậy, xin chị hai đừng quên em, có được không?"

Xong việc, cô định tắt điện thoại, cuối cùng nán lại thêm một lúc, cô muốn biết khi Song Từ nhìn thấy những dòng đó sẽ như thế nào.

"Tít, tít."

Đang chat với Bảo Bình, Song Từ thấy thông báo liền vào xem. Đôi mắt nhanh chóng quét qua những dòng chữ, rồi dừng lại ở từng câu từ.

"Là con bé?"

Thật sự không thể tin vào mắt mình, cô lấy tay dụi dụi đến mấy lần. Haha, là sự thật, Ngư đã nhìn thấy cô, nó biết đây là nick của cô. Không ai hiểu tại sao cô lại đặt ảnh như vậy, nhưng Ngư thì rất rõ, nó biết cô làm thế để chỉ mình nó nhận ra cô, nhận ra tâm trạng, suy nghĩ của cô, ngoài ra không còn ai khác. Cô nhất định phải nhắn tin với nó, nhắn tin với cô em gái mà gần 10 năm chưa gặp. Nghĩ vậy, cô nhấn vào tên nick của Ngư: "Thiên sứ song sinh"

The Twins: "Ngư, là em sao?" Cố dùng ngữ điệu chân thành nhất, Song Từ viết ra mấy dòng trên. Nhờ người đó không phải là Ngư, cô lại xưng hô mày, tao có khi bị chửi te tua mất.

Điện thoại rung lên, dòng chữ lụ lẫm mà thân quen hiện lên, trên mặt cô nở nụ cười đẹp đẽ, sướng như lên tiên.

Thiên sứ song sinh: "Hai đoán chuẩn quá. Chị càng ngày càng thông minh."

The Twins: "Sao mày lại có nick trên đây?" Ngạc nhiên một hồi, Song hỏi.

Thiên sứ song sinh: "Bạn lập cho. Xem chị kia, vừa nãy xưng chị, em giờ lại đổi thành mày, tao. Chị không nói dễ nghe hơn được à?"

The Twins: "Được, từ giờ sẽ nói dễ nghe hơn, chịu chưa, tiểu tổ tông?" Song Từ cười nhẹ.

Thiên sứ song sinh: "Chịu rồi. Chị vẫn khỏe chứ?"

The Twins: "Khỏe, không khỏe chẳng lẽ yếu. Mày thì sao?"

Thiên sứ song sinh: "Lại mày kia, đầu hàng với chị...."

The Twins: "Ừ thì tao quên, tại quên rồi. Thôi cứ nói vậy đi cho tiện, đỡ mất công sửa chữa."

"Đến bó tay với chị hai." Trích suy nghĩ trong lòng Ngư.

Thiên sứ song sinh: "Em tốt lắm. Cái gì cũng tốt, kết quả học tập, bạn bè,...đều rất tốt. Chị đừng lo. Còn chị thì sao? Ổn không?"Gương mặt Ngư thoáng lo lắng, chị hai sống một mình có buồn không nhỉ?

The Twins: "Cũng như mày, mọi thứ đều ổn. Lũ bạn cạnh tao tuy hơi lằng xằng, tăng động nhưng rất tốt. Bài vở thì chẳng có gì chê trách cả. Chỉ là thiếu mày nên hơi buồn thôi...." Không biết viết gì nữa, Song Từ để luôn đầu ba chấm.

Thiên sứ song sinh: "À, bố mẹ khỏe lắm, không có gì đáng lo ngại cả. Xừ, Nguru với Sur đối xử rất tốt với em." Ngư sức nhớ ra điều gì đều báo cáo lại hết với Song.

The Twins: "Họ dám bắt nạt mày, tao cho mỗi đứa một cước karate."

Ngư cười hi hi, chị hai luôn luôn bảo vệ cô, cho dù là khi không ở bên. Hai người nói chuyện rất lâu, rất chăm chú. Song Từ chờ tin nhắn của em gái mà quên luôn việc mình đang chat với Bảo, báo hại cô lúc này đầu đầy lửa giận. Rõ ràng Song Từ online nhưng lại không chịu nhắn tin cho cô làm cô buồn chán muốn chết. Bảo xoay xoay điện thoại một lúc rồi nhắn tin cho Giải.

"Ê, rảnh không?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

"Rảnh, lúc nào chả rảnh. Có chuyện gì lại gọi tao?"Sau một lúc, điện thoại sáng lên, dòng chữ nhỏ nhắn xuất hiện trên màn hình.

"Đi đâu đó chơi đi. Rủ luôn cả hai đứa kia nữa." Bảo nhanh chóng ấn ấn vào điện thoại, tiện thể thay đổi tư thế, nằm ngửa lên trên.

"Lại bị Song cự tuyệt à?" Gương mặt Giải cười cười, làm cho Bảo chán đến mức phải rủ cậu đi chơi, còn ai khác ngoài Song.

"Bingo. Đoán chuẩn. Thôi, gọi hai đứa kia đi, xong đến nhà rủ tao. Hôm nay lười chẳng muốn lấy xe."

"5 phút nữa có mặt." Tắt cuộc hội thoại với Bảo, Giải nhắn tin cho Yết, thông báo về cuộc hẹn diễn ra như cơm bữa.

Một lát sau, trước cổng nhà Aquarius, hai chiếc moto phân khối lớn đã sừng sững dựng trước cửa. Giải tiến đến nhấn chuông, chừng hai phút một bóng dáng nhỏ nhắn xuất hiện.

"Đi đâu đây?" Giọng Bảo tươi tỉnh hẳn, không còn ủ rũ như lúc nhắn tin cho Giải.

Bóp...Bóp...Bóp...

Ba cái kí đầu đều trọn vẹn húc trọn trên người Bảo.

"Hẹn tui tao ra đây mà vẫn chưa có dự định gì? Mày không thể tiến bộ một chút à?"Kẻ đầu tiên lên tiếng là Kết. Cô uất hận gần chết, trăm lần thì trăm lần một lần con này không có dự định trước, vậy hẹn cô đến để nhìn nó trưng bộ mặt tỉnh queo thế à?

"Hi hi, tui mày rảnh hơn tao, nhờ chọn không vừa ý lại mắng tao thì chết." Bảo cười cười đáp lại, tiện thể trả đòn lại cho Kết.

Như thác mắc một điều gì đó, Bảo đưa tay lên gỡ gỡ đầu, rồi đột nhiên quay sang Giải:

"Sao hồi nãy mày cũng đánh đầu tao?" Chả trách lần này cô có chút khác biệt, hóa ra là thêm một đứa gõ đầu. Mọi lần khi bước ra cửa, cô đều chuẩn bị tinh thần ăn hai cục u trên đầu do hai người nào đó gây ra. Cái tính bốc đồng của Kết cô không nói làm gì, việc Yết đánh đầu là cùng chú ý với Kết, tạm cho qua, nhưng sao cái con của này cũng hùa theo hai người kia?

"Nhìn lại mày xem, ăn mặc thế mà đi ra ngoài à?"Giải bực mình, liếc xéo Bảo từ trên xuống dưới.

Bảo lại một lần nữa rơi vào trạng thái đầu hồi đầy đầu. Cô mặc vậy thì sao? Áo thun trắng, quần jeans, lịch sự vậy còn đòi hỏi gì nữa?

Nhận thấy vẻ mặt lơ ngơ lơ ngơ của Bảo, Giải tốt bụng nhắc nhở:

"Tháng mấy rồi? Mày là người hùng sao mà ăn mặc kiểu đó?"

Câu nói của Giải làm Bảo ngớ người. Chết toi rồi, giờ là tháng 12, nhiệt độ về đêm tụt xuống không phanh, cô mặc vậy chắc về thành người chết mất. Lại nói bây giờ, từng đợt gió lạnh thổi qua, da gà da vịt của cô nổi hết lên rồi. Mới có tám giờ đã vậy, đợi đến lúc 10 giờ chắc còn ớn hơn gấp bội.

"Còn không mau vào thay quần áo?" Giọng Kết vang lên đầy đe dọa, nhưng hình như cô đã quên gì đó....

"Mày nhắc nó sao không nhắc luôn mày đi? Nhìn lại mày xem, có hơn nó là mấy?" Yết im lặng từ đầu tới giờ cũng mở miệng nói lời vàng ngọc.

Tình hình là chị Kết đang trong tình trạng quần sooc, áo thun, nói cách khác đây chính là đồ ở nhà của chị. Lúc nghe Yết nói đi chơi, chị ba chân bốn cẳng lao khỏi chiếc giường ấm áp để đi ra cánh cổng sắt xô đầy gió lạnh. Nghĩ lại mà thấy náo lòng, sao cô lại ngu như thế chứ?

Không biết làm gì ngoài việc liếc Bảo, cùng lúc Bảo cũng liếc nhìn Kết, rồi cả hai cùng dùng ánh mắt đầy 'thiện cảm' hướng lên Yết và Giải, kèm theo nụ cười toe toét.

"Bố tay với tụi mày". Giọng nói đầy oán thán phát ra từ hai người nào đó.

"Đợi tụi tao xú, vào thay đồ ngay đây." Mắt thấy hai người nào đó sắp không có kiên nhẫn, Bảo và Kết đang định dùng tốc độ nhanh nhất để phóng vào nhà, thì lần nữa giọng nói vang lên làm hai cô suy tở.

"Mặc vào đi." Yết cùng Giải đồng thanh, lấy từ trong xe mỗi người ra hai chiếc áo khoác. Một chiếc áo choàng tím dài đến gối của Yết, chiếc còn lại do Giải lấy ra, màu xanh, có cổ cao. Hoa văn của hai chiếc áo rất khác biệt nhưng đều vô cùng tỉ mỉ, sắc sảo.

Hai người kia vẫn chưa hiểu mô tê gì hết thì chiếc áo đã yên vị trên tay mình.

"Chẳng lẽ còn cần tao mặc cho à?" Yết cười châm chọc.

"Sao....sao...tụi mày mang theo áo kiểu con gái?" Kết nghi ngờ, chẳng lẽ đây là áo bọn nó mua cho đám fan trên trường, hoặc là tặng cho đứa nào chúng nó ái mộ....

"Đoán đi. Mày nghĩ tụi tao đã chuẩn bị áo này để đưa cho ai?" Trông thấy biểu hiện của Kết, Yết càng thích thú, quyết định chọc cô thêm chút. Cậu đâu biết suy nghĩ trong đầu cô....

"Dù sao cái này cũng có người khác dùng rồi, tụi tao không rảnh dùng lại đồ của người khác." Trông biểu hiện của Yết, cả hai người đều cùng chung suy nghĩ. Bảo lên tiếng, rồi ném cái áo vào người Giải.

"Sao tụi mày nói vậy? Áo này vốn dĩ là để đưa cho chúng mày mà, đã có đứa nào đụng vào đâu?" Mắt thấy Bảo kéo tay Kết định bước vào trong nhà, Giải nhanh chóng kéo tay cô lại. Hình như là bọn họ có sự nhầm lẫn nho nhỏ.

"Mày nói vậy là sao? Áo này không phải của bọn fan trong trường à?" Bảo ngạc nhiên hỏi.

"Bộ bị điên sao? Mày nghĩ tao là gì mà phải hạ thấp thân mình tặng quà cho bọn fan náo nức đó? Phiền phức gần chết, đuổi còn không được, ngu đâu lại nước họa vào người." Bực mình, Giải tuôn một tràng không thương tiếc.

"Thế cũng không phải tặng cho em nào à?" Kết nhỏ giọng hỏi, ánh mắt hơi liếc về phía Yết.

"Em nào là em nào? Nhận định lần cuối, mắt thâm nử của tao rất cao, còn lâu mới có đứa được tao chú ý đến." Lần này thì đến lần Yết giải đáp câu hỏi của Kết.

"Ừa, sao mày lại hỏi thế? Đang có suy nghĩ gì hả?" Mặc dù biết rõ lí do, hai người vẫn giả bộ ngây thơ, nhưng trên môi lại nở nụ cười mờ ám.

"Chẳng...chẳng có gì cả. Tại tụi tao không muốn chung đồ với người khác. Đi thôi."

Cố lấp liếm lảng tránh vấn đề, nhưng trong lòng Bảo và Kết đều rất vui, khá hài lòng với đáp án mình nhận được, gương mặt cũng tươi tỉnh hẳn, cũng may....Mà may gì nhỉ????

Cả hai ngoan ngoãn khoác áo rồi leo lên xe, phóng đi. Ngoài đường, gió thổi từng cơn lạnh buốt nhưng trong lòng bốn người lại ấm áp vô cùng...

Dạo này Ngu rất lạ. Trong lớp thường hay cười cười, bài vở nhiều khi không chú ý, thỉnh thoảng thầy cô gọi lên bảng còn không biết, Sư phải thúc hai ba lần mới được. Ban đầu, Sư còn tưởng là vì Song nên Ngu mới như vậy, nhưng càng ngày cậu càng cảm thấy đó không phải lí do thực sự. Người khác không biết nhưng sao cậu lại có thể không biết chứ, cậu là bạn cùng bàn với Ngu mà. Trong giờ, điện thoại cô thỉnh thoảng lại có tin nhắn, mặc dù cô tắt tiếng nhưng màn hình vẫn sáng lên. Song Từ sẽ không bao giờ gửi tin nhắn cho Ngu trong khi đang học, đó là điều cậu chắc chắn. Giờ giải lao lại có người nào đó đứng trước cửa lớp, gọi cô ra ngoài, đưa cho cô một vài thứ đại loại như hoa hồng hay thư tình gì đó. Cậu cứ nghĩ là do đứa con trai nào gửi cho cô, cũng nghĩ rằng cô sẽ không quan tâm đến mấy thứ đó nhưng không, cô cất giữ chúng cẩn thận, trân trọng, nâng niu nó như bảo vật vậy. Điều này vô hình đã tạo cho Sư một cảm giác không dễ chịu cho lắm, hay chính xác hơn, cậu đang sợ. Mong rằng điều cậu nghĩ không phải sự thật....

Hành động khác lạ của Ngu không chỉ làm cho Sư nghi ngờ, mà cả bốn người còn lại cũng đã nhận ra có điều gì đó mờ ám. Nhân giờ giải lao, cả bốn xúm đến bàn Ngu, rồi rít hỏi:

"Cậu sao vậy Ngu? Mấy hôm nay cậu không chú ý cho lắm, đầu óc cứ để trên không à?"

"Xử này, nếu bây giờ có một người đứng trước mặt cậu, nói yêu cậu, thì cậu sẽ cảm thấy như thế nào?" Ngu không trả lời câu hỏi của Xử, cô hỏi ngược

lại Ngư, ánh mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó, chất chứa ý cười.

Câu hỏi của Ngư làm cho mọi người sững sờ, bao gồm cả Sur. Cô....thích người khác sao?

"Ngư, cậu yêu ai sao? Người đó là ai, hả?" Ngư kích động, hoảng tới hỏi. Bọn họ ai cũng biết Sur thích Ngư, không phải mới đây mà đã từ rất lâu rồi. Bây giờ, Ngư nói vậy, Ngư chắc chắn người đó không phải Sur, cậu nói rằng đợi khi nào Ngư và Song gặp lại mới nói tình cảm của mình ra. Nhưng hiện tại....những lời này của Ngư làm mọi người thật khó tiếp nhận.

"Mình....mình...." Ngư ấp úng, gương mặt đỏ ửng, cô không nghĩ cảm xúc của mình lại lộ liễu như thế.

"NÓI CHO MÌNH BIẾT ĐÓ LÀ AI ĐI." Xứ to tiếng, nhờ đâu người đó chỉ muốn lợi dụng Ngư thì thật không hay chút nào. Rốt cuộc Ngư đã làm quen với người đó như thế nào, từ trước tới giờ cô và họ chưa từng rời nhau quá lâu, sao cô có bạn trai mà họ lại không biết.

Trông biểu hiện của Xứ, Mã vội kéo cô xuống. Cô bình tĩnh là vậy, hóa ra cũng có lúc mất kiểm soát. Chuyện này thật sự không thể xảy ra, nếu Ngư có bạn trai, thế còn Sur, cậu phải làm sao?

"Xứ chỉ lo lắng cho cậu thôi. Cậu mau nói cho tụi tớ về người đó đi." Bạch Dương lên tiếng, ngữ điệu không tỏ ra chút kích động nhưng trong lòng cậu cũng đang rất xôn xao.

"Cậu ấy....cậu ấy là Thiên Vũ, học lớp 9A1." Ngư trấn tĩnh một lúc rồi nhẹ giọng nói, khi nhắc đến tên cậu, lời nói của cô êm dịu hẳn.

Cái tên "Thiên Vũ" nhanh chóng lọt vào tai của mọi người. Sau một hồi suy ngẫm cuối cùng Ngư và Xứ cũng nhớ ra thân phận của người đó.

Trần Đình Thiên Vũ. Đúng, trong lớp đó, chỉ có cậu ta thôi. Cậu ta là một nam sinh điển trai, học hành cũng không tệ, nghe qua lí lịch cũng sạch sẽ, chưa có bạn gái. Nhìn chung cũng tạm, nhưng sao cậu ta so được với Sur chứ? Quan trọng hơn là làm thế nào cậu ta gặp được Ngư?

Sur bất động, bất cứ lời nào cũng đã không còn lọt qua lỗ tai cậu sau khi nghe tên của người đó. Thật nực cười, tình cảm cậu dành cho cô bấy năm qua, tình cảm cậu âm thầm che giấu đến cuối cùng đã có lời hồi đáp, chỉ đáng tiếc đó không phải là nụ cười của cậu mà là nụ cười của người khác. Cơ hội của cậu lại bị người khác giành lấy nói ra trước. Là do cậu quá chậm trễ hay do Ngư ngay từ đầu đã không có cảm tình với mình? Cậu không còn lí trí để tiếp tục suy nghĩ nữa. Nếu Ngư không thích cậu thì cậu sẽ buông tay, tình cảm đến từ một phía không bao giờ có kết cục tốt đẹp, có lẽ, cậu nên đứng từ xa chúc mừng hạnh phúc của cô. Chỉ cần cô vui, trong lòng cậu cũng sẽ len lỏi thứ cảm xúc tốt đẹp đó.

"Hai người làm sao quen nhau?" Ngư không chịu buông tha, tiếp tục hỏi. Cô nhớ rõ ngoại trừ mấy ngày trước có người gọi cô ra ngoài lấy đồ, không còn ai khác, trước đó cũng chưa từng có chuyện gì bất ngờ xảy ra. Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, Ngư làm thế nào lại quen được cái người tên Thiên Vũ kia.

Ngư không trả lời, gương mặt đỏ lên vì xấu hổ. Từng biểu hiện nét mặt, từng nụ cười của cô như nhát dao cứa vào tim Sur. Nhìn xung quanh ai cũng đang chờ câu trả lời của Ngư, nhưng có vẻ nó sẽ không được đáp lại.

"Các cậu đừng nên xen vào chuyện của cậu ấy nữa. Đây là chuyện tốt, chúng ta nên chúc mừng cho cậu ấy, không nên điều tra quá trình bên trong diễn ra như thế nào. Nếu có thể, hãy mong rằng, cái cậu Thiên Vũ đó thật sự mang đến hạnh phúc cho Ngư."

Những lời Sur nói ra vừa vặn giải thoát cho Ngư khỏi đống câu hỏi rắc rối, đồng thời cũng cho bốn người kia một lời giải đáp. Sur, cậu ấy thật sự đã từ bỏ.

Không ai nói gì cả, mọi người trở về chỗ của mình. Trước khi đi, Ngư và Xứ đều dặn dò Ngư phải thật cẩn thận, xét xem tình cảm mình đối với người đó có là tình yêu thực sự hay không. Đã đến lúc họ không nên can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của cô, họ có thể bảo vệ cô bây giờ nhưng không thể bảo vệ cô mãi mãi, cô cần phải bước ra khỏi lớp bọc bấy lâu nay họ tạo nên cho cô để đi tìm hạnh phúc của riêng mình.

Giờ học chóng vánh trôi qua, ai nấy lục tục bước ra khỏi lớp. Sur vẫn đưa Ngư về nhà, chỉ có điều không biết đến khi nào thì sẽ có người đảm nhiệm chức vụ này thay cậu, cô....đã có bạn trai rồi.

"Cậu không thắc mắc làm sao mình quen Thiên Vũ sao?"

"Nếu cậu không muốn nói thì mình sẽ không nói. Ngư biết mà, trước giờ mình chưa từng ép buộc cậu, bây giờ và mai sau cũng đều như thế." Sur nói, cố nở nụ cười về phía Ngư.

"Thực ra, mình và Vũ có thể quen biết nhau đều nhờ có cậu." Ngư nhỏ nhẹ, ánh mắt cảm kích nhìn Sur.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trà Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Sur Tử như không tin vào tai mình nữa. Cậu sao lại trở thành Nguyệt lão se duyên cho chính người mình thích thế này?

"Còn nhớ lúc trước cậu lập nick facebook cho mình không? Tớ quen biết Vũ trên đó đấy. Qua nhiều lần nói chuyện tớ phát hiện cậu ấy chính là cậu bạn tớ quen hồi nhỏ. Hai người chúng tớ nói chuyện khá hợp nên...." Nói đến đây, Ngư ngập ngừng, mặt thoáng ửng hồng, trên môi vẫn còn nụ cười chưa tắt.

Cô đâu biết rằng mỗi biểu cảm của cô tựa như hàng mũi tên đâm thẳng vào tim cậu. Đơn phương cô gần mười năm, kết cục cậu nhận được hóa ra còn không bằng cái người cô mới chỉ quen vài tháng. À đâu phải, hai người họ quen biết nhau từ nhỏ mà, cậu là người đến sau chứ, đã là người đến sau thì chỉ có thể nhìn người đến trước từng bước từng bước đoạt lấy hạnh phúc mà thôi.

"Cậu ta....có đôi tốt với cậu không?" Mặc dù tâm trạng đang đau đớn không tả nổi nhưng ngoài mặt Sur vẫn phải làm bộ điềm nhiên, cố nặn ra một nụ cười rồi quay qua hỏi cô.

"Cậu ấy à, rất tốt. Luôn lắng nghe tâm sự của mình, an ủi mình khi mình buồn. Cậu ấy cũng rất chu đáo, chăm sóc mình vô cùng cẩn thận. Giống như cậu vậy."- Ngư nói đến đây thì đột nhiên quay sang nhìn Sur, nói nhỏ nhẹ: "Sur này, từ giờ cậu không cần bận tâm về tớ nữa, tớ đã có người bảo vệ rồi, hiện tại chính là lúc cậu nên tận hưởng cuộc sống của riêng mình."

Khi nói ra những lời này, trong đầu Ngư chỉ một mực nghĩ rằng Sur đã quá vất vả để chăm sóc cô, đó là sứ mệnh mà Song Tử nói trước khi đi, cô chỉ đơn thuần nghĩ Sur làm theo là vì muốn giữ trọn lời hứa với Song Tử, cô đâu biết rằng, người đứng bên cạnh mình lại vì một lý do khác. Nghe những câu từ của cô, Sur chỉ cảm thấy lồng ngực như bị ai đó bóp chặt, nghẹn ngào không thể nói lên lời, tâm can từng mảnh từng mảnh vỡ vụn.

Dường như nhận ra có chút gì đó khác thường trên người Sur, Ngư nhẹ nhàng hỏi:

"Cậu sao vậy Sur?"

Nếu như lúc này cậu trả lời là có thì liệu cô có lo lắng cho cậu không? Cậu nghĩ chắc là có, bởi vì trong tâm trí ngây thơ của cô, cậu vẫn là người bạn thân cùng cô bước qua hơn một nửa quãng đường học sinh. Hiện tại cậu thật mong chờ sẽ nhìn thấy đáng về cô lo lắng cho mình, đơn thuần cậu nghĩ rằng, có lẽ, đó là lần cuối cùng cô bận tâm về cậu. Nhưng không, quyết định của cậu vẫn đặt niềm vui của cô lên hàng đầu. Cậu nhẹ lắc đầu ý bảo không sao, cậu thà để bản thân đau đến thấu tim chứ không để cô vì mình mà phải nhủu mày chút xịu.

Bóng dáng hai con người vẫn vậy, đồ dài trên con đường rực rỡ ánh đèn, nhưng sao nó cô đơn, lẻ loi đến như vậy?

Đơn phương một người có lẽ rất nhiều người đã trải qua, nhưng có thể buông bỏ được mối tình đó ngay lập tức thì mấy ai có thể làm được?

Phải, Sur Tử cậu- tình nguyện từ bỏ mối tình này, không phải vì cậu không dành tình yêu thương vĩ đại cho Ngư mà vì cậu không muốn vì đoạn tình duyên của mình làm cô khó xử. Trên đời này ai dám nói tình yêu cậu dành cho cô chỉ đơn giản là đơn phương bình thường, nó mãnh liệt hơn gấp bội. Hằng ngày nó ăn sâu vào tiềm thức của cậu, mỗi sáng thức dậy gương mặt lần đầu tiên cậu nhớ tới chính là cô, đến trường cậu tìm mọi cách để bảo vệ cô, để cô tránh khỏi bất cứ nguy hiểm nào dù là nhỏ nhất. Vậy mà bây giờ tình cảm đó dần dần tan vào mây khói, giống như từng tế bào của cậu bị gặm nhấm từng chút từng chút một.

Mùa đông năm đó, Sur Tử quyết định sang Mỹ du học. Không vì bố mẹ năn nỉ muốn gây lỗi, không vì lời thúc giục của giáo viên trong trường, cậu rời đi chỉ vì không muốn tiếp tục từng ngày từng ngày nhìn thấy người con gái mình yêu thương nhất cười cười nói nói với người con trai khác. Từ bỏ cô đã là giới hạn của cậu, giờ bắt cậu ở lại nhìn họ hạnh phúc, thực xin lỗi, cậu không làm được, cậu không phải là thánh nhân, cậu chỉ là một con người bình thường, biết vui, biết buồn và cả đau khổ nữa.

Sân bay tập nập người qua lại nhưng chẳng thể nào lấn át được vẻ đẹp của chàng trai trước mặt. Sur Tử chọn cho mình một chiếc áo khoác màu đen, món quà Ngư tặng cậu nhân dịp sinh nhật năm ngoái. Mái tóc của cậu không chải chuốt quá gọn gàng, cậu chỉ tùy ý để xõa xuống che đi đôi mắt lạnh lẽo của mình nhưng lại càng tăng thêm vẻ hấp dẫn. Cậu rời đi, bóng lưng thẳng tắp, dứt khoát không quay đầu lại, cậu sợ rằng khi quay lại nhìn về mặt của Ngư sẽ mềm lòng mà ở lại. Ngư, Xứ, Mã và Bạch không thể làm gì ngoài việc đứng nhìn Sur cứ thế rời đi, họ hiểu đây là chuyện của những người trong cuộc, họ chỉ có thể đứng ngoài nhìn mà không giúp được gì, thỉnh thoảng là đưa ra vài lời khuyên cho những người rơi vào vòng xoáy tình yêu này.

Bên Song Tử cũng đã nhanh chóng nắm bắt được tường tận câu chuyện. Cô không hiểu tại sao đứa em gái của mình lại ngốc tới mức không nhận ra tình cảm của Sur Tử, dẫu sao hai người cũng đã ở bên nhau mấy năm trời mà. Lại nói đến cái cậu Thiên Vũ kia, rốt cục có phải là người thích hợp dành cho Ngư hay không, cô rất phản cảm với những con người không quen không biết. Nếu cậu ta dám đối xử không tốt với Ngư cô nhất định sẽ làm cho cậu ta đau khổ. Haizzz, cái đứa em của cô thật là làm cô tức chết mà, đang đầu kiếm ra cái tên xa lắc xa lơ bảo là bạn trai mình, lại quên mất người luôn cùng mình đi qua chặng đường 7 năm qua. Trong mắt cô, Sur vẫn luôn là người thích hợp nhất, chỉ tiếc rằng không phải ai cũng thấy như cô.

Song Tử đâu biết rằng, việc xuất hiện ra cậu bạn trai này tương lai sẽ khiến cho cô nhận món quà bất ngờ như thế nào.

Vài ngày sau đó, lớp 9A1.

Giáo viên chủ nhiệm thông báo có một nữ học sinh mới chuyển đến. Như thường lệ, cái lớp nào loạn vô cùng, chỉ mong chờ nhìn thấy gương mặt học sinh mới, người đó sẽ là nữ hay nam nhỉ? Mặc kệ bao nhiêu tiếng bàn tán xung quanh, những thiên tài nơi xó lớp vẫn chẳng thêm đoái hoài, chẳng phải chỉ là học sinh mới chuyển đến thôi sao, làm gì mà âm ỉ như vậy chứ.

Bóng người nhỏ nhắn từ từ bước vào. Một cô gái với khuôn mặt xinh đẹp, từng đường nét hiện lên sắc sảo đến không ngờ nhẹ nhàng đứng lên bục giảng giới thiệu:

"Minh là Xà Phu, mới chuyển đến mong mọi người giúp đỡ."

Ở dưới, nam sinh si mê ngắm nhìn người con gái trước mặt. Biết rõ trong lớp có rất nhiều mỹ nữ xinh đẹp nhưng họ đều là hoa đã có chủ, và lại chủ nhân cũng không phải dạng vừa nên thôi, tốt nhất là tránh càng xa càng tốt. Hiện tại xuất hiện một cô nàng như hoa như ngọc thế này, mấy anh không tranh nhau ngắm thì chắc đầu bị vô nước.

Xà Phu nhìn đám nam sinh si ngốc nhìn mình, môi không tự chủ nở một nụ cười, không phải nụ cười thuần khiết thánh thiện, là nụ cười mang theo chút gì đó đầy bí ẩn, sâu xa mà không phải ai cũng nhìn thấy được.

Đôi mắt của cô nhanh chóng quét qua một lượt lớp rồi dừng lại trên người Thiên Bình. Cô nháy mắt đầy tình ý:

"Lâu rồi không gặp, Thiên Bình. Thật là nhớ cậu đó."

Câu nói của cô thu hút rất nhiều sự chú ý, bao gồm cả Song Tử hờ hững ngồi cạnh và cả hai cặp đôi đang ngồi trên.

Thiên Bình quen biết cô ta sao?

"Lâu rồi không gặp, Xà Phu. Cậu vẫn khỏe chứ?"

Thiên Bình không để ý đến vẻ mặt của những người xung quanh, từ tốn đáp lại cô, môi cũng thoáng nở một nụ cười nhẹ. Hành động của cậu làm ai đó cảm thấy không được tốt cho lắm.

Xà Phu tươi cười bước xuống chỗ Thiên Bình ngồi, làm lơ cả cô giáo đang ngồi trên và những người xung quanh, tưởng tượng như cả lớp chỉ có cô ta và Thiên Bình.

"Minh khỏe, cậu cũng thế đúng không?"

Thiên Bình không nói gì chỉ nhẹ gật đầu.

"Lần này mình chuyển đến đây là vì muốn gặp cậu đó. Hồi cậu chuyển nhà mình đang đi du lịch nên không biết. Lúc về mình hỏi thăm thì mới biết được chuyện, mấy năm nay mình liên tục đi tìm cậu, cuối cùng cũng biết cậu học ở trường này, thế là mình chuyển đến luôn. Lâu rồi không gặp, suýt nữa là quên mặt cậu luôn đó."

Xà Phu nói một hồi, ánh mắt không rời người Thiên Bình, mọi người cũng lơ mờ biết được tình cảm của cô gái mới đến dành cho Thiên Bình, rõ ràng là không bình thường.

"Thú thật lúc đầu gặp lại mình cũng không biết đó là cậu, nhưng nghe giọng nói thì chẳng thể nào sai được nên mình biết ngay đó là cậu. Cậu càng lớn càng xinh đó." Thiên Bình nói.

Phía bên này hai người nói cười như không có chuyện gì xảy ra, phía bên kia có hai cô nàng máu đã sôi lên tận não. Bảo Bình bức bối hiện rõ lên mặt, hai tay xắn lên chuẩn bị cho con nhò phía trước một trận. Cô ta nghĩ cô ta là ai mà ở trước mặt Song Tử dành đi Thiên Bình chứ, Song Tử không lên tiếng thì để cô lên, cô sẽ không để bạn bè mình chịu chút ầm ức nào.

"Này bạn ơi, dường như bạn quên ở trên kia còn giáo viên đang ngồi đó, hành động của bạn như thế có phải là....không coi giáo viên ra gì không?" Bảo Bình mở miệng cất lời vàng ngọc, cô cố tình nhấn mạnh những từ cuối, đôi mắt hướng lên nhìn giáo viên. Mặt cô giáo đã xuất hiện vài vệt đen, cô ho nhẹ vài tiếng.

Như nhận ra vẻ hơi không tự nhiên của mình, Xà Phu quay lên trên, cười xuề xòa với cô giáo:

"Dạ em xin lỗi cô, tại mới gặp lại bạn cũ nên em vui mừng, quên hết mọi chuyện. À, cô ơi, em mới đến, chưa có chỗ ngồi, hay là cô cho em ngồi cạnh bạn Thiên Bình được không?"

Lời vừa nói ra đã làm cho máu của vài người nào đó dồn lên tới não. Ma Kết không chịu được nữa, cô lạnh lùng lên tiếng:

"Cậu không được phép ngồi cạnh cậu ta."

"Tại sao?" Xà Phu hỏi ngược lại, đôi mắt nhìn Kết không một chút khách khí.

"Mất cậu mù hay sao mà không thấy bên cạnh Thiên Bình đã có một người khác, cậu muốn phá vỡ nề nếp của lớp này sao?" Giọng điệu của Kết không có chút nào gọi là xã giao, nói thẳng ra cô chính thức tuyên bố cái đứa con gái tên Xà Phu thế không đội trời chung với cô, quá sức ngứa mắt.

"À, chỉ có vậy thôi sao? Vậy thì bảo cậu ấy chuyển đi là được rồi?"

Xà Phu làm như không quan tâm tới vẻ mặt lạnh lùng cùng những câu châm chọc của Kết, vẻ mặt cười cợt cứ tiếp tục duy trì trên khuôn mặt, con ngươi nhẹ nhàng liếc qua Song Tử. Dù chỉ là thoáng qua nhưng Song Tử cũng nhận ra sự thù oán trong đó.

Ngay lúc này, Bảo và Kết chỉ muốn tát cho con nhò trước mắt mấy cái để xả bớt bức bối. Cô ta là cái thá gì mà muốn người khác phải chuyển đi chỗ khác cơ chứ? Hai người định giơ tay lên tát thì một giọng nói nữa lại vang lên:

"Nếu tôi nói không chuyển thì sao?"

Song Tử lên tiếng, âm thanh lãnh đạm nghe không ra hờn giận.

"Đây là bàn tôi ngồi, lấy cớ gì tôi phải chuyển đi, nếu có chuyển thì bảo cậu ta đi mà chuyển."

Song Tử nói xong, quay qua liếc Thiên Bình, tặng cậu một ánh nhìn không mấy thiện cảm như bảo:"Chuyện của cậu tốt nhất đừng có lôi tôi vào, tôi rất ghét phiền phức." Bảo và Kết coi như cũng xả được chút bức bối, đồng loạt hướng ánh mắt giết người về phía Thiên Bình. Hai thằng bạn chí cốt cũng nhìn anh không mấy thiện cảm, ngầm nói:"Cậu mà dám làm họ tức giận, chúng tôi sẽ cho cậu biết tay."

Không khí trong lớp nhất thời im lặng không chút tiếng động. Thiên Bình đón không biết bao nhiêu ánh mắt hình viên đạn nhưng lại chỉ quay sang nhìn Song Tử, rồi cuối cùng thốt ra một câu:

"Tớ sẽ không chuyển đi đâu cả. Song Tử ngồi đâu tớ ngồi đấy, không bao giờ thay đổi."

Ánh mắt Thiên Bình khi nói ra câu trên chứa đựng đầy ôn nhu tình ý mà cũng đầy mạnh mẽ khẳng định.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Thiên Bình, cậu cũng chẳng né tránh mà thản nhiên đối mặt với những câu hỏi ngầm của họ. Xà Phu thì vẫn vẻ cười cợt như ban đầu, giống như việc Thiên Bình nói câu đó đã nằm sẵn trong dự định của cô, bởi vậy mà khoe môi của cô vẽ lên một đường cong hoàn hảo.

"Được rồi, mọi chuyện dừng lại ở đây đi. Xà Phu này, em ngồi ở chỗ bàn trống kia đi." Cô giáo nói, chỉ tay về phía chiếc bàn gần cuối, đối diện với bàn Thiên Bình. "Các em còn lại, quay lên tiếp tục học bài."

Tiếng ồn ào ngay lập tức chấm dứt sau câu nói của cô giáo. Xà Phu lặng lẽ đi về chỗ ngồi, ánh mắt vẫn luôn hướng về bàn Thiên Bình, cụ thể là cô đang nhìn thẳng Song Tử. Song Tử chẳng thèm quan tâm, cũng chẳng buồn liếc xuống bàn Xà Phu lấy một cái, cô chăm chú nghe giảng, hí hoáy viết vào vở như ngày thường.

"Xà Phu là bạn hồi nhỏ của tôi, giữa chúng tôi không có gì cả." Ngồi viết bài được một lúc, Thiên Bình đột nhiên quay sang nói nhỏ với Song Tử.

"Chuyện đó thì có liên quan gì tới tôi?" Song Tử thờ ơ đáp lại, nhưng trên môi cô thoáng nở nụ cười.

Mặc dù rất nhanh nhưng cũng đủ để Thiên Bình nhìn thấy nụ cười đó. Cậu cười thật tươi rồi nói:

"Không có gì, chỉ là muốn nói rõ cho cậu biết thôi."

Song Tử không nói gì, chính xác hơn là cô không muốn tiếp tục tranh luận với tên điên đó. Nhưng khi nghe thấy Thiên Bình giải thích, không hiểu sao sâu thẳm trong lòng cô vẫn len lỏi chút gì đó vô cùng ám áp.....Cô...sao cô lại nghĩ vậy chứ? Chẳng lẽ ở gần tên này nên mình cũng bị khủng theo sao?

Sau này, Song Tử sẽ không ngờ rằng mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu, một cái bẫy hoàn hảo đang chờ cô tiến vào.....

Những ngày sau đó trôi qua một cách bình yên, ngoại trừ việc Xà Phu hay đến làm phiền nhóm Song Tử thì cũng chẳng có gì đáng để nói. Cụ thể là từ ngày chuyển trường tới đây, Xà Phu luôn miệng nói mình có rất nhiều điều chưa hiểu, muốn Thiên Bình giải thích cho rõ. Thân là lớp trưởng, cậu không thể phó mặc cho người khác, và lại hai người cũng là bạn nên cậu không tiện từ chối. Thế là điều mọi người nhìn thấy hiện giờ chính là Xà Phu, Thiên Bình là một cặp tình nhân chính hiệu.

Khỏi phải nói, Bảo Bình và Ma Kết vô cùng uất hận từ ngày Xà Phu xuất hiện, ngày nào cũng uống hết mấy chai nước để mong có thể hạ hỏa. Cái con nhỏ Xà Phu đó làm hai người chỉ nhìn thôi đã muốn xử cho một trận như từ, mỗi tội chưa tìm ra lý do để xử lý. Nhìn thấy cô ta suốt ngày quần lấy Thiên Bình, họ làm sao nuốt trôi cục tức này. Chuyện thành ra nông nổi này cũng báo hại Cụ Giải và Thiên Yết suốt ngày phải chạy đi chạy lại căn-tin để đi mua nước cho ai đó. Giải và Yết liên tục than thở, có phải hai cô nàng kia rảnh quá hóa rồi hay không mà suốt ngày đi quần chuyện tình cảm của người khác chứ, tình cảm của mình còn bừa bộn chưa ra đâu với đâu kia mà. Nghĩ đi nghĩ lại cũng tại tên Thiên Bình hết, đang đầu lòi ra đưa con gái tự nhận là bạn thân mới chết chứ, giờ thì một chết họ rồi.

Chuyện mấy ngày nay Song Tử đều nhìn rõ, không sót một chi tiết. Ngoài mặt cô vẫn tỏ ra lạnh nhạt như thường nhưng trong lòng thì vô cùng khó chịu. Cô ghét hai người họ đi cùng nhau, ghét hai người họ trò chuyện với nhau, ghét cả hai người họ thân mật với nhau nữa. Tóm lại là cô ghét hai người họ ở chung với nhau, vì sao ư, chính bản thân cô cũng không biết rõ. Cô chỉ biết rằng, đối với Xà Phu, cô thật sự không có cảm tình, không chỉ riêng vì Thiên Bình, mà còn vì một lý do khác nữa. Linh cảm của cô mách bảo, sự xuất hiện của Xà Phu chắc chắn sẽ tạo ra cho cuộc đời cô rất nhiều dông tố. Ánh mắt của cô ta khi nhìn Song Tử chắc chắn không chỉ đơn thuần là sự ganh ghét, nó còn lớn hơn thế nhiều....

Và quả nhiên, không nằm ngoài dự đoán của cô. Hai năm sau đã có một chuyện không yên bình xảy ra, nhưng sự việc đó không đến với cô, mà đến với Song Ngư-em gái cô.

Đêm hôm trước, tầm khoảng hơn mười giờ, cô đột nhiên nhận thấy tin nhắn của Song Ngư. Hai năm nay, hai người vẫn thường liên lạc với nhau, cho dù bất kể thời gian nào, nên cô cũng không ngạc nhiên khi giờ này Song Ngư nhắn tin cho cô. Mở tin nhắn ra, ánh sáng yếu ớt trên điện thoại làm cô chói mắt, khẽ nhúu mày lại. Được lúc, cô mở mắt ra, một dòng chữ đập ngay vào mắt cô:

"Chị hai, Thiên Vũ.....anh ta....phản bội em. Anh ta phản bội em rồi."

Song Tử nhìn vào màn hình hồi lâu. Chuyện này rốt cuộc là sao chứ?

"Có chuyện gì, mau kể lại cho tao nghe."

Cô nhấn lại nhưng chừng năm-mười phút vẫn chưa thấy hồi âm. Cô nghĩ, chắc chắn giờ này Ngư đang khóc, vậy thì phải dỗ dành nó.

"Đừng buồn nữa, có tao ở đây rồi. Cứ nói ra đi, đừng sợ gì hết."

Quả nhiên lời của Song Tử có tác dụng, tin nhắn đã có trả lời.

"Chị lên video call được không, nhắn qua đây không tiện."

Không thèm nghĩ ngợi nhiều, Song Tử lên luôn video call.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối. Song Tử nghe thấy giọng Ngư nức nở

"Chị.....chị hai."

"Ừ, tao đây. Chuyện như thế nào, mau nói cho tao nghe."

Khi tiếng khóc có dấu hiệu chấm dứt, chỉ còn tiếng nấc nghẹn ở cổ họng thì Ngư mới lên tiếng:

"Hôm...hôm nay.... là sinh nhật cậu ấy, em định..... cùng cậu ấy đi dạo công viên nhưng cậu ấy bảo có việc bận, không đi được. Tội em..... buồn quá nên Ngư và Xử..... rủ đi chơi, tình cờ lại nhìn thấy Vũ ở đó. Lúc đấy Ngư và Xử không có ở đó nên em đi theo cậu ấy. Đến một góc khuất, em đang định gọi.....cậu ấy thì có..... có một cô gái đột nhiên tiến đến..... ôm lấy cậu ấy, rồi hai người còn.....còn.... có hành động thân mật nữa."

Biết rõ tính cách của chị hai nên Ngư kể rất rõ ràng, cô đang cần một người để chia sẻ. Cứ nghĩ đến buổi tối hôm nay là hình ảnh đau mắt đó lại hiện lên trước mắt cô. Hóa ra từ trước tới nay cô đều bị lừa, bị lừa bởi chính người mình yêu thương nhất. Nụ cười của Vũ khi nhìn thấy cô ta còn rạng rỡ hơn là mấy năm hên hò với cô. Cô thật là ngốc mà, ngay từ đầu nên nghe lời khuyên của Xử và Ngư chứ, nên tìm hiểu thật kĩ về con người của tên đó mới phải, để bây giờ người chịu tổn thương lại là cô....

Bên này, máu nóng Song Tử như dồn lên tới não. Có trời mới biết hiện tại cô tức giận như thế nào. Sao tên chó chết đó dám làm tổn thương đến em gái cô chứ, dám lừa gạt nó suốt hơn hai năm qua? Cô nhất định sẽ không tha cho tên đó, dám làm Ngư khóc sao, cô nhất định sẽ làm hắn sống không bằng chết.

"Tụi Ngư với Xử biết chuyện chưa?" Song Tử hỏi, giọng điệu không che giấu vẻ bức tức.

"Chưa....em chưa cho họ biết. Chị.....em nhớ chị lắm rồi.....chị về với em nhanh được không?.....Em....rất cần chị...." Ngư nói ngắt quãng, những tiếng nấc nghẹn ở cổ họng, giọt lệ thì nhau lăn dài trên gương mặt xinh xắn.

"Yên tâm đi, chỉ còn một tuần nữa là tao sẽ về với mày thôi. Đến lúc đó tao sẽ trả thù cho mày, không ai có thể làm hại mày hết. Sống thật tốt trong những ngày này nha Ngư." Song Tử căn dặn Song Ngư, cô đang nhắm tính từng ngày để gặp lại đứa em gái mình thương yêu nhất, rất nhanh, rất nhanh thôi, gương mặt của Song Ngư sẽ lại hiện hữu trong mắt cô.

Ngư lúc này mới nhớ tới khoảng thời gian cô và chị hai xa cách. Đúng rồi ha, tuần sau chính là tròn mười năm cô và chị hai xa cách, cô sắp được gặp chị hai rồi sao?

"Ừm. Mọi chuyện em đều nghe chị hai. Em...nhất định sẽ sống thật tốt để gặp lại chị."

Nghe giọng của Ngư ráo hoảnh, Song Tử nhẹ thở ra một hơi. Đứa em gái này thật sự làm cô không tài nào yên tâm được, bây giờ chỉ có cô trở về mới có thể làm nó hồi phục tinh thần được. Nghĩ thế Song Tử cầu trời khấn Phật mong sao cho ngày chủ nhật tuần sau sớm đến để cô gặp được Ngư.

Song Tử định nhờ Ngư và Xử ra tay cho tên Thiên Vũ một trận nhưng nghĩ lại, dù gì cô và Ngư cũng sắp gặp lại nhau, đến lúc đó không cần hai người kia động thủ, đích thân cô sẽ ra tay xử lí. Cô phải cho tên đó quý xuống mà van xin Song Ngư.

Nhưng có một chuyện Song Tử vẫn chưa biết, ngày cô gặp lại Song Ngư cũng chính là ngày cô đau khổ nhất.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Thời gian quả thật là cho con người chẳng tài nào theo kịp, khi thì nhanh như chong chóng, lúc lại chậm lê lét như kim giờ trên đồng hồ. Bảy ngày, đối với người nào đó có thể là ngắn, nhưng đối với Song Từ thì nó thật là dài. Cô mỗi mắt chờ đợi cho một ngày trôi qua, hằng ngày nhìn chiếc đồng hồ cát chảy hết rồi lại lật ngược nó lên. Mỗi giây, mỗi phút cô đều chỉ quan tâm đến thời gian, mọi việc, mọi người bên cạnh đều bị đẩy lại phía sau. Nhóm bốn người còn lại cũng không quá quan tâm đến Song Từ, vì bây giờ họ đang cùng Thiên Bình chuẩn bị thật kĩ lưỡng cho một ngày quan trọng- sinh nhật Song Từ. Vậy mà cái người vô tâm nào đó vẫn không hay biết điều này...

Cuối cùng thời hạn một tuần cũng đã kết thúc. Từ sáng sớm thức dậy, Song Từ đã được gặp lại bố mẹ. Không ngoài dự đoán, họ chẳng thay đổi nhiều, chỉ là vết tích thời gian đã khiến họ dày dặn thêm, họ nở nụ cười tươi rồi chào đón Song Từ, ôm chầm lấy cô vào lòng đầy ấm áp. Người làm cha làm mẹ nào có mong phải xa rời con gái của mình, nhưng họ thà để mình cách xa con gái ngàn dặm chứ không muốn con gái mình nguy hiểm đến tính mạng. 10 năm, kể từ ngày họ đưa ra quyết định khó khăn này, quãng thời gian ít ỏi, một năm mới được gặp con gái một lần làm họ đau đến mức nghẹt thở. Giờ đây, thời gian dài đằng không nhìn thấy mặt con yêu cuối cùng cũng đã kết thúc.

Chỉ đáng tiếc, sự kết thúc này lại phải trả giá bằng cả một sinh mạng.

"Con vẫn khỏe chứ, Song Từ?" Mẹ Song lau lau giọt lệ nơi hốc mắt, cứ mỗi lần nghĩ đến đứa con gái này bà lại cảm thấy thật tội lỗi, tội lỗi vì đã không dành trọn tình yêu thương cho nó.

"Con khỏe lắm mẹ, hai người cũng vậy phải không?" Song Từ cười đáp trả, sống mũi cô cũng cay cay. Gặp lại ba mẹ là điều cô luôn mong ước.

"Chúng ta đều khỏe cả, Song Ngư cũng thế." Nhìn dáng vẻ mong đợi của Song Từ, ba cô khẽ lên tiếng trả lời. Đứa con gái lớn của ông không nhắc đến Song Ngư nhưng đôi mắt mong mỏi cũng đáng vẻ thấp thỏm kia đã bán đứng nó. Tình cảm chị em thân thiết như thế sao ông có thể không biết chứ, chỉ cần một cái liếc mắt người ngoài cũng thấy được.

Song Từ cười tươi, hiếm khi cô mới cười rạng rỡ như vậy. Cô dẫn ba mẹ vào trong phòng, trò chuyện cùng hai người thật lâu về những chuyện xảy ra mười năm qua. Mỗi lúc sau, không thấy bóng dáng Song Ngư, Song Từ mới sốt ruột hỏi:

"Khi nào thì chúng con mới được gặp lại nhau?"

"Yên tâm đi. Chiều nay, lúc đi học về sẽ có xe đến đón con, taxi sẽ chở con về nhà chúng ta, đến lúc đó hai chị em con sẽ được gặp lại nhau." Ba Song Từ ân cần trả lời, giọng nói ôn nhu thấy rõ.

Song Từ âm ờ tỏ vẻ đồng ý. Nếu cô đã có thể đợi suốt mười năm qua thì chút thời gian này có tính là gì. Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt tươi cười của Song Ngư là lòng cô lại như tiếp thêm động lực.

Sáng, Song Từ đến lớp, gương mặt cực kì vui vẻ. Cô đâu hay rằng, chỉ còn vài ngày nữa chính là sinh nhật của mình. Mọi người cứ tưởng Song Từ vì sinh nhật của mình mà vui mừng, chỉ tất bật chuẩn bị cho cô một bữa tiệc thật hoàn mỹ. Thêm nữa, để kỉ niệm quãng thời gian năm người làm bạn với nhau, Ma Kết và Bảo Bình quyết định sẽ tổ chức riêng một buổi ăn mừng. Nhân sự kiện này, Thiên Bình cũng sẽ làm một việc vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình. Tối hôm đó, ai cũng nghĩ rằng nó sẽ là một buổi học đáng nhớ.

Trong giờ học, Thiên Bình lén để một mẩu giấy nhỏ vào học bản Song Từ, trong đó có ghi: "Tối tối đến đón cậu đi nơi này, nhớ đợi nha, nơi này đặc biệt lắm." Cậu tìm tìm cười tươi, nhìn Song Từ mà không chớp mắt. Cứ nghĩ đến tối nay là cậu không tài nào kiềm chế cảm xúc được, cậu muốn nhìn thấy biểu hiện của Song Từ vào tối ngày hôm nay, sau khi nghe những gì cậu nói. Thật đáng mong chờ a!

Ra chơi rồi vào lớp, Thiên Bình thấy mảnh giấy trong học đã biến mất vô căn cứ. Đoán chắc hẳn Song Từ đã đọc nó, cậu quay sang cô cười tươi.

"Làm gì mà cười như tên điên thế hả?" Song Từ liếc xéo Thiên Bình, tên này rốt cuộc có bị gì không sao từ sáng tới giờ toàn cười thế nhỉ?

"Không, không có gì." Thiên Bình lắc đầu đáp lại, chưa tới tối, cậu không được để lộ bất cứ khác thường nào làm Song Từ nghi ngờ.

Song Từ lấy làm lạ nhưng cũng chẳng quan tâm làm gì, bây giờ cô chỉ nghĩ đến Song Ngư thôi. Khi gặp lại, cô sẽ nói gì nhỉ? Nên xưng là chị, em hay vẫn cái kiểu cũ, gọi mày tao nhỉ? Như thế có phải hơi thô tục không?

Ở phía cuối lớp, Xà Phu khe khẽ nở một nụ cười lạnh, lòng bàn tay nắm chặt lấy mẩu giấy đang cầm trên tay. Được lắm Thiên Bình, nếu cậu đã muốn gặp Song Từ như thế thì không biết khi Song Từ không xuất hiện cậu sẽ có biểu cảm ra sao? Tôi rất muốn nhìn thấy đó.

Cậu đã không thể là của tôi thì đừng mong là của ai khác....

Phía bàn Ma Kết, Bảo Bình sôi nổi như cái chợ. Cả hai cứ chỉ choa chỉ chọe lựa chọn đồ ăn thức uống cho buổi tối làm hai anh chàng Yết, Giải một đến mức đầu như nỏ ra. Không biết mồm của hai đứa kia có dung lượng bao nhiêu mà hại não quá?

Mỗi con người mang một suy nghĩ khác nhau, người thì háo hức, người lại mong chờ, hạnh phúc, còn có một vài người khác thì đứng ở đằng xa chờ đợi một màn đặc sắc tối nay....

Ra về, một chiếc xe sang trọng màu đen trực sẵn ở ngoài cửa. Song Tử theo thói quen bước vào, chào hỏi người tài xế một tiếng. Bác tài cũng theo lễ chào hỏi lại Song Tử. Rất lâu rồi mới trông thấy cô chủ, không chỉ nguyên bác vui mà tất cả người làm trong nhà cũng đều rất vui. Cô chủ trở lại, ngôi nhà sẽ lại bùng lên sức sống, chỉ nghĩ mà thấy vui...

Xe lăn bánh đến một căn nhà rộng lớn. Cảnh sắc ở đây chẳng thay đổi bao nhiêu, từ vườn tược cho đến sân cỏ, Song Tử vừa đảo mắt xung quanh vừa nghĩ. Cảm giác được trở lại căn nhà thân thương làm cô không tài nào kiềm chế giọt nước mắt của mình. Bước xuống xe, một dãy người tươi cười chào đón cô, họ hỏi han cô đủ kiểu. Cảm giác hạnh phúc dâng trào trong lòng khi cô nhìn thấy từ đằng xa một bóng hình đang chạy lại. Giọt nước mắt cứ thế mà tuôn rơi trên gương mặt xinh đẹp. Từng bước chân càng ngày càng gần rồi một luồng khí đầy âm áp ôm lấy cô thật chặt như không thể tách rời, một giọng nói kèm theo tiếng nấc nghẹn vang lên:

"Chị hai. Em nhớ chị nhiều lắm."

"Ngư, cuối cùng tao cũng gặp được mày rồi. Mày có biết tao nhớ mày thế nào không?" Giọng nói Song Tử run run, cô xoa đầu Song Ngư thật nhẹ nhàng, màng nước mắt bao quanh đôi con ngươi làm hình ảnh Song Ngư trở nên mờ ảo. Cô vội lấy tay che đi nước mắt, chăm chú nhìn thật kĩ Song Ngư. Vẫn là gương mặt ấy, gương mặt y đúc cô, gương mặt của cô nhưng ngày đêm cô vẫn nhớ đến.

Song Ngư không nói được gì nữa, cô chỉ biết ôm chặt lấy Song Tử, khóc vào vai của chị, vừa vui mừng, vừa tủi cực. Giờ đây trong đầu cô chỉ hiện hữu duy nhất hình ảnh của Song Tử.

"Ngốc, khóc cái gì mà khóc. Phải vui lên đi chứ." Song Tử trách yêu Song Ngư, kí nhẹ vào đầu cô một cái.

"Em khóc vì hạnh phúc chứ bộ." Song Ngư oan ức trả lời, rời khỏi người của Song Tử, cô quay sang ba mẹ mình. "Đây, mọi người nhìn xem, chị ấy vừa về đã ăn hiếp con này. Bận tính bao nhiêu năm vẫn chẳng chịu thay đổi."

"Rồi rồi, tao xin lỗi được chưa, làm gì mà kinh khủng thế? Tao không đánh mày nữa là được chứ gì, lúc nào cũng mè nheo." Song Tử cười cười, giờ tay lên lau nước mắt cho Song Ngư, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Nhìn hai chị em cười nói như vậy, bất giác khóe mắt ai cũng thấy cay cay, cô chủ thật là, vừa mới trở lại là căn nhà đã vui tươi như vậy rồi, nhớ cô chủ quá đi mất.

"Thôi, chị cứ đánh đi, lâu không được chị đánh bây giờ thêm đánh quá."

"Ồ ồ, cái con này, vừa này ai mếc tao oánh, giờ tao không oánh thì là muốn tao oánh lại, mày muốn làm tao tức chết à?" Song Tử ra vẻ giận dữ, cố bắt lỗi trong lời nói của Ngư.

"Lúc trước không thích bây giờ thích rồi." Song Ngư nhanh nhẩu trả lời, rồi cô kéo tay Song Tử vừa đi vừa nói "Vào nhà thôi, em đứng ngoài lạnh lắm, em muốn trò chuyện với chị thật nhiều."

Bóng dáng hai cô gái như lồng ghép vào nhau, khuất dần sau cánh cửa được trạm trổ tinh xảo. Giọng nói trong trẻo vang vọng khắp căn nhà như ánh mặt trời sưởi ấm giữa mùa đông lạnh giá...

Bước vào căn phòng rộng lớn quen thuộc, cả hai người cùng nhìn nhau một cái rồi đồng loạt ngã người xuống chiếc giường êm ái. Song Ngư bầu chặt cổ Song Tử làm cho cô suýt nữa nghẹt thở. Song Tử cũng chẳng chịu thua, cô cù léc Song Ngư một trận làm Song Ngư cười khúc khích đến mức chảy ra nước mắt. Hai người trêu đùa một hồi, đến lúc mệt rồi mới chịu dừng lại.

"Nhớ chị quá." Giọng Song Ngư nhẹ nhàng vang lên, êm đềm chưa từng thấy.

Song Tử vòng tay qua ôm lấy Song Ngư, ghé sát vào tai cô.

"Nhất định tao sẽ trả thù cho mày, sẽ không để mày phải chịu ầm ức đâu, tin tao đi."

"Ừm." Song Ngư nhẹ gật đầu. Giờ đây, khi nghe đến cái tên Thiên Vũ kia cô chỉ cảm thấy hận chứ không còn chút cảm giác yêu thương gì nữa. Qua lời khuyên ngăn của bọn Xứ, Ngư, cô tự nhận thấy mình rơi nước mắt cũng chỉ vô ích, cuộc đời cô còn rất dài, cô không chỉ có Thiên Vũ mà còn có bạn bè và chị hai, vậy có gì cô phải buồn cơ chứ. Suốt một tuần qua cô đã tự nghĩ như vậy, nước mắt chảy nhiều rồi cũng sẽ khô, từ giờ nó sẽ không chảy vì cái thứ vô lương phụ bạc như thế nữa.

Không khí tĩnh lặng bao trùm xung quanh nhưng lại rất yên bình. Cảm giác như vậy dễ làm Song Ngư lặng đi rồi chìm vào giấc ngủ. Có Song Tử bên cạnh cô luôn luôn cảm thấy dễ chịu, giống như có một cổ gáp cơ bao bọc lấy bản thân tạo cho cô cảm giác an toàn. Nhìn người con gái đang lịm đi trong giấc ngủ, Song Tử chỉ cười nhẹ một tiếng rồi rón rén đi ra khỏi phòng, cố gắng không phát ra tiếng động phá vỡ giấc ngủ của Ngư.

Sau khi thay đồ xong, Song Tử xuống dưới nhà phụ mẹ nấu bếp. Để mừng cô trở về, mẹ nấu rất nhiều món, cô phải nhanh tay xuống phụ bếp. Rất lâu rồi chưa được bước vào đây, suýt nữa cô đã quên nó được sắp xếp như thế nào. Cũng may Song Ngư nằng nặc đòi giữ nguyên nhà bếp không thì bây giờ lộ đường, lộ muối để đâu cô cũng không biết.

Lúc đồ ăn sắp hoàn thành xong thì tiếng Song Ngư vọng vào:

"Ba mẹ, chị hai, con đến nhà bạn một lát nha."

Nghĩ là Song Ngư đến nhà Nguru với Xừ để thông báo tin cô về nhà nên Song Từ chẳng mấy may suy nghĩ nhiều, gật đầu đồng ý kèm theo lời nhắn:

"Nhớ về cẩn thận nha."

"Vâng." Tiếng Song Ngư đáp lại trong trẻo rồi dần dần lan vào không khí.

Không hiểu sao sau khi Ngư đi trong lòng Song Từ lại xuất hiện cảm giác bất an. Linh cảm của cô không hề sai, chắc chắn sắp có chuyện không hay xảy ra. Ba mươi phút sau, chưa thấy Ngư trở lại, trong lòng Từ càng thêm lo. Cô khoác vội chiếc áo khoác rồi chạy ra ngoài. Mẹ Song Từ cũng chỉ nghĩ cô lo lắng thái quá chứ không bận tâm lắm.

Ra khỏi cổng, Song Từ hướng thẳng tới nhà Xừ mà đi. Chết tiệt, cái cảm giác bất an càng ngày càng xoắn lấy tâm can cô, sao lại khó chịu đến vậy chứ. Song Từ nhìn quanh, gần đến công viên nước, cô chợt thấy bóng hình Song Ngư dần hiện ra trước mặt. Ngư đang đuổi theo một chiếc xe khác, gương mặt hiện rõ sự tức giận. Từ lo lắng, thật vội vã chạy đến chỗ Ngư. Ngay lúc chiếc xe tuột khỏi tầm tay của Song Ngư, chiếc xe đột nhiên quay đầu lại, hướng thẳng phía Ngư mà lao đến. Cô gọi thật to, dùng hết âm lượng để gọi:

"Ngư, cẩn thận."

Đáng tiếc, ngay lúc Song Ngư ngoảnh đầu lại nhìn cô thì chiếc xe lao vù vù tới, sượt qua người Ngư rồi chạy đi. Còn lại Ngư, cô đang từ từ ngã xuống, nghiêng ngả thân mình xuống đất. Máu chảy thành những vũng loang lổ, những giọt nước mắt hòa quện cùng mùi máu tanh nồng, chiếc áo trắng tinh nhuộm đỏ màu máu....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Cảnh tượng kinh hoàng đó in đậm trong đôi con ngươi màu đen láy của Song Từ. Em gái của cô, sinh mệnh của cô, Ngư.....nó...nó.....sao lại chảy nhiều máu đến vậy chứ?

Song Từ vội vã chạy lại Song Ngư, nước mắt cũng theo đó mà tuôn rơi xuống gò má xinh đẹp, ướt đầm cả khuôn mặt. Ánh mắt cô hốt hoảng chăm chú nhìn vào con người đang nằm dưới đất, hấp hối từng chút một.

"Ngư....Ngư....đừng làm chị sợ....Đợi chị một chút....một chút....chị sẽ đưa em đến bệnh viện.....nhanh lắm...."

Song Từ nức nở, lên tiếng dỗ dành Ngư. Đôi bàn tay cô run rẩy, thấm đầy máu của Ngư, nước mắt rơi xuống gương mặt của Ngư, hòa lẫn với những giọt máu đỏ chót.....mặn chát, đau thương.... Cô gào lên với mọi người xung quanh, nhờ họ gọi xe cấp cứu đến cho mình.

Dòng người hai bên đường nghe tiếng của cô cũng lục tục rút điện thoại gọi xe cấp cứu. Một sinh mạng đang thoi thóp nằm đó, họ sao có thể trở mặt nhìn nó ra đi, ít nhất trong thế giới này vẫn còn thứ gọi là tình người....

Rất nhanh sau đó xe cấp cứu đã có mặt tại hiện trường, kế tiếp là tiếng còi cảnh sát giao thông inh ỏi. Có vẻ người nào đó trong khi gọi xe cứu thương đã gọi luôn cả cho cảnh sát, dù gì đây cũng là tai nạn giao thông mà....

Những vị bác sĩ mặc áo blouse trắng mang dụng cụ đến chỗ Ngư rồi từ từ từ cô lên, Song Từ cũng trèo lên xe ngay sau đó. Bàn tay cô nắm chặt lấy tay Ngư, như sợ rằng chỉ cần mình buông tay thì nó sẽ không bao giờ còn có thể gọi lên được nữa...

Cảm giác đau đớn lan truyền khắp cơ thể làm cho Ngư mệt mỏi đến mức chỉ muốn nhắm tịt mắt lại. Nhưng cô hiểu rằng, nếu cô làm như vậy, đồng nghĩa với việc tử thần sẽ càng ngày càng tiến nhanh đến cô, cướp lấy mạng sống của cô. Không, không thể thế được, Song Từ đang ở cạnh cô, hai người chỉ vừa mới gặp nhau thôi mà.....Cô thật thèm khát ánh sáng bên ngoài quá, nhưng sao càng ngày càng mờ ảo thế này....

Mi mắt nặng trĩu như đang kéo đôi đồng tử của cô sụp xuống, thật sự khó chịu quá, toàn thân cô đau như chết đi sống lại....Liếc nhìn Song Từ, chị ấy đang khóc.....lệ rơi đầy mặt....

Dồn tất cả sức lực của mình vào đôi bàn tay nhỏ nhắn, cô nắm chặt lấy tay Song Từ, cố gắng làm cho chị hai của mình có thể yên lòng. Cô không muốn nhìn thấy Song Từ khóc, cô muốn nhìn thấy Song Từ cười....

"Chị....chị đừng khóc nữa...."

Ngư nhỏ giọng thì thầm, khúc môi nặng nề kéo lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ, nụ cười của cô thật thánh thiện làm sao, chỉ là có phải nó rất

nhANH sẽ biến mất không?

Song Tử nghe thấy Ngư thì thào, quay lại chăm chăm nhìn vào Ngư đầy lo lắng. Bấy giờ cô chỉ chú ý đến xung quanh xem có thấy bệnh viện nào không, lại quên mất người em gái bé nhỏ đang nằm trên đùi mình....

"Ngư....Ngư....em thấy sao rồi?"

Song Tử lên tiếng gọi tên cô, nhẹ nhàng và nhu mì thấy rõ, cảm giác sợ hãi đang chồm lấY khắp cơ thể cô....

"Em...em không sao cả...."

Mặc dù rất rất đau nhưng cô lại không muốn nói ra. Hơn ai hết cô hiểu rõ cơ thể của mình, cô sợ mình sẽ phải rời xa thế giới này, đến lúc đó chắc chắn Song Tử sẽ không chịu nổi. Cô muốn thời gian trôi thật chậm để trò chuyện với Song Tử, nhưng sao ông trời lại tàn nhẫn như thế, cứ muốn cướp đi mạng sống của cô....

Cô vờn bàn tay mình lên, áp vào má của Song Tử, nhẹ nhàng quệt đi những giọt nước mắt vương nơi khóe mi và gương mặt cô. Máu đỏ dính vào má Song Tử, cô buông tay xuống, sợ mình sẽ làm bẩn Song Tử, nhưng Tử đã nhanh chóng nắm lấy tay cô trước khi nó đặt xuống đất.

Biết chị hai mình đang sợ điều gì, Ngư lại cười để trấn an cô:

"Chị....em sợ....sợ làm bẩn chị....nên mới không....không lau nữa....chị đừng lo....cũng đừng....trách em nha...."

Ngư biết Song Tử rất ngại bẩn nên mới không tiếp tục lau nước mắt cho cô. Thì ra em gái cô lại thấu hiểu cô đến vậy, thì ra nó tốt đến như vậy....

Song Tử lắc đầu quầy quậy, bác bỏ ý nghĩ trong đầu Ngư:

"Chị....chị không sợ bẩn nữa.....chỉ cần em....bình an....dù muốn chị bẩn....bẩn thế nào cũng được...."

Ngư cười tươi, chỉ vậy thôi cũng khiến cô thỏa mãn rồi. Đời này, cho dù không thể có tình yêu thì cô cũng đã có thứ tình cảm gia đình người người ngưỡng mộ rồi. Chị hai của cô, bản sao của cô, hãy sống thật tốt nhé, sống cho bản thân và cả...cho cô nữa.

Xe cứu thương mở cửa, mọi người dùng tốc độ nhanh nhất đẩy cô vào trong phòng cấp cứu. Đúng lúc này, trong đầu Ngư xuất hiện một câu nói của ai đó, rồi cô nắm lấy tay Song Tử, gần từng chữ, tuy nhỏ nhưng nghe thật rõ:

"Chị....cẩn thận....với những người.....những người....gần đây.....chúng...chúng muốn hủy hoại...hủy hoại chị....nhớ cẩn thận.....nha."

Trong khi Song Tử còn đang bàng hoàng, không hiểu những gì Ngư nói thì cô lại tiếp thêm một câu nữa:

"Sống....thật tốt...thật tốt nha....cho em....và cả....cho chị nữa...."

Bàn tay Ngư phút chốc vụt khỏi tay Tử, cánh cửa phòng cấp cứu cũng dần dần khép lại, giống như khép lại sinh mệnh của một cô gái vậy....

Hơi ấm len lỏi trong tay Song Tử đã không còn, cô thẫn thờ ngồi sụp xuống đất. Chuyện kinh hoàng gì đang xảy ra với cô thế này?

Được một lúc sau thì bố mẹ Ngư cũng đến. Mẹ Ngư như không tin nổi khi được thông báo Ngư bị tai nạn giao thông, đang trong phòng cấp cứu, tâm can bà đau đớn, cảm giác từng khúc ruột đang bị cắt ra thành từng mảnh. Bà không đứng vững, suýt nữa đã ngã xuống, cũng may có bố của Ngư đỡ. Ông cũng chẳng khảm khá hơn gì, đứa con gái của ông đang thoi thóp trong đó, ngộ nhờ nó xảy ra chuyện gì chắc vợ ông sẽ chết mất....

"Song Tử, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, con mau nói cho ba nghe." Diu mẹ Ngư xuống hàng ghế gần đó, ba cô nhẹ nhàng tiến đến hỏi, không có gì đang yên đang lành Ngư lại bị tai nạn giao thông.

Song Tử ngược lên nhìn ba mình, rồi ôm chầm lấy ông, khóc....khóc thật to, thật đau khổ. Bấy giờ trên khuôn mặt cô đã không còn vẻ lạnh lùng thường ngày nữa, nó đã bị nước mắt gột rửa hết rồi, chỉ còn lại sự thê lương, đau đớn đến tận tâm can thôi.

"Con...con không biết nữa....Lúc con đi ra ngoài tìm Ngư, vừa lúc....vừa lúc có một chiếc xe...chiếc xe.....lao tới....rồi nó.....nó đụng vào Ngư.....Ba.....con là....con...con không bảo vệ Ngư....tất cả là....là tại con.....tại con...."

"Không phải lỗi tại con.....đó chỉ là tai nạn thôi. Yên tâm đi, Ngư nhất định sẽ không sao." Nhìn Song Tử khóc tâm tê liệt phé như thế, ông là người làm cho bảo sao có thể đành lòng.

Khoảnh khắc này cả ba người đều chăm chú nhìn vào cánh cửa đang khép chặt lại kia. Từng giây từng phút đồng hồ lặng lẽ vang lên, nặng nề đến mức rọi chiếu vào sâu thẳm đáy lòng con người, đánh động cả nỗi sợ hãi của họ nữa. Chưa bao giờ họ cảm thấy thời gian trôi chậm đến thế....Y ta chạy đi chạy lại lấy máu, dụng cụ đồ dùng cần thiết, không khí u ám đến đáng sợ....

Ba tiếng đồng hồ trôi qua, cuối cùng cánh cửa đó cũng hé mở. Một vị bác sĩ mặc áo phẫu thuật từ từ tiến đến phía ba người. Như bắt được sợi dây sinh mạng cứu sống bản thân, Song Tử nhanh chóng chạy đến cầm lấy tay vị bác sĩ, hỏi dồn dập:

"Em...em cháu....sao rồi?"

Bố mẹ Ngư và Từ cũng đến bên bác sĩ hỏi, về mặt hai người hiện rõ sự lo lắng.

"Chúng tôi thật sự xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức rồi. Cô gái bị chấn thương nặng, khả năng rất cao sẽ rơi vào hôn mê sâu. Khả năng tỉnh lại chưa đến 1%, mà nếu tỉnh lại chỉ sợ rằng....."

"Sợ rằng sao hả? Ông mau nói đi!" Mẹ Ngư gào lên, tay bà nắm chặt lấy cổ áo ông bác sĩ.

Bác sĩ bị bà làm cho sợ, mãi một lúc sau, khi bố Ngư tháo tay bà ra khỏi cổ, ông mấy lấy lại tinh tảo. Bao nhiêu năm sống trong nghề này, ông chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh khóc thương, oán hận nên rất nhanh khôi phục bộ dáng bình thường, ông phải thông báo cho họ tình trạng thật sự của người đang nằm trong kia, nếu để lâu chỉ sợ họ sẽ càng nhanh rơi xuống vực thẳm, thôi thà cứ để cho mọi việc được phơi bày.

"Nếu tỉnh lại sợ rằng cô ấy sẽ phải sống cuộc sống thực vật."

Từng câu chữ đánh thép văng vào lòng người. Mẹ Ngư không giữ nổi bình tĩnh, bà khóc lớn, nắm chặt lấy cánh tay của chồng mình. Sự thật kinh khủng này sao bà có thể chấp nhận chứ, bà ôm lấy chồng mình, ngất lịm đi trong vòng tay to lớn. Bố Ngư hốt hoảng, đỡ lấy thân hình mảnh mai gầy gò, diu bà vào một phòng ngay cạnh đó. Quang cảnh hỗn loạn, tiếng khóc thút thít vang vọng trong buổi tối, nghe mà thấy nhói lòng.....

"Nếu tỉnh lại sợ rằng cô ấy sẽ phải sống cuộc sống thực vật."

"Nếu tỉnh lại sợ rằng cô ấy sẽ phải sống cuộc sống thực vật."

Câu nói ấy cứ hiện lên trong đầu Song Từ....Sao mọi chuyện lại tồi tệ đến vậy chứ? Cô không tin đây là sự thực, chắc chắn Ngư chỉ bị thương nhẹ thôi, Ngư sẽ không sao mà....

Từ đẩy tay vị bác sĩ phẫu thuật, xông vào phòng cấp cứu ngay tức khắc. Nhưng khi đến cửa phòng thì bước chân cô dần chậm lại, cô nhích từng bước thật nặng nề về chiếc giường trắng toát. Nơi đó có một cô gái đang nằm ngủ, rất bình yên, nhưng xung quanh cô lại nhằng nhịt toàn những dây tiêm, kim chuyền.... Về mặt của cô tái nhợt, đôi môi không chút huyết sắc, còn hàng mi thì phủ dài đôi mắt, nụ cười trên môi cũng biến mất từ lâu.

Song Từ đưa tay chạm vào gò má của Ngư, nó lạnh băng, không còn chút độ ấm. Cô đẩy ghế ra, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ngư, bàn tay di chuyển từ má xuống đôi bàn tay vùi trong chăn, rồi nắm chặt lấy nó. Từ vùi đầu vào người Ngư, khóc to đầy đau đớn, nước mắt cũng ướt cả một khoảng chăn bông. Mọi khi chỉ cần cô hơi uất ức, Ngư đã đến bên cạnh vỗ về, dỗ dành cô, làm đồ vật xả giận cho cô rồi, nhưng sao bây giờ Ngư không cử động chứ? Sao cô cứ nằm yên một chỗ thế này?

Chẳng lẽ cô thật sự không bao giờ mở mắt nhìn người chị này sao?

Ngoài trời, tiếng mưa ào ào rơi xuống, như hòa lẫn vào tiếng khóc của Song Từ. Kì lạ là, cho dù tiếng mưa rơi to đến đâu cũng không bằng được tiếng khóc của cô....

Trong một không gian khác, cũng ở dưới mưa, một chàng tria vận bộ âu phục lịch lãm đang đứng đó. Mưa xả vào mặt cậu, tôn lên từng khía cạnh của gương mặt đẹp mê người. Bàn tay đang cầm bó hoa của cậu nhẹ buông xuống, vang lên một tiếng "Bịch".

"Song Từ, sao cậu lại không đến chứ?"

Cậu, Thiên Bình đã đứng ở cửa chùa đợi Song Từ suốt hai tiếng đồng hồ, ấy thế mà vẫn không thấy cô ra. Khi cậu đi hỏi trụ trì thì ông chỉ bảo cô có việc ra ngoài. Không lẽ cô quên có hẹn với cậu? Rõ ràng cô đã đọc mẫu giấy kia rồi mà, cho dù có việc bận thì cũng phải gọi đến báo cho cậu chứ? Chẳng lẽ cậu trong lòng cô không có trọng lượng đến vậy ư?

Thiên Bình nhếch môi cười nhạt, uống công cậu thành tâm thành ý chuẩn bị một bữa ăn đầy thịnh soạn tại nhà hàng, xem ra bây giờ phải hủy bỏ rồi. Cậu kì công chuẩn bị như vậy, cuối cùng đổi lại chỉ là tự làm bản thân mình tổn thương thôi.

Bóng dáng của chàng trai lặng lẽ đi trong đêm mưa, tịch mịch, cô đơn không thể nào che giấu....

Một tình yêu mới chớm nở vậy mà chỉ phút chốc đã bị dập nát.....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đối mặt với sự thật là Song Ngư không thể tỉnh lại nữa khiến Song Từ gần như rơi vào chết lặng. Cô nhốt mình trong phòng, để bóng tối bao trùm lấy bản thân, không cho bất cứ ai vào. Nhiều lần, người giúp việc mang đồ ăn đến cho cô nhưng đến cùng vẫn giữ nguyên như cũ, cô chẳng hề động đến, dù chỉ một chút. Sự việc như vậy tiếp diễn cho đến hết một tuần.....

"Song Từ, mở cửa cho ba đi."

Giọng nói nam tính trầm ấm vang lên, là ba của Song Từ. Ông cũng như Song Từ, đều cảm thấy đau buồn vô cùng vì tai nạn của Ngư, nhưng hơn ai hết, ông cần phải mạnh mẽ để có thể trụ vững cái gia đình này, ông không thể để tổ ấm của mình cứ dần dần tiêu biến từng ngày được.

Chừng mười lăm phút vẫn không có ai ra mở cửa, ông bắt đầu cảm thấy lo lắng. Đã một tuần Song Từ không ra khỏi phòng, chẳng lẽ con bé đã xảy ra chuyện gì rồi?

Ông vội vàng gọi người giúp việc mang chìa khóa dự phòng đến, bàn tay run rẩy mở cánh cửa đang đóng im lìm kia.

"Cạch."

Căn phòng được mở, một màn đen bao phủ trông âm u đến lạ. Ba Song Từ liếc nhìn căn phòng một lượt, tìm kiếm hình bóng của cô con gái thân yêu, rồi chợt ông dừng lại....

Một bóng hình thon gầy ngồi dựa vào thành giường. Cả thân thể cô cứng ngắc không hề cử động, ánh mắt đờ đẫn nhìn về một khoảng không vô định. Cô chẳng hề chớp mắt, không chút phản ứng gì khi cánh cửa phòng mình bật mở. Đặc biệt trên bàn tay buông thõng dưới đất của cô có một bức ảnh thật chói mắt. Đó là bức ảnh đẹp nhất, bức ảnh duy nhất mà Song từ cười khi chụp chung với song Ngư.

"Song....Con sao vậy?"

Bố cô tiến đến chỗ Song Từ ngồi, lắc lắc cánh tay cô rồi nhẹ hỏi. Ông đưa đôi bàn tay run run của mình sát lại gần Song Từ, chạm vào gò má của cô. Song Từ vẫn không có phản ứng. Khuôn mặt của ba cô dường như chẳng động lại một chút trong đôi con người buồn sâu thẳm thẳm kia.

Ba Song quỳ xuống nền đất lạnh ngắt rồi ôm cô vào lòng, vuốt ve mái tóc của cô. Giọng ông trầm hẳn:

"Song à, ba biết con buồn lắm....buồn vì cái chết của Ngư. Nhưng xin con, xin con trở về như trước đi, ba đã mất một đứa con gái rồi, ba không thể mất thêm đứa nữa đâu."

"Mẹ con đang ở bệnh viện với Ngư, bà ấy tiêu tụy lắm, bà ấy khóc rất nhiều. Con thấy đó, bây giờ con cứ như thế này, để bà ấy nhìn thấy có lẽ bà ấy sẽ không chịu nổi mà ngất đi mất. Con phải đứng lên để còn sống tiếp chứ, em gái con nó không hi vọng con mãi như bây giờ đâu."

"Song Từ....Nghe lời ba đi...."

Từng câu từng chữ của ba mình, Song Từ đều nghe rõ. Cô biết bản thân mình như bây giờ khiến rất nhiều người lo lắng nhưng cô không thể làm gì khác vào lúc này. Chứng kiến đứa em gái mình yêu thương nhất từ từ chấm dứt sinh mệnh mà bản thân lại chẳng làm được gì khiến cô cảm thấy dằn vặt vô cùng.

"Ba, có phải con rất vô dụng không?"

Song Từ khàn giọng, lên tiếng hỏi. Cả mấy ngày chỉ biết khóc, chỉ biết để bản thân mình lạc mất giọng nói, cô thật vô dụng mà. Sao lúc đó không để cô chạy ra đỡ Ngư chứ?

"Không, con không phải vô dụng, con đã làm rất nhiều cho Ngư rồi." Ba Song cố nén đau thương, cố không để cho giọt nước mắt rơi xuống, ông cần phải mạnh mẽ thì mới có thể làm cho đứa con gái này hồi sinh một lần nữa.

"Nhưng....con không thể....không thể cứu con bé, không thể....làm con bé cười nữa.....Nó..... rồi bỏ con rồi....." Song từ khóc rống lên, từng lời nghẹn lại trong cổ họng.

"Không phải đâu, Song. Nó vẫn ở bên con mà, chỉ là nó cần chút thời gian để nghỉ ngơi thôi, bây giờ nó đang mệt, khi nào nó khỏe lại, nó vẫn sẽ ở bên con, cười với con. Đừng khóc nữa Song."

"Thật sao?" Song Từ hỏi, đôi mắt lộ rõ sự bi thương.

"Thật mà, con phải tin tưởng kì tích xảy ra chứ." Ba Song vỗ về cô con gái, ông đang tự tạo cho bản thân một tia hi vọng, mặc dù tia hi vọng đó rất mong manh.

"Song này, giờ con phải phấn chấn lên, bắt đầu từ ngày mai trở lại đi học nghe chưa? Phải học thật giỏi, thật tốt, có như thế em con và ba mẹ mới có thể vui được."

Song Từ nhẹ gật đầu một cái, nở nụ cười nhẹ với ông rồi theo ông xuống dưới nhà ăn sáng. Khóc chán rồi, cô cũng cảm thấy đói bụng....

Một bàn ăn rộng lớn nhưng chỉ có hai cha con, căn nhà lại rơi vào tình trạng yên lặng, yên lặng giống như hồi Song Từ rời khỏi nơi này. Thật là trớ trêu, ngay khi Song Từ về đoàn tụ với gia đình này thì Song Ngư lại rời bỏ nó mà đi. Ông trời ơi, sao ông có thể chơi đùa gia đình bọn họ như thế chứ?

"Song Từ, ăn đi."

Ba cô nói, gắp một miếng gà rán vào trong bát cô. Cô gắp đầu, đưa miếng gà vào trong miệng, nhưng lại không có chút cảm giác ngon miệng nào cả. Bữa ăn ngon là vậy nhưng Song Từ chẳng thấy chút mùi vị gì, chỉ ăn cho có lệ.

Ngày hôm sau, Song Từ đến lớp bằng xe của gia đình, còn ba cô thì vào viện thăm mẹ và Ngư. Cô cũng muốn đi cùng nhưng ba cô không cho, ông nói cô cần phải đến lớp, cũng đã một tuần cô vắng bóng rồi còn đâu. Song không muốn tranh cãi với ba nên đồng ý, bây giờ cô không còn chút sức lực nào để tranh cãi hay phản bác điều gì nữa.

Khoác trên mình bộ đồng phục cô bước nhanh chân vào lớp. Cửa phòng lớp 12A1 dần dần hiện rõ ra trước mặt, cô chán nản tiến tới chỗ ngồi mà không để ý rằng mọi người xung quanh đang chăm chú dõi theo từng cử chỉ của mình.

Ma Kết và Bảo Bình là hai người đầu tiên tiến tới chỗ Song Từ. Trông biểu mặt Song không được tốt, kèm theo đôi mắt đang sưng đỏ khiến họ không khỏi tò mò. Rõ ràng một tuần trước, Thiên Bình nói cậu sẽ tỏ tình với Song Từ, đáng lẽ lúc này cô phải vui mừng mới phải, sao lại mang theo bộ mặt này chứ? Còn biến mất suốt một tuần làm họ lo lắng gần chết.

"Song, có chuyện gì xảy ra với cậu sao? Cậu biến mất một tuần làm tại tớ lo quá trời." Bảo Bình lên tiếng hỏi, tay chạm nhẹ vào tay của Song Từ.

"Tớ không sao đâu, đừng lo." Song Từ nhẹ giọng trả lời, giọng nói không mang chút sức lực.

"Rốt cuộc là hôm đó xảy ra chuyện gì? Tớ nghe nói sau hôm đó Thiên Bình bị sốt cao, đến giờ vẫn chưa khỏi." Ma Kết ngồi xuống bên cạnh Song Từ, đặt tay vào vai cô. Cô muốn biết có chuyện gì xảy ra khiến Song trở thành như bây giờ.

Khi nghe thấy Thiên Bình bị sốt cao, gương mặt đang vui dưới bàn của Song Từ bất chợt ngẩng lên, cô lo lắng hỏi ngược:

"Ý cậu là sao? Chuyện gì mà tên đó lại bị sốt được?"

"Cậu không biết gì sao? Buổi tối tuần trước, Thiên Bình đến tìm cậu, rồi chẳng hiểu sự tình là như thế nào, ngày hôm sau cậu ta đột nhiên vắng mặt hại Yết và Giải phải ôm bao nhiêu việc vào người. Lúc bọn tớ đến nhà Thiên Bình thì mẹ hắn bảo hắn bị sốt lên tới 40 độ. Tính đến giờ đã là một tuần rồi." Kết đáp lại lời Song, rồi tự nhủ lại, vấn đề này Song phải rõ hơn ai chứ. Chẳng lẽ.....hôm đó cô không đến.

"Song, buổi tối hôm đó.....cậu không đến sao?" Kết lay vai Song, hỏi dồn.

"Buổi tối....buổi tối nào?" Song ngu ngơ hỏi lại, cô vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

"Thì chính là buổi tối ngày thứ tư tuần trước á. Cậu không đến thật sao?" Bảo nhanh miệng trả lời câu hỏi của Song, ánh mắt hiện rõ sự bất an.

Song Từ cố gắng nhớ lại buổi tối ngày thứ tư. Hôm đó.....hôm đó là ngày Ngư xảy ra tai nạn, cô làm sao có thể đi đâu chứ?

"Buổi tối đó tớ có việc." Song Từ đáp, giọng buồn hẫ. "Nhưng cậu nói tên đó đến tìm tớ là có chuyện gì?"

"Trời." Bảo vỗ nhẹ cái trán của mình rồi giải thích cho Song. "Hôm đó Thiên Bình hẹn cậu ở ngoài chùa, cậu ấy đã gửi thư cho cậu còn nói là cậu đã đồng ý. Hôm đó cậu ấy đã chuẩn bị rất nhiều cho cậu, nhưng sao cậu lại không đến?"

Gửi thư? Lại một lần nữa Song từ thắc mắc. Thư ở đâu ra cơ chứ?

"Hôm đó tớ chẳng nhận được bức thư nào cả."

"Sao lại không nhận được, rõ ràng cậu ấy bảo để ở ngăn bàn, đến khi vào không thấy nữa nên mới tưởng là cậu đọc rồi. Vậy là có chuyện gì xảy ra?" Cả Bảo và Kết đều vô cùng khó hiểu về chuyện này.

"Thế buổi tối hôm đó cậu ta hẹn mình ra là có chuyện gì?"

"Cái này....." Hai chị bắt đầu cứng họng, có nên nói cho Song biết mục đích của Thiên Bình không nhỉ.

Ngay lúc hai người bày ra bộ mặt khó xử thì Giải nhanh chóng lên tiếng phá vòng vây.

"Cậu ấy hẹn cậu đến đó là muốn tỏ tình với cậu. Song Từ à, đừng nói với mình là cậu không nhận ra chút ý tứ gì trong những hành động của Thiên Bình đấy?"

"Mình....."

Song Từ khó xử, cô không biết trả lời thế nào nữa. Nhưng Thiên Bình.....có tình cảm với cô là thật sao?

"Mặc kệ là hôm đó tại sao cậu không đến được, nhưng bây giờ Thiên Bình đang sốt rất cao, cậu cũng nên đi thăm cậu ấy chứ. Cậu cần cho tên đó một lời giải thích thật thỏa đáng, không chừng hiện giờ tên đó đang đau đến rút ruột đó." Thiên Yết lạnh nhạt nói, dù gì Thiên Bình cũng là bạn thân của anh, anh không muốn người bạn này đau đớn đến thấu tim chỉ vì chút hiểu lầm nho nhỏ này.

Nghĩ một hồi lâu rồi Song Từ gật đầu. Không hiểu sao khi nghe thấy Thiên Bình có tình cảm với mình, trong lòng cô rộn lên một cảm xúc khó tả. Có lẽ, cô cũng đã có tình cảm với cái tên lơ phơ lớt phớt đó.....

Thiên Bình, mong cậu hãy hiểu cho tôi về ngày hôm đó. Tôi biết cậu coi tôi là một người quan trọng, nhưng hiện tại đối với tôi, Ngư là người tôi coi trọng hơn hết, hãy hiểu cho tôi.....

Trên đoạn đường đến nhà Thiên Bình, Song Từ không ngừng lặp đi lặp lại những lời định nói với cậu, bước chân cô cũng vì vậy mà nhanh hơn. Cô đang cần một người để an ủi, cần một người để sẻ chia, Thiên Bình, cậu là người đó có được không?

Nhưng mọi việc không như con người ta dự đoán, Song Từ chỉ mong chờ được gặp Thiên Bình, chứ không hề hay biết rằng, ở bên trong đang xảy ra một sự việc khác, một sự việc làm cô đau đớn đến tận tâm can....

Khi được mẹ Thiên Bình mời vào nhà, cô lễ phép gật đầu đồng ý. Bước tới cánh cửa phòng Thiên Bình, cô định gõ tay gõ lên thì ngạc nhiên khi cửa phòng không khóa. Song Từ định mở to cửa ra thì một cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt cô.....

Thiên Bình đang ngồi đó, phải anh đang ngồi, nhưng không phải là một mình mà bên cạnh là một cô gái khác. Người con gái đó chính là Xà Phu, cô bạn mới chuyển đến lớp Song và cũng là bạn thân hồi nhỏ của Thiên Bình. Hai người đó đang ôm hôn nhau thật nồng nhiệt, không hề hay biết tới sự hiện diện của cô....

Cảnh tượng đó như một con dao nhọn hoắt khảm chặt vào tim cô, cửa từng nhát từng nhát vào trái tim cô làm nó rỉ máu....

Cô thật cảm ơn bản thân vì hôm nay đã để cô đến đây, chứng kiến một màn lăng mạn đẹp đẽ này, để cô sáng mắt ra, cô không nên tin vào điều gì nữa.....

"Thiên Bình, hóa ra đây là tình cảm mà anh giành cho tôi. Sâu sắc, tốt, sâu sắc lắm, cả cuộc đời tôi sẽ không quên tình cảm ngày hôm nay anh giành cho tôi"

Giọt nước mắt lăn dài trên má Song Từ, nhưng cô không để nó rơi xuống đất mà trực tiếp lau nó đi. Cô dứt khoát bước xuống nhà, nhanh chóng chào tạm biệt mẹ Thiên Bình rồi bỏ về như chưa có chuyện gì xảy ra.

Trên phòng Thiên Bình, sau một màn ôm hôn cuồng nhiệt, Thiên Bình ngả đầu vào người Xà Phu, nhỏ giọng gọi tên ai đó.

Ánh mắt của Xà Phu dừng lại trên người Thiên Bình, rồi cô lại nhìn ra phía ngoài cửa, một nụ cười quỷ dị thấp thoáng trên môi.

Tôi đã nói rồi, nếu như tôi không có được cậu ta, đừng mơ bất kì ai có được....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Song Từ bước từng bước nặng trĩu trên con đường rộng thênh thang. Trong đầu cô không ngừng lặp đi lặp lại những hình ảnh vừa rồi, chúng như một đoạn phim quay chậm tua từng chút một trong dòng hồi ức không mong muốn của cô. Cô chẳng muốn chúng xuất hiện nhưng bù lại chúng càng hiện lên rõ nét hơn.

Cuối cùng không thể chịu được nữa, cô quỵ sụp xuống, hét một tiếng thật to:

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA."

Gương mặt xinh đẹp giàn giụa những giọt nước mắt. Song Từ đưa tay bịt tai lại, mong sao mình sẽ không nhớ lại cái cảnh tượng kinh hoàng đó. Cô khóc, khóc rất nhiều, nhưng chẳng có ai ở bên cạnh để an ủi, dỗ dành cô.

"Ngư ơi, chị nhớ em lắm rồi. Em về với chị đi."

Không biết cô đã nói câu này bao nhiêu lần rồi, ấy vậy mà chẳng có người nào chịu đáp lại cô. Haha, đến cuối cùng cô vẫn còn lại một mình, cô đơn không ai bên cạnh. Song Từ tự cười nhạo chính bản thân mình, cô đã đặt niềm tin sai người, thế mà cô vẫn không hề hay biết. Cô sai rồi, sai thật rồi, sai từ ban đầu, từ mười năm trước kia kia.....

Không biết thời gian đã trôi qua đến như thế nào, chỉ biết rằng, từ đằng xa, vầng trời ráng đỏ đang từ từ lặn xuống, cảnh tượng đẹp đến mê người.

Mấy người đã phản bội lại tôi, đã hãm hại em gái tôi vậy thì đừng trách tôi độc ác.....

Thầm nhủ với lòng mình, cô lấy tay quạt nước mắt sang một bên, đứng thẳng lên. Ẩn sâu trong đôi đồng tử màu đen kia là một ngọn lửa thù hận đã lên tới đỉnh điểm. Chỉ một tuần nhưng đã có đến hàng chục sự kiện làm thay đổi hoàn toàn cuộc đời cô, cô chẳng chịu được nữa rồi....

Nhìn mọi vật xung quanh mình, cô cũng không biết làm cách nào mà đôi chân mình lại chạy đến một cánh đồng bạt ngàn hoa cỏ nữa. Cảnh tượng đẹp là như thế, hoa cỏ chan hòa là thế nhưng chẳng thể nào giải tỏa sự uất hận trong thâm tâm cô.

Hồi tưởng lại tất cả sự việc diễn ra trong một tuần qua, cô cảm thấy bản thân dường như đã bỏ quên rất nhiều chi tiết quan trọng. Đầu tiên là việc Ngư có bạn trai, sự việc này không bình thường. Tuy cô biết Ngư thường ngày hơi mơ mộng nhưng chắc chắn nó sẽ không vì vẻ ngoài của một chàng trai mà đồng ý làm bạn gái của hắn. Huống chi bên cạnh Ngư còn có Sư Tử, cô rất có lòng tin không mấy chàng trai có thể vượt qua nhan sắc của Sư Tử. Vậy thì việc bên trong có vấn đề. Thứ hai, sau khi Sư Tử đi, Thiên Vũ cũng nhanh chóng lộ ra bản tính thực, là một chàng trai lạnh lùng. Nếu hai sự kiện này liên kết với nhau thì hẳn là Thiên Vũ muốn Song Ngư trở thành vũ khí để tiêu diệt Sư Tử, khiến Sư Tử rời xa Ngư, rồi từ đó dễ dàng đối phó với Ngư.....

Phải, chắc chắn là như vậy.....

Hải lòng với phân tích logic của mình, Song Tử tiếp tục quá trình hồi tưởng lại. Sau khi chia tay với Thiên Vũ, cô và Ngư được đoàn tụ với nhau. Buổi chiều hôm đó, Ngư nhận được điện thoại, trả lời người đầu máy xong, cô vội ngay xuống dưới nhà. Cô biết bản thân mình rất có trọng lượng trong lòng Ngư, nên có thể để cho Ngư tạm thời từ bỏ cô mà đến tìm người đó thì người đó hẳn là có tầm quan trọng không hề kém cô, hoặc là có một sự kiện liên quan đến cô khiến Ngư phải chấp nhận đi ra gặp mặt người đó.... Vậy thì sẽ xuất hiện hai trường hợp:

Nếu nói tầm quan trọng không kém cô, ngoài Sư, Ngư và Xư ra, còn có..... còn có.....

Thiên Vũ.....

Đúng, chỉ có thể là cậu ta....

Còn nếu theo trường hợp còn lại, một người có thể nắm bắt những việc liên quan đến cô, ngoài Bảo, Kết, Giải, Yết thì chỉ còn.....

Thiên Bình, Xà Phu, hoặc một người khác nữa. Người đó chính là.....bạn gái hiện tại của Vũ...

Nhưng Thiên Bình, Xà Phu không thể nào biết cô và Ngư sẽ quay về với nhau, vì cô đâu nói cho bọn họ biết.

Vậy thì chỉ có thể là Thiên Vũ.....hoặc bạn gái của cậu ta.....hay thậm chí là cả hai người.....

Đến đây thì Song Tử đột ngột cảm thấy hoang mang, vì cô không hề biết gì về cái người tên Thiên Vũ này, kể cả có biết đi chăng nữa thì vì lý do gì cậu ta lại muốn làm hại Ngư chứ?

Rồi dường như trong đầu cô xuất hiện thêm một chi tiết.

"Chị hai, cẩn thận với những người bên cạnh chị, chúng muốn hủy hoại chị."

Trước khi Ngư nhắm mắt, nó vẫn không ngừng nhắc nhở cô như vậy. Cẩn thận với những người bên cạnh mình, là nhóm Bảo Bình, Ma Kết sao?

Không, không thể nào. Tuy họ là bạn của Thiên Bình nhưng cô tin rằng họ sẽ không bao giờ phản bội cô. Cụ Giải và Thiên Yết cũng sẽ không làm như vậy, kể cả khi họ là bạn của Thiên Bình. Thêm nữa, hai người họ đều có tình cảm với Bình và Kết nên không có khả năng này.

Còn lại Thiên Bình và Xà Phu.....

Không hiểu sao, cô cứ cảm thấy cái người tên Xà Phu này như mang trên mình một lớp nguy trang khó có thể lột ra. Từ lần đầu gặp mặt đã như vậy, con người này luôn mang đến cho cô cảm giác lo lắng đến tận cùng.

Liệu có phải là cậu ta hay không?

Đối với Thiên Bình, sau khi ngẫm nghĩ lại, cô thấy cậu ta không có khả năng làm chuyện đó. Theo như lời kể của Bảo và Kết, tối hôm đó tên này bị sốt, khả năng đi hại người là không thể nào. Hôm nay vẫn chưa rời giường thì khẳng định càng rõ ràng hơn....

Tuy nhiên, cô cũng sẽ không buông tha cho cậu ta, cô sẽ trả thù cậu ta vì dám làm cô tổn thương, dám phản bội cô.....

Nên nhớ, cô ghét nhất chính là hai chữ "Phản bội."

Tổng kết lại từ đầu, ba người thuộc diện tình nghi hàng đầu là Thiên Vũ, bạn gái hiện tại của cậu ta, và cả Xà Phu nữa.

Mặc dù trong ba cái tên trên, Xà Phu là người không có khả năng nhất, nhưng cô nghĩ mình cần biết thêm về con người này.....

Suy nghĩ xong xuôi, cô quay bước đi về nhà. Cánh đồng đẹp đêm nay đã phủ lên một màu đen to lớn, chắn tầm mắt của cô nhìn ra xa....

Song Tử, đau lòng đủ rồi, từ giờ cảm mây rơi lệ vì những người không đâu nữa. Quên đi tất cả những gì mây đã thấy ngày hôm nay, gạt bỏ tình cảm với Thiên Bình, bây giờ thứ mây cần phải làm đó chính là tìm hiểu rõ về cái chết của Song Ngư, cắt đứt mọi dây dưa với Thiên Bình và TRẢ THÙ.

Phải, trả thù những người đã làm mây tổn thương, làm em gái mây đau đớn.....

Mày phải làm họ hối hận vì đã đụng đến chị em mày....

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

"If I had to live my life without you near me

The days would all be empty

The nights would seem so long

With you I see forever oh so clearly

I might have been in love before

But it never felt this strong

Our dreams are young and we both know

They'll take us where we want to go

Hold me now

Touch me now

I don't want to live without you"

(Nothing's gonna change my love for you- Westlife).

Trong căn phòng rộng lớn, tiếng nhạc chuông vang lên thật nhẹ nhàng, êm thấm. Thật lâu thật lâu sau mới có một bàn tay tiến đến bắt máy.

"Alo." Một giọng nam trầm thấp vang lên.

"Sur....Sur Từ. Mình là....Kim Nguu...."Kim Nguu vừa nghe điện thoại vừa nức nở.

Nghe thấy tiếng khóc thút thít, Sur Từ có dự cảm chẳng lành, bỗng nhiên, một cảm giác sợ hãi dội lên trong lòng cậu:

"Có chuyện gì Nguu? Cậu đừng khóc nữa, chuyện gì kể mình nghe đi."

"Sur Từ.....cậu bình tĩnh nghe.....nghe mình nói....."Kim Nguu cố kìm nén những giọt nước mắt tuôn rơi từ hốc mắt nhưng cô chẳng thể nào ngăn được những tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

Cảm giác sợ hãi ngày càng lấn át nội tâm Sur Từ, chuyện mà có thể khiến người vui vẻ như Nguu khóc đến thương tâm như vậy, chẳng lẽ.....

"Ngu xảy ra chuyện gì hả?"

Giọng nói cậu gắt lên thấy rõ, bàn tay cầm điện thoại run run, cậu sợ, sợ chuyện chẳng lành thật sự đến với Ngu.

"Sur à....Ngu.....Ngu....bị tai nạn giao thông."

Kim Nguu phải khó khăn lắm mới thốt lên được những từ vừa rồi. Có trời mới biết khi nghe tin này từ miệng cô giáo, phản ứng của cô và mọi người trong lớp kinh khủng đến thế nào. Đến một người bình tĩnh như Xứ mà sau khi nghe tin cũng chật vật tại chỗ rồi không nói câu nào chạy ra ngoài lớp với khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Đâu ai có thể ngờ rằng một người mới vài hôm trước còn tươi cười với họ giờ đây lại đang hôn mê bất tỉnh trong bệnh viện.

Bên này, Sur Từ như không tin vào tai mình, phải mất một hồi lâu cậu mới lên tiếng:

"Cậu.....cậu vừa nói gì thế? Đùa mình à?"

"Sur....mình biết cậu không thể chấp nhận được chuyện này nhưng.....nhưng.....Ngu.....thật sự bị tai nạn.....giờ cậu ấy đang ở....."

Từ "bệnh viện" chưa được Nguru thốt ra thì chiếc điện thoại trên tay Sur đã nhanh chóng rơi xuống đất mà cậu không hề hay biết. Âm thanh va chạm đủ có to đến đâu cũng chẳng thể lọt được vào tai cậu nữa vì hiện tại trong đầu cậu chỉ tồn tại duy nhất hình ảnh của Ngư.

Lại một lần nữa, Sur Từ ngồi trên máy bay, ánh mắt đờ đẫn buồn nhìn về quê hương quen thuộc...

Cậu cứ ngỡ rằng mình sẽ mãi mãi ở Mĩ, không bao giờ quay lại nơi này nữa, nhưng thật không ngờ.....

Quả đúng là người tính không bằng trời tính.

Lần ra đi đầu tiên, cậu mang theo trái tim vụn vỡ, nhưng ít ra nó còn có thể vương lại chút hơi ấm, còn có thể tiếp tục đập một cách yếu ớt, còn bây giờ trái tim cậu đã thật sự chết rồi, không còn cảm giác nào nữa. Bất giác, cậu cảm thấy ngực mình như có cái gì đó ngăn cản lại, đến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn....

Cậu vì trở lại đây mà ngay cả lời của bố mẹ cũng dám cãi, bỏ bê việc học đang dang dở bên đó chỉ để có thể quay về giúp đỡ Ngư. Dẫu biết mình sẽ chẳng làm được gì ngoài việc trông chờ vào số mệnh, trông chờ vào bác sĩ nhưng cậu vẫn muốn quay về. Cậu muốn Ngư biết được rằng, cho dù trong bất cứ hoàn cảnh nào cậu cũng sẽ ở bên cô, đứng phía sau âm thầm bảo vệ cô.

Nhưng Ngư có thể biết được điều này hay không, tất cả dường như vẫn còn rất mờ mịt.....

Kéo chiếc va-li trên tay, Sur Từ lao như điên về phía trước. Bóng dáng một chàng trai mặc chiếc áo dạ đen phóng vù vù ra khỏi quầy tiếp tân khiến ai cũng phải ngoái đầu nhìn lại.

Đằng xa, một nhóm người hai nam hai nữ đang đứng ở ngoài cổng sân bay, vẻ mặt tràn đầy lo lắng, khi nhìn thấy cái bóng áo dạ đen cũng khuôn mặt điển trai kia, cả bốn cùng chạy đến bên chàng trai, đôi mắt đăm lẹ như nhìn thấy cứu tinh.

"Sur Từ...."Người đầu tiên lên tiếng là Xử, gương mặt xinh đẹp thường ngày giờ tiêu tụy hẳn đi, đôi mắt sưng đỏ lên, chắc cô đã khóc rất nhiều.

"Xin lỗi, mình....." Thú thực, hiện tại cô không biết nên đối mặt với Sur như thế nào, cô cảm thấy vô cùng tội lỗi. Rõ là trước lúc đi, cậu đã dặn đi dặn lại cô phải chăm sóc thật tốt cho Ngư ấy thế mà cô lại chẳng hề biết chuyện gì cả, lại còn để Ngư bị tai nạn thành ra thế này, tất cả là tại cô.....

Đứng bên cạnh, Nhân Mã cũng chẳng biết làm gì ngoài việc để Xử tựa vào người mình. Cậu không lên tiếng an ủi cô nữa vì mấy ngày qua những lời cần nói cậu đều nói hết rồi. Hiện tại, càng an ủi, cô càng cảm thấy bị tổn thương, càng cảm thấy tội lỗi.

Không khí chỉ trong phút chốc như bị kim hãm, thật im lặng, không một ai lên tiếng. Lát sau, Sur Từ mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu khàn khàn không che giấu sự bi thương:

"Đó không phải lỗi của cậu."

"Nhưng....." Xử Nữ định nói tiếp gì đó nhưng Nhân Mã bên cạnh đã ra hiệu cho cô dừng lại. Cậu biết Sur Từ nói như vậy chắc chắn đã có biết đầu đuôi sự việc rồi, ít nhất là qua lời kể của Nguru.

Ngẩng đầu lên nhìn bốn người bạn thân của mình, Sur Từ thấy rõ trong mắt họ là sự đau thương đến nhường nào, cậu không trách bọn họ, bởi vì đây không phải là lỗi của bọn họ. Cậu hiểu, trong thời gian cậu không ở đây, họ cũng đã chăm sóc rất tốt cho Ngư, chuyện lần này xảy ra không nằm trong phạm vi kiểm soát của họ, chính xác là trong chuyện này họ đều không có lỗi.

Muốn trách phải trách cái người đã gây ra tai nạn kia kia.....

"Đưa mình đến bệnh viện gặp Ngư được không?"

Kim Nguru và Bạch Dương nhìn nhau một lát rồi gật đầu đồng ý. Mấy ngày qua, Xử Nữ suy sụp tinh thần mà chẳng hề ra khỏi nhà nửa bước, đương nhiên cũng không nắm rõ chỗ Ngư hiện nay. Chỉ có hai người họ là tranh thủ thời gian đi hỏi bố Ngư mới vô tình biết được.

Năm người lặng lẽ bước ra khỏi sân bay, không khí tịch mịch đối lập hoàn toàn với sự ồn ào xung quanh.

Trong khi nhóm người Sur Từ đang đến bệnh viện thăm Ngư thì ở bên Song Từ lại đang có một sự kiện khá bất ngờ. Nói là bất ngờ chứ chắc ai cũng đoán được rồi.....

"Thưa cô, em muốn xin chuyển chỗ."

Vừa bước vào lớp, Song Từ đã hướng đến chỗ giáo viên trên bục lạnh lùng đề nghị. Mọi người ngạc nhiên, câu đầu tiên của cô không phải nhắm tới Bảo Bình, Ma Kết, càng không phải Thiên Bình và Xà Phu mà lại là.....Chuyện này là sao?

"Em.....sao đột nhiên lại đề nghị như vậy? Còn nữa, hôm nay em đi muộn đấy."Cô giáo thất thần một lúc vì thái độ của Song Từ nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ nghiêm nghị. Song Từ là học trò cưng của cô, cô biết rõ tính cách về sự quý cù trong cách làm việc của Song Từ, chuyện đi muộn lần này thật sự là lần đầu tiên.

"Em biết, nhưng trước tiên xin cô cho em chuyển chỗ."

"Song, chuyện này là sao thế? Đang yên đang lành cậu đòi chuyển chỗ làm gì?" Bảo Bình nhanh nhay lên tiếng hỏi. Tuy cô biết mấy ngày nay tâm trạng Song không được tốt nhưng chắc chắn sẽ không đưa ra một quyết định như này. Trừ khi còn có lí do uẩn khúc khác. Là vì Thiên Bình sao?

Bất giác Bảo Bình nhìn sang Thiên Bình, cậu ngồi đó, ánh mắt tức giận không che dấu khi nghe thấy những lời của Song Từ.

"Chẳng có chuyện gì cả, tôi chỉ là không thích chỗ ngồi đó nữa thôi." Song Từ trả lời lạnh nhạt câu hỏi của Bảo Bình, cô cũng thay đổi luôn cách xưng hô, không phải vì cô giận Thiên Bình mà lấy sang nhóm Bảo Bình, nhưng hiện tại cô không có tâm trạng, không có lòng tin để nói ra những lời ầm áp hơn.

"Cậu ghét ngôi chỗ này đến thế sao?" Thiên Bình lên tiếng hỏi, hôm nay là buổi đầu tiên cậu đến lớp lại, ấy thế mà cái con người vô tâm nào đó cũng chẳng thèm xuất hiện để cho cậu một lời giải thích. Cô coi cậu là một thứ đồ chơi, chán rồi liền vứt bỏ sao?

"Đúng, cực kì ghét."

Không khí trong lớp cực kì căng thẳng, nhóm người thường ngày cười cười nói nói với nhau giờ phút này đều rơi vào trầm lặng. Cự Giải, Thiên Yết nhìn ánh mắt không mấy hảo cảm của Song Từ liền cảm thấy chuyện này rõ ràng có khúc mắc nhưng chẳng biết là đã nhầm lẫn ở đâu. Hai người im lặng suy nghĩ còn Ma Kết với Bảo Bình không có nhiều tâm tư như thế. Họ chỉ đơn thuần tin tưởng vào Song Từ, trong sự việc lần này, người sai chắc chắn là Thiên Bình. Họ biết chắc rằng, người như Song Từ sẽ không hề đưa ra một quyết định mà không suy xét kĩ. Sống bên cạnh Song Từ lâu như vậy, họ đã không còn coi cô chỉ là một người bạn bình thường, hơn hết, họ dành cho cô thứ tình cảm giống như chị em ruột thịt.

"Rốt cuộc cậu đã làm gì khiến cậu ấy giận như vậy hả?" Ma Kết hướng Thiên Bình hỏi.

Anh chàng cũng rất thân thiện đón nhận ánh mắt dò xét của Ma Kết, trong lòng không khỏi cười lạnh. Rõ ràng là cô đã phụ cậu, giờ phút này còn đẩy lỗi lại cho cậu sao?

"Tớ thì có thể làm được gì khiến cậu ta giận chứ? Kết này, có hỏi thì cậu cũng phải hỏi đương sự đứng đằng kia kia."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

"Hỏi tôi? Nực cười." Song Từ nhếch môi, giọng điệu lạnh lẽo. "Cậu cũng không tự nhớ lại xem mình đã làm sai điều gì. Cũng phải thôi, bản thân cậu đâu có bao giờ thừa nhận mình sai đâu."

"Người không bao giờ thừa nhận mình sai là cậu chứ không phải tôi."

Thiên Bình nhìn thẳng vào mắt Song Từ, nơi đồng tử đen láy ấy mấy may không có chút ầm áp nào, ẩn chứa trong đó là sự hận thù đến tận cùng. Bỗng nhiên, Thiên Bình tự lòng hỏi lại mình: "Tôi làm sai ở đâu sao?"

Câu trả lời chắc chắn là không, Thiên Bình một mực khẳng định.

Mất thấy hai học trò cứng của mình đôi co kịch liệt, lại nhìn thái độ kiên quyết không chịu thay đổi của Song Từ, cô giáo đành miễn cưỡng lên tiếng:

"Nếu Song Từ đã muốn như vậy thì thôi cũng được. Song Từ.....ukm....em ngồi chỗ Xà Phu nha, còn Xà Phu, em chuyển đến ngồi cùng Thiên Bình, các em thấy vậy có được không?"

"Sao cũng được cô." Xà Phu nhẹ nhàng đáp lại, nụ cười mãn nguyện không hề che giấu. Đây chính là những điều cô muốn, phá hủy từng chút từng chút một hạnh phúc của cái người đang đứng kia.

Ở ngoài cửa, Song Từ nhìn thấy nụ cười đó thì không khỏi giương lên ánh mắt khinh bỉ, cậu muốn ngồi cùng Thiên Bình đến vậy sao?

Phía Thiên Bình, cậu im lặng, cô giáo nghĩ chắc cậu không có ý kiến gì.

Biểu cảm của Thiên Bình không ngoài dự đoán của Song Từ, nhưng sao trái tim cô vẫn nhói đau đến vậy cơ chứ. So với việc im lặng như vậy, cô mong chờ hơn là cậu sẽ lên tiếng phản đối, nhưng không, cậu chẳng nói câu nào cả.

Song Từ, mày điên thật rồi.

Đây là điều hấn ta muốn, có sao phải lên tiếng phản đối cơ chứ.

Song Từ bước vào lớp, lúc đi qua bàn Thiên Bình, ánh mắt không một chút nào hướng về phía cậu.

Quá trình đổi chỗ diễn ra chỉ trong vài phút, chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà biết bao mối quan hệ đã thay đổi.

Xà Phu liếc mắt nhìn Song Từ, đặc ý như muốn bảo: "Về về chủ cũ. Đây từ đầu đã là chỗ của tôi."

Song Từ chẳng thèm đáp lại ánh mắt khiêu khích của Xà Phu, cô chăm chú lên bảng nghe cô giáo giảng bài.

Khuôn mặt cô cúi gằm xuống nên không nhìn thấy được ánh mắt đau khổ của một người khác, một ánh mắt dành hết cho cô sự quan tâm mà cô chẳng hề biết.

Bệnh viện trung ương thành phố.

Sur Từ bước đến cửa phòng bệnh. Nắm nắm cửa xoay vào, dần dần hiện lên trong lòng mắt cậu là hình ảnh một cô gái đang nằm trên chiếc giường bệnh màu trắng toát, xung quanh cô chẳng chít các thiết bị y tế. Sur Từ chậm chậm tiến tới chiếc giường đó, ánh mắt chăm chú vào người con gái mỏng manh tên Song Ngư kia. Khuôn mặt hàng ngày hàng giờ cậu mong nhớ lúc này đang ở trước mặt cậu, thật gần, nhưng sao cậu vẫn thấy nó xa xôi đến thế chứ? Bàn tay run run vươn lên chạm nhẹ vào khuôn mặt cô, xoa xoa gò má lạnh lạnh của cô. Hiện tại cậu chỉ muốn dùng tất cả sự ấm áp của mình để sưởi ấm cho cô. Cậu khẽ hỏi:

"Ngư à, lạnh lắm không?"

Xung quanh im lặng, không có ai trả lời cho câu hỏi của cậu. Bóng dáng chàng trai đó thật là cô đơn, nhìn vào bỗng dưng như bị cuốn vào sự cô đơn đó mà không tìm được cảm giác đau lòng.

Bốn người đứng sau Sur Từ im lặng, không nói một lời nào. Họ không thể an ủi người con trai đó, chỉ có thể để anh ta tự mình vượt qua sự đau khổ này.

Bàn tay của Sur Từ nhẹ nhàng chạm vào mái tóc màu hạt dẻ của Ngư, mái tóc mềm mượt ngày nào mà giờ đây đã xơ xác mấy phần, chẳng hiểu mấy người ở đây chăm sóc cô thế nào nữa. Đôi môi cô tái nhợt, không chút huyết sắc như bóp nghẹt trái tim Sur Từ. Cậu không chịu được nữa rồi, cảm giác này sao lại khó chịu đến thế chứ?

Sur quỳ sụp xuống nền đất lạnh lẽo, ôm chặt lấy người con gái đang yên vị trên giường, giọng điệu nghẹn ngào thì thảo vào tai cô:

"Ngư, tỉnh lại đi, tớ có chuyện muốn nói với cậu."

"Chuyện quan trọng lắm, cậu mau tỉnh lại đi."

Đổi lại những tiếng thì thảo của cậu chỉ là tiếng nấc nghẹn từ phỉ Kim Ngư và Xứ Nữ.

"Cậu biết không, tớ yêu cậu nhiều lắm, yêu cậu từ rất lâu rồi, từ lần đầu gặp cậu tớ đã có cảm tình với cậu rồi."

Lời này nói ra thật quá muộn, nếu cậu nói ra sớm hơn có phải bây giờ mọi chuyện sẽ không diễn biến như thế này không?

"Ngư à, tớ nói ra rồi đấy, giờ cậu trả lời tớ đi, tỉnh lại trả lời tớ có được không?"

Giọt nước mắt mặn chát rơi xuống gương mặt Ngư nhưng cô chẳng hề có một chút phản ứng nào.

Đúng lúc này, tiếng đẩy cửa phát ra, sau đó, ba Ngư lặng lẽ bước vào. Mới vừa rồi đưa mẹ Ngư về, lúc vào đây thấy sự xuất hiện của nhóm Sur Từ, ông hơi ngạc nhiên.

Bạch Dương tiến đến phía ông, lễ phép:

"Cháu chào bác."

"Các cháu là?"

"Bọn cháu là bạn của Ngư, đến đây thăm cậu ấy."

Nghe thấy tiếng động phía sau, Sur Từ quệt tay lau nước mắt, cậu chậm rãi đứng dậy, quay mặt về phía ba Ngư.

"Bác Minh."

Chàng trai trước mặt đối với ba Ngư rất xa lạ, nhưng thanh âm quen thuộc này thì...

"Cháu là.....Sur Từ?"

"Vâng." Sur Từ nhẹ gật đầu. Gia đình cậu và gia đình Ngư khá thân thiết nên việc cậu biết được tên bố mẹ Ngư cũng chẳng có gì khó khăn.

"Cháu về nước khi nào vậy?" Ba Ngư tiến đến hỏi han, nếu ông nhớ không lầm thì giờ này lẽ ra Sur Từ phải ở Mỹ chứ.

"Hôm nay ạ."

Ánh mắt của Sur Từ khiến ông ngộ ra không ít điều. Người này.....có cảm tình với con gái ông.

Nếu là trước kia, ông hẳn sẽ tươi cười vui vẻ nói chuyện với người con trai này nhưng bây giờ, ông chỉ có thể ôm chầm lấy Sur Từ mà ghen ngào.

"Cháu về thăm Ngự thì thật tốt."

Sur Từ không nói gì, một lát sau, cậu mới lên tiếng hỏi:

"Chuyện gì đã xảy ra khiến Ngự bị tai nạn giao thông ạ?"

Ông Minh thần thờ một lúc rồi thở dài:

"Chuyện này bác cũng không rõ. Người tường tận nhất chuyện này chắc chỉ có Song Từ. Hôm đó, Ngự ra ngoài lâu mà thấy chưa về nên Song Từ đi tìm nó. Chẳng ngờ, sau đó, Song gọi điện báo là....."

Nói đến đây, ông không kìm được nước mắt, tận tai nghe tin con gái mình bị tai nạn, còn gì đau khổ hơn chứ.

Trò chuyện với ông Minh một lúc thì nhóm Sur Từ chào ông ra về.

Bước qua cổng bệnh viện, Sur quay sang bốn người đằng sau:

"Chúng ta đến trường của Song đi."

Muốn biết được thêm thông tin thì hiện tại chỉ có thể tìm Song Từ. Cậu không tin người cẩn thận như Ngự lại có thể sơ sẩy đến mức xảy ra tai nạn nghiêm trọng như thế được.

Xử Nữ không ngần ngại lau đi giọt nước mắt, quả quyết gật đầu.

"Tớ đưa cậu đi."

Tiếng chuông báo hết giờ vang lên, mọi người nườm nượp xô nhau bước ra ngoài, Song Từ cũng chậm rãi thu dọn sách vở, hôm nay cô muốn đến bệnh viện thăm Ngự.

Tuy nhiên, không như ý muốn, một bóng người đứng chắn trước mặt cô.

"Mình có chuyện muốn nói với cậu."

Ngước mặt lên, là Ma Kết. Cô dang hai tay chắn trước mặt Song, ánh mắt kiên quyết.

"Tôi chẳng có gì phải nói cả." Song từ lạnh nhạt đáp, đôi chân vẫn không ngừng bước về phía trước.

"Cậu có." Bảo Bình giữ tay Song Từ lại, rồi chẳng cho cô gạt tay lại, Bảo Bình và Ma Kết nhìn nhau, cùng lúc kéo Song Từ ra khỏi lớp.

Dọc hành lang, ba cô gái đang chạy huỳnh huych, tiếng bước chân vang vọng trên nền đất.

"Các cậu muốn đưa tôi đi đâu?"

"Đưa cậu đến nơi cậu có thể giải tỏa bức bối."

Ma Kết và Bảo Bình không ngờ đến mức không nhận ra vẻ thù hận trong mắt Song Từ, nhất là ánh mắt khi nhìn Thiên Bình, hai người muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỗ hai người dẫn Song Từ đến là sân sau trường, nơi này cực kì yên tĩnh, cũng là nơi mà mấy người họ thường xuyên đến mỗi khi tức giận.

"Cậu có thể nói được rồi đó." Bảo bình thở hắt ra, quay mặt về phía Song Từ, cười nhẹ bảo.

"Tôi đã nói rồi, tôi CHẴNG CÓ GÌ CẦN NÓI VỚI CÁC CẬU CẢ." Song Từ nhấn mạnh mấy chữ cuối, định hất tay Bảo Bình ra, nhưng lại chẳng thể nào làm được. Không phải cô không muốn tin hai người họ nhưng trong thâm tâm cô hiện tại chẳng thể tin tưởng ai hết.

Ánh mắt Bảo Bình cụp xuống, mang theo cả sự buồn bã, điều này càng làm Bảo Bình khó xử hơn.

"Cậu.....không coi bọn mình là bạn nữa sao?" Ma Kết lên tiếng hỏi, thanh âm dù nhỏ đến mấy nhưng Song Từ vẫn nghe thấy sự đau đớn trong đó.

"Không....không phải..."

"Vậy tại sao cậu không nói cho tui mình biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Song Tử quay mặt đi, thật lâu sau vẫn không nói một câu nào. Gió thổi làm tung bay mái tóc của cô, Bảo Bình nhìn thấy rõ trong đó sự cô đơn tịch mịch. Sự cô đơn này giống y chang sự cô đơn lần đầu bọn họ làm quen với nhau, thậm chí nó còn cô đơn gấp mấy chục lần.

Ma Kết không chịu được sự cô đơn tịch mịch đó, cô tiến đến ôm chầm lấy Song Tử, nhẹ nhàng nói với cô:

"Mình không rõ chuyện gì đã xảy ra với cậu, nhưng xin cậu đừng như bây giờ, cậu bây giờ khiến mình sợ lắm..."

"Sợ?"

"Đúng, sợ cậu rời đi, sợ cậu nhìn bọn mình với ánh mắt đối địch, sợ...."

"Sợ tôi không tin các cậu nữa." Song Tử nối tiếp câu nói dở dang của Ma Kết.

Nhìn bộ dáng của Ma Kết và Bảo Bình, Song Tử hết nói nổi, đành kể thật lòng.

"Em gái của tôi, Song Ngư đó, nó chết rồi."

"Hả?"

Song Tử lặng lẽ ngồi xuống, đối diện với ánh mắt ngạc nhiên đến tột độ của hai người, từ từ nói:

"Hôm thứ tư, cái hôm mà các cậu bảo là Thiên Bình hẹn tôi, tôi không đến được là vì chuyện của Ngư, nó bị tai nạn giao thông. Vì chuyện này nên mấy ngày nay tôi không đến lớp. Lúc đến lớp nghe mấy cậu bảo Thiên Bình ốm, tôi đến nhà thăm cậu ta. Nào ngờ....."

Nhắc lại chuyện này, Song Tử lại thắm cười lạnh:

"Nào ngờ khi đến, tôi thấy Thiên Bình và Xà Phu đang ôm hôn nhau cuồng nhiệt."

Ma Kết trầm mặt khi nghe xong câu cuối, thảo nào Song Tử giận như vậy, thì ra là do Thiên Bình. Bảo Bình thì khỏi phải nói, ánh mắt đầy giận dữ, bây giờ cứ nghe thấy hai từ Xà Phu là cô tức chết rồi, cô đã có linh cảm ngay từ đầu là người này chẳng tốt đẹp chút nào rồi, quả nhiên không sai.

"Song Tử, cậu đừng buồn, mình nhất định sẽ giúp cậu trả thù bọn họ." Bảo Bình kiên định nói.

"Yên tâm đi, mình không buồn đâu." Cô không phải loại con gái yếu đuối sẽ không vì chút tư tình này mà làm lỡ việc trả thù cho Ngư.

Ba người im lặng, nhưng đột nhiên lúc sau, Ma Kết nói lớn:

"Chẳng lẽ vì Thiên Bình nên cậu không tin hai bọn mình, nghĩ bọn mình đồng lõa với cậu ta."

"Đầu tiên thì có ý nghĩ như vậy." Song Tử nhẹ nhàng đáp.

Không thể trách Song Tử được, bất kì ai ở trong tình huống của cô đều sẽ mất lòng tin như vậy. Một người con trai ở bên cạnh suốt mười năm còn có thể thay đổi thì huống chi những người khác.

Ma Kết không biết nên nói gì lúc này, quả thật nếu là cô, cô cũng sẽ có ý nghĩ như vậy, huống hồ là một người rất khó đặt niềm tin vào một người khác như Song Tử.

Ma Kết nhìn Bảo Bình, cả hai cùng hạ quyết tâm, cầm lấy bàn tay của Song Tử:

"Cho dù Thiên Bình với hai bọn mình có quen nhau từ nhỏ nhưng nếu cậu ta đã dám làm vậy thì bọn tớ thà chấm dứt liên quan tới cậu ta còn hơn. Xưa nay, Bảo và Kết không chấp nhận kẻ phản bội."

Nhìn ý chí hừng hực trong mắt hai người, Song Tử chẳng thể nào bức bối nổi nữa, cô dang tay, ôm hai người vào lòng.

"Cảm ơn, cảm ơn nhiều lắm. Cuộc đời tớ có hai cậu làm bạn, đó là điều may mắn nhất."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

"Cậu còn nói những lời khách sáo như vậy thì mình không làm bạn với cậu nữa đâu."

Song Tử cười nhẹ, ôm chặt lấy Ma Kết và Bảo Bình. Không khí buốt lạnh nhưng ba người chẳng thấy ấm gì cả.

Khi ba người cùng bước ra cổng trường thì cùng lúc đó, một giọng nam từng đằng sau gọi với:

"Song Tử."

Cô quay lại, người này là....

Sư Tử sao?

Không chỉ có cậu, đằng sau còn có Kim Ngưu, Xử Nữ và hai chàng trai khác, chắc hẳn là bạn thân của họ.

Một thoáng ngạc nhiên, Song Tử lấy lại vẻ mặt bình thường rồi chạy đến chỗ họ, Ma Kết và Bảo Bình cũng đi theo sau, vẻ mặt phức tạp.

Hai người không biết rằng, ngoài họ ra, Song còn có thêm rất nhiều người bạn.

"Các cậu....lâu rồi không gặp." Song Tử đáp ứng một hồi mới nặn ra một câu, cô biết họ đến đây với mục đích gì, chắc chắn là về cái chết của Song Ngư.

"Ừm, lâu rồi không gặp." Kim Ngưu cố gắng giữ bình tĩnh, ngăn cho giọt nước mắt không trào ra ngoài, mười năm rồi, cuối cùng họ cũng có thể gặp lại nhau.

Về mặt nén nhịn của Kim Ngưu không thể nào qua được mắt của Song Tử, lời nói dối đành chẳng biết làm sao mới thoát ra khỏi cổ họng, cô vươn tay ôm Kim Ngưu vào lòng.

"Ngốc ạ, muốn khóc thì cứ khóc đi, không cần phải kiềm chế...."

Bàn tay cô nhẹ nhàng vuốt mái tóc của Kim Ngưu, hành động nhẹ nhàng chưa từng thấy....

Một con người khi bị mất đi thứ gì đó rất quan trọng thì có cảm tưởng như mất cả thế giới, giống như mất đi sự hô hấp đều đặn vốn có, giống như mất đi.....tính mạng của mình vậy.....

Vì vậy, con người nhất định sẽ vô cùng trân trọng những tàn dư còn sót lại, như thể trân trọng, nâng niu chính thứ báu vật quan trọng đã mất kia....

Song Tử cũng vậy.....

Cô đã đánh mất Song Ngư, nên không thể đánh mất thêm bất kì điều gì quan trọng bên cạnh Song Ngư nữa....

Cô không thể bảo vệ Song Ngư nhưng sau này nhất định phải bảo vệ tốt cho những người bên cạnh Song Ngư, không để họ chịu thương tổn giống như Ngư nữa....

Nghe những lời Song nói, mắt Ngưu đã bắt đầu trào lệ nhưng cô lại nuốt nó vào trong cổ họng.

Mọi người đều rất mệt mỏi, cô không muốn kéo thêm mệt mỏi cho họ nữa.

"Không, tớ không khóc nữa đâu." Ngưu thì thầm vào tai Song rồi nhẹ đẩy cô ra, quệt lấy giọt nước mắt đang trào ra trên mắt, tay còn lại nhẹ vuốt ve khuôn mặt của Song. Rất nhiều lời cô không cần nói nhưng chắc chắn Song sẽ hiểu.

"Chúng ta tìm chỗ nào nói chuyện đi."

Sư Tử lạnh nhạt nói, cậu chỉ về hướng quán cafe bên đường.

Sau khi đã yên vị trên ghế, tám người gọi đồ uống rồi bắt đầu câu chuyện.

"Song này, tớ sẽ không dài dòng nữa, cậu mau nói cho tớ biết tường tận cái chết của Ngư đi."

Song Tử e ngại ngắc đầu, thật cô không muốn việc trả thù của mình liên can gì đến bọn họ, cô sợ những chuyện này sẽ nguy hiểm đến tính mạng của họ, nhưng....

.....với thái độ cương quyết như thế này thì....

Lúc nhìn thẳng vào ánh mắt của Sư, cô thấy rõ cả một sự hận thù còn lớn hơn gấp bội so với cô, sự hận thù đó vừa bi thương vừa thống khổ, khó có thể lí giải được....

Sao cô có thể quên rằng bên cạnh Ngư còn có một chàng trai yêu thương Ngư hơn cả bản thân mình chứ?

"Chiều hôm đó, Ngư nhận được cuộc điện thoại rồi chạy đi ngay, tớ nghĩ là người nào trong số các cậu nên cũng chẳng hỏi nhiều. Tuy nhiên, một lúc lâu

sau vẫn chưa thấy Ngu quay lại nên tỏ thấy lo lắng, vội chạy ra ngoài tìm nó. Lúc đi ra thì.....thì vừa đúng lúc nhìn thấy nó bị xe ô tô tông trúng."

Song Tử kể lại toàn bộ diễn biến sự việc đã diễn ra ngày hôm đó, đến bây giờ nghĩ lại, trong lòng cô vẫn không tránh khỏi cảm giác chua xót trào lên trong lồng ngực.

"Nói như cậu thì người gọi điện thoại cho Ngu có liên quan đến vụ việc cậu ấy bị tông xe sao?" Xứ Nữ nhanh nhẹn hỏi.

"Ừm. Không chỉ vậy, tớ cũng đã đoán được người gọi là ai rồi."

"Người đó là ai?" Cả nhóm xúm lại hỏi, bao gồm cả Bảo Bình và Ma Kết.

"Các cậu nghĩ thử xem, người có thể khiến cho Ngu bỏ qua niềm vui vừa mới đoàn tụ với chị mà hốt hải chạy ra bên ngoài để gặp gỡ, ngoài bọn cậu ra thì còn có ai?"

"Ý cậu muốn nói là....." Bạch Dương nói lấp lửng hai từ cuối.

"Đúng vậy, chính là Thiên Vũ. Hoặc còn một giả dụ nữa, chính là cô bạn gái mới của cậu ta."

Gương mặt của mọi người trong chốc lát trầm hẳn xuống. Thiên Vũ, tên chết tiệt đó.....

"Có thời gian các cậu tìm hiểu kĩ cho tớ về người tên Thiên Vũ này đi, tớ không tin hẳn là một kẻ trong sạch, nhất định có điều mờ ám ở đằng sau."

Thiên Vũ.....Cái tên này dường như rất quen thuộc, hình như Bảo Bình đã nghe ở đâu rồi...

"Khoan khoan, các cậu cho tớ hỏi tên đầy đủ của hắn ta đi."

Mọi người đổ dồn ánh mắt về phía Bảo Bình, rồi Nhân Mã nhẹ bật ra mấy tiếng:

"Trần Đình Thiên Vũ. Đây là tên hắn ta."

Ánh mắt Bảo Bình tối sầm, người nào không phải sao lại là cái tên chó chết đấy chứ?

"Bảo, cậu biết hắn ta sao?"

"Biết, đương nhiên biết." Giọng Bảo sắc lạnh chưa từng thấy. "Sao tớ có thể quên cái kẻ làm cho chị họ tớ sống dở chết dở được?"

Khi Bảo nhắc đến manh mối về người chị họ kia, Ma Kết cũng tức giận hẳn lên, bàn tay ghi chặt dưới chiếc ghế đến mức sắp bật máu.

"Hắn ta là người như thế nào?"

"Ngụy trang trong lớp vỏ của một học sinh ưu tú, thanh nhã, gia thế tốt. Kì thực là một thằng con trai suốt ngày ăn chơi lêu lổng, rượu chè, gái gú, là một kẻ chuyên đi lừa tình. Mấy năm trước, Bảo Thanh-chị họ tớ cũng chính là cô bạn thân thiết của Ma Kết, vì hắn lừa đảo mà bây giờ đang điều dưỡng trong viện tâm thần."

"Hắn ta làm vậy mà cơ quan chức năng không can thiệp sao?" Kim ngưu thắc mắc.

"Không phải không can thiệp mà không có chức cứ để tiếp tục điều tra. Bố mẹ hắn chỉ có mình hắn là con trai nên bao bọc, che giấu tội ác cho con mình, lấp liếm cảnh sát." Kết trầm giọng, gần từng tiếng một, nhớ lại buổi xử án hôm đó, về mặt tiêu điều của hắn, về mặt vô sỉ đó, rõ ràng đã khiến cho một người thanh nhã như Bảo Thanh phải vào viện tâm thần mà không có một chút hối cải nào cả.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

"Lần đó nếu không tại bố mẹ hắn đưa hắn ra nước ngoài thì tớ đã cho hắn một trận toi xác rồi." Bảo Bình càng nghĩ càng thấy tức, bàn tay để dưới bàn ghi chặt lại, móng nhọn đâm vào tay nhưng cô chẳng cảm thấy đau chút nào.

Ngừng một lúc, Bảo nói tiếp:

"Song này, tớ nghĩ em gái cậu cũng bị lớp ngụy trang của hắn lừa đấy. Người chưa tiếp xúc thì nghĩ hắn là người tốt, nhưng khi tiếp xúc lâu rồi thì sẽ lộ ngay bản tính thật, bắt đầu cợt nhả hơn trước. Chắc hẳn muốn làm chuyện đồi bại với em gái cậu nhưng không được nên mới chuyển sang đi tìm con khác, không may bị em gái cậu biết được, thế nên....."

Thế nên Song Ngư mới nghĩ rằng mình bị phản bội, rồi đau đớn khóc lóc suốt mấy ngày....

Câu nói này tuy Bảo Bình không nói ra nhưng tất cả mọi người đều cả thể hiểu.

Từ nãy tới giờ những sự thật về Thiên Vũ, Sư Tử đều nghe không thiếu một từ. Cậu hận, hận Thiên Vũ, hận tình nhân của hắn, nhưng trên hết cậu lại vô cùng hận bản thân mình. Nếu như cậu không đi, nếu như cậu chịu tìm hiểu thật kĩ về con người tồi bại của hắn thì có lẽ Ngư sẽ không phải chịu khổ, không bị hắn trêu đùa, cũng sẽ....không tổn nước mắt cho hắn nữa.

Cậu vô cùng ân hận.

"Tớ phải trả thù tên đó, nhất định tớ sẽ bắt hắn quỳ trước mặt Ngư mà xin lỗi." Kim Ngư uất hận gằn từng tiếng.

Đó là lần đầu tiên mọi người nghe thấy Ngư nói với giọng giận dữ như vậy. Trước nay Ngư vốn là một người hiền lành, tuy có hơi ham ăn nhưng lại là một người tốt bụng. Giới hạn không bao giờ vượt mức của cô cùng lắm là mắng chửi người khác một trận, chưa bao giờ dùng tới từ "trả thù", huống chi là dùng với giọng điệu như này.

Mọi người trong nhất thời đều có chút thất thần, nhưng rất nhanh đã khôi phục dáng vẻ như thường. Song Ngư xảy ra chuyện như vậy, bọn cô trả thù là chuyện bình thường.

Bảo bối của cả nhà xảy ra chuyện, không trả thù sao có thể xứng với tình cảm mấy năm nay của bọn họ chứ.

Bạch Dương không nói gì nhưng chậm rãi nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngư. Cậu biết lúc này cô đang giận dữ, đang mất bình tĩnh nên cậu phải cố gắng kìm chế lại cảm xúc của cô.

Cô gái này nhìn tưởng chừng như vô hại nhưng một khi tức giận lên thì sức công phá cũng vô cùng đáng nể.

"Tớ cảm thấy hắn không xứng nhìn thấy Ngư, phải để hắn thân bại danh liệt tớ mới hả da. Hắn phải đứng trước mặt nhiều người thành thật nhận lỗi của mình, đó mới là cách nhận lỗi xứng đáng." Xứ Nữ sau một hồi tức giận cũng lên tiếng, giọng nói cho thấy cô đã quyết tâm trả thù Thiên Vũ.

"Cậu muốn thế nào thì theo thế đó đi." Nhân Mã cạnh bên gật đầu tán thành. Cậu đưa tay vỗ về Xứ Nữ, hành động nhẹ nhàng khiến Xứ bớt kích động hơn.

"Được, vậy chúng ta cùng trả thù tên đó." Sư Tử dời ánh mắt đang nhìn về phía xa, cậu hướng mắt nhìn thẳng tới mọi người, vẻ kiên định nhìn rõ trong đáy mắt.

Giọng điệu không lớn nhưng dường như ai cũng khâm phục trước thần thái này.

Cho dù không được biết từ đầu nhưng Ma Kết và Bảo Bình đều có thể nhận ra là Sư Tử có tình cảm đặc biệt với Song Ngư. Hai người không rõ tình cảm đó phát triển từ lúc nào nhưng nó đủ lớn để thay đổi hoàn toàn một con người.

Về mặt lạnh nhạt như vậy, sao có thể dễ dàng biến đổi được?

Chứng kiến người con gái mình yêu nhất từng chút từng chút vụt khỏi tay mình, đau khổ này mấy ai hiểu được?

Tuy họ chưa từng yêu ai nhiều như vậy nhưng mỗi khi nhìn vào đôi mắt của sư Tử, họ dường như có thể thấy rõ nỗi bi thương đến tận cùng, cho dù cậu có cố lấp liếm cũng không thể.

Họ hiểu, trong chuyện này, người chịu tổn thương nhiều nhất là Sư Tử.

"Nếu đã như vậy thì tớ sẽ không dằn lòng nữa." Song Tử vào luôn vấn đề chính. Mọi người đều nghiêm túc hẳn lên, chăm chú vào những lời cô nói.

"Việc đầu tiên tớ phải nhắc các cậu là không ai được manh động. Chắc chắn đứng sau Thiên Vũ còn một người nữa. Ngư xưa nay rất ngoan ngoãn, không thể nào tự nhiên kết bạn với một người con trai, còn chưa kể bên cạnh có thêm Xứ với Ngư. Ngư chưa bao giờ đang ảnh hưởng của mình lên face nên khả năng cao là tên Thiên Vũ kia tự mình mò đến. Cậu nghĩ thử xem, một tên hám gái mà chủ động tìm tới một người chưa từng nhìn thấy mặt thật, đã vậy còn vô cùng mờ nhạt giữa đám người, ngoại trừ có người chỉ đường dẫn lối thì phải còn có thể khác sao? Cái người đứng sau đó không hề dễ đối phó đâu. Các cậu phải cẩn thận, đừng để bút dây động rừng."

"Rốt cuộc người đứng sau đó có quan hệ gì với Ngư chứ? Ngư xưa nay đâu có gây thù chuốc oán với ai?" Kim Ngư thắc mắc, một người hiền lành như Ngư mà cũng có kẻ thù thì chẳng phải thể giới sắp đảo lộn sao.

"Đừng nghĩ đến cái kẻ đứng sau đó, nếu hắn đã có khả năng nguy trang đến mức không có manh mối nào thì chắc chắn cũng sẽ có khả năng lẩn trốn. Hắn trong tối, chúng ta ngoài sáng, nhất cử nhất động của ta hắn đều có thể nhìn rõ nhưng chúng ta thì không thể. Chuyện chính cần làm là tập trung hạ gục tên Thiên Vũ kia."

"Làm sao để hạ gục hắn, chẳng lẽ đến tận cho hắn một trận sao?" Ma Kết ngu ngơ hỏi.

"Không. Bây giờ chúng ta phải tìm cách tiếp cận hắn, rồi từ từ moi tin tức từ hắn. Chuyện tiếp cận này, tớ đã nghĩ ra cách, chỉ là....." Song Tử nói đến

đây thì hơi ngập ngừng, mãi không thốt ra câu tiếp theo.

"Chỉ là cái gì hả? Cậu mau nói tiếp đi." Bảo Bình giục vội, ngay cả Xứ Nữ cũng chăm chú không thôi.

Song Tử hơi e ngại, nhưng rồi vẫn nói hết phía sau:

"Chỉ là phải dùng đến mỹ nhân kế."

Một hồi im lặng dần thoáng qua, cùng lúc bốn giọng nói đều cất lên:

"Không được."

Song Tử sớm lường trước sẽ có người phản đối, nhưng cô chỉ nghĩ là sẽ có hai tiếng "Không" thôi, tại sao lại là bốn cơ chứ?

Chẳng lẽ là.....

Và đúng như dự đoán, khi Song Tử quay mặt lại thì đối diện thẳng với hai ánh mắt hết sức u tối của Cự Giải và Thiên Yết.

Ma Kết và Bảo Bình cũng tròn tròn mắt ngạc nhiên:

"Hai người ở đây làm gì?"

Kết cùng Giải không thèm đáp lời, trực tiếp kéo ghế ngồi xuống ra vẻ rất tự nhiên. Giải lên tiếng trước, mặt hầm hầm cho thấy đang rất tức giận:

"Cho dù thế nào cũng không được dùng chiêu này."

"Chiêu này thì có gì mà không dùng được?" Bảo Hùng hồn phách bác. "Với cả chuyện này thì có liên quan gì đến hai cậu mà hai cậu chen chân vào?"

"Chuyện này không liên quan tới tụi tôi sao?" Thiên Yết đành mặt, giọng nói trầm thấp khiến người ta cảm thấy nặng nề. "Các cậu nghĩ tiếp cận một đứa con trai là thành tựu lắm hả, tốt lắm hả? Một cái tên từng khiến chị cậu bị tổn thương mà cậu còn muốn đến gần sao?"

"Đây không phải là muốn hay không muốn, đây là truy tìm manh mối. Cậu nghĩ rằng tin tức sẽ tự động lòi ra mà không cần tìm hiểu à? Nếu có thể giúp được cho Song thì cứ giúp thôi. Hơn nữa tụi này cũng đâu phải trẻ con mà đến bản thân mình cũng không bảo vệ được." Ma Kết tuôn một hơi nhưng chẳng thèm để ý đến gương mặt của Thiên Yết đã đen lại tới cực điểm.

"Tóm lại là hai cậu không được dùng cách này. Nếu các cậu dám dùng thì đừng trách tụi tôi đến phá." Cự Giải giận tím mặt buông lời đe dọa. Sao hai cái đứa con gái này ngu thế không biết, chuyện tình cảm rõ ràng thế mà còn không hiểu à? Người ta là đang lo lắng cho hai cô đó.

"Cậu.....cậu..." Bảo Bình chỉ thẳng vào mặt Cự Giải mà chẳng nói thêm được lời nào. Từ lúc sinh ra, gặp được Cự Giải cho tới ngày hôm nay, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ghét Cự Giải đến như vậy.

Muốn cản đường cô, giỏi!

Chẳng trách Song Tử ghét Thiên Bình, hóa ra Song Tử ghét là đúng, cái loại con trai lúc nào cũng ngăn cản hành động của mình như này chẳng khác nào kìm hãm chân mình, vậy thì khác nào mất hết tự do. Còn chưa kể bên ngoài có khi còn đàn đúm với mấy đứa con gái khác. Loại này tốt nhất là vứt.

Trông thấy vẻ mặt tức tối của Bảo Bình, chẳng hiểu sao trong lòng Cự Giải dâng lên chút vui vẻ, cảm giác chọc tức Bảo Bình vẫn là thú vị nhất. Bất giác môi cậu vẽ lên một đường cong đẹp đẽ, chưa từng xuất hiện lại rất khó nhận ra.

"Các cậu muốn phá thì cứ phá, để xem tụi tôi có cắt đứt quan hệ với các cậu không?" Ma Kết thấp giọng lên tiếng. "Nếu Song Tử đã cắt đứt quan hệ với Thiên Bình, tụi tôi cũng không ngại cắt đứt quan hệ với hai cậu. Tóm cá ở chung, lâu dần rồi cũng nhiễm nước từ nhau thôi."

Tôm cá ở chung, lâu dần cũng nhiễm nước từ nhau, đâu là câu thành ngữ quái quỷ gì vậy?

Thiên Yết lắc đầu cười nhẹ. Hai giờ không gặp, năng lực phát triển thành ngữ của Ma Kết càng ngày càng xuất sắc, nền văn học Việt Nam lại du nhập thêm một câu nói "ý nghĩa sâu xa" rồi.

Sau một cuộc vật lộn thi cử, ta đã mang cái xác thân tàn ma đại trở về, mong mọi người ủng hộ truyện của ta.

Đừng bỏ rơi ta nha!!!!

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Thiên Yết không thể tiếp tục để ý tới câu nói mới mẻ vừa được Ma Kết chế ra, cái quan trọng bây giờ chính là điều Ma Kết vừa nói.

Bọn họ muốn cắt đứt quan hệ với tụi cậu sao?

Ma Kết nhanh chóng thu lại nụ cười trên môi, cậu trầm giọng, thái độ nghiêm túc hẳn lên:

"Chỉ vì một chút chuyện nhỏ nhoi này mà các cậu đòi cắt đứt quan hệ trong suốt mười mấy năm qua, rốt cuộc trong đầu các cậu đang suy nghĩ cái gì thế hả?"

Chỉ vì giúp một người mà họ chấp nhận cắt đứt quan hệ với bọn cậu, chỉ vì một sự cãi vã nhỏ nhoi mà lại muốn nhận bọn cậu là người dưng, vậy tình cảm trong suốt mười mấy năm qua vứt đi chỗ nào? Lẽ nào họ không biết suy nghĩ tới người khác một chút sao?

Không khí lại rơi vào im lặng, không ai mở miệng nói một câu nào. Bảo Bình và Ma Kết thì ngoảnh mặt đi chỗ khác, tránh ánh mắt của hai con người mới đến.

Câu hỏi của Thiên Yết nói thì chính xác là không phải hỏi, giống như là tránh cứ hai tụi cô vô lương tâm, gây ảnh hưởng không nhỏ cho hai người. Nhất là Ma Kết, hiện tại trong lòng cô đang có sự đấu tranh nội tâm sâu sắc, cô đâu có nghĩ lời nói của mình sẽ có sức sát thương to lớn như vậy. Cô chỉ đơn thuần muốn bọn họ không ngăn cản hành động của cô thôi, đâu phải là muốn cắt đứt quan hệ với bọn họ thật đâu.

Nhưng chẳng lẽ bây giờ lại đi nói toẹt ra là mình không có ý đó, vậy chẳng phải rất nhục nhã sao?

Lại nhìn gương mặt của Cự Giải với Thiên Yết, thâm trầm nặng nề khiến người ta phát sợ, chẳng lẽ nhưng lời vừa rồi gây tổn thương nặng nề đến vậy?

Đang lúc những người trong cuộc mãi mê suy đoán cảm xúc của nhau, Nhân Mã rốt cuộc cũng lên tiếng:

"Xin lỗi đã xen ngang mấy cậu nha, nhưng trước hết cho tôi hỏi một câu đã..."

Mọi người nhanh chóng cắt đứt dòng tư tưởng, chăm chú vào Nhân Mã.

"Hai cái người mới đến là ai vậy, có liên quan gì đến việc chúng ta đang bàn sao?"

Về mặt của Cự Giải và Thiên Yết trong phút chốc như đang cứng lại, khóe miệng hai anh chàng giật giật, không nói được câu nào.

Chẳng lẽ từ lúc bước vào bàn cho tới giờ, họ thật sự không biết hai người là ai sao?

Thực ra câu hỏi của Nhân Mã không có gì là sai cả, vì ở đây, ngoại trừ Song Tử, Ma Kết và Bảo Bình, không ai biết hai người vừa mới đến là ai. Nếu không phải Bảo Bình và Ma Kết nói chuyện với họ, nhóm người Nhân Mã còn tưởng họ là mấy tên dờ chừng xông vào nói lung tung.

Để công việc có thể được tiếp tục, Song Tử đành lên tiếng giới thiệu:

"Cái người kéo ghế lúc đầu và đang ngồi cạnh Bảo Bình tên là Cự Giải, còn cái người vừa mới phát ngôn câu nói khiến cả bàn im lặng chính là Thiên Yết. Họ đều là bạn của tớ lúc nhập học ở trường mới, cũng chơi khá thân với tớ."

Tiếp theo cô lại quay về phía Cự Giải và Thiên Yết:

"Còn đây là..."

Song Tử chưa kịp nói hết câu thì Cự Giải đã xen ngang:

"Bạn cũ của cậu lúc chưa nhập học có đúng không?"

"Cậu đoán được rồi hả?"

"Ừm. Lúc này ngồi ở bàn bên cạnh tình cờ nghe được, cũng biết luôn được chuyện mấy cậu đang bàn bạc." Thiên Yết bổ sung thêm về cuối, ý tứ chính là vụ này cậu cũng muốn tham gia vào.

Một vài giây trôi qua, Thiên Yết nói tiếp:

"Chuyện này có thể để tôi và Cự Giải góp mặt chung được không? Tụi tôi cũng muốn giúp cậu."

Bởi vì giúp cậu cũng giống như giúp hai người con gái kia vậy.

Song Tử một hồi không nói gì, rồi cô lắc đầu, bảo:

"Thật xin lỗi, tôi cảm thấy chuyện này hai cậu không nên xen vào thì hơn. Càng nhiều người biết thì càng không có lợi cho kế hoạch của bọn tôi."

"Cậu có thể suy nghĩ lại mà, nếu để tôi tham gia thì sẽ giúp ích rất nhiều cho cậu."

"....."

"Chúng tôi chắc chắn sẽ không nói cho Thiên Bình." Cự Giải nặng nề đưa ra biện pháp cuối cùng.

Cậu biết Song Tử không cho cậu tham gia vào là vì lý do gì, chắc chắn là vì Thiên Bình.

Song tử không muốn Thiên Bình biết chuyện cô đang mưu toan, không muốn cho Thiên Bình biết bất kỳ tin tức gì về cô.

Nói thẳng ra chính là không muốn để Thiên Bình dính dáng gì tới cuộc sống của cô.

Tuy cậu không biết giữa Song Tử và Thiên Bình có hiểu lầm gì nhưng trong thời điểm hiện tại sẽ không dễ dàng gì khiến Thiên Bình và Song Tử trở lại như trước đây, chuyện này ảnh hưởng không nhỏ tới những người bên cạnh, trong đó bao gồm cả Bảo Bình, Ma Kết.

Vì vậy, nếu muốn được Song Tử chấp nhận thì chẳng còn cách nào ngoài gạch chân Thiên Bình khỏi chuyện này. Trong lòng Cự Giải thầm cầu nguyện cho bản thân, mong Thiên Bình sẽ không phan thấy mình nếu biết tin đứa bạn thân của mình có ý nghĩ giấu giếm chuyện gì đó.

Rời khỏi dòng suy nghĩ của Cự Giải, lúc này cậu đang chăm chú quan sát nét mặt của Song Tử.

Thật lâu thật lâu sau, cuối cùng song Tử cũng gật đầu đồng ý.

Nhân Mã vốn muốn hỏi tiếp Thiên Bình là ai, nhưng Xử Nữ đã kịp thời giật gót áo cậu.

Chuyện này tốt nhất không nên hỏi.

Tiếp tục kế hoạch đang dang dở, Song Tử chậm rãi nói:

"Tôi biết các cậu sẽ không chấp nhận cách tôi nêu, nhưng các cậu phải nhìn vào thời điểm bây giờ, đây là biện pháp hữu hiệu nhất. Với Thiên Vũ, tiếp cận hẳn không điều gì dễ dàng hơn việc đưa người đến tận miệng. Nếu không phải tôi và Song Ngự là chị em song sinh, tôi tình nguyện chuyện này để tôi làm, nhưng...."

Nhưng tôi và Song Ngự lại mang cùng một khuôn mặt giống nhau, Thiên Vũ chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra ngay, vậy kế hoạch làm sao mà thực hiện?

Câu này Song Tử không nói ra nhưng mọi người đều có thể hiểu.

"Song à." Kim Ngưu khều khều cánh tay cô bạn. "Chuyện này đừng tranh cãi nữa, để tôi đảm nhận đi, tôi sẽ tiếp cận Thiên Vũ."

"Không được." Bạch Dương vội vã thốt lên, ánh mắt nhìn Kim Ngưu phức tạp, xen lẫn trong đó là....

Một vài tia tức giận.

Chưa kể đến việc Kim Ngưu với cậu là bạn thân, chỉ riêng với tính cách hiền lành, ngây thơ của Ngưu làm sao có thể đấu nổi cái tên cáo già Thiên Vũ kia chứ?

Còn chưa kể nếu hẳn giờ trò đòi bại với Ngưu thì phải làm sao, lúc đó Ngưu phải ứng xử như thế nào?

Không chỉ Bạch Dương, Xử Nữ cũng lên tiếng ngăn cản:

"Tính cách của Kim Ngưu quá hiền lành, chuyện này thật sự không phù hợp với cậu ấy. Không bằng chuyện này để tôi đi, trong những nhiệm vụ như thế này để tôi làm...."

Còn chưa nói hết câu, Nhân Mã đã giật giữ cổ tay:

"Chuyện này cậu cũng không thể làm."

"Tại sao?"

"Tại...tại vì... Tại vì Thiên Vũ đã từng gặp qua cậu." Nhân Mã nghĩ mãi cuối cùng cũng kiếm ra một cái cớ. "Cậu nghĩ thử xem, Ngự vừa mới xảy ra chuyện, cậu đã tìm tới Thiên Vũ, không thêm quan tâm cô bạn thân nhất của mình, điều này chắc chắn sẽ gây cho hắn nghi ngờ. Hơn nữa....thân phận của cậu đặc biệt như vậy, nếu tự nhiên hạ mình đi tìm thằng bạn trai là hắn ta, vậy thì chẳng khác nào nói rằng:Cậu có mưu đồ bất chính."

Xử khê chau mày rồi ừ ừ:

"Vậy bây giờ phải làm thế nào?"

Không ai đáp lời, chuyện này quá khó xử.

"Tôi cảm thấy chuyện này Nguru làm là hợp nhất." Sư Tử trầm lặng hồi lâu lúc này lại lên tiếng. "Các cậu thử nghĩ xem, chuyện này nếu giao cho Xử Nữ, Bảo Bình hay Ma Kết đều không được, bởi lẽ họ đều đã đụng độ với Thiên Vũ rất nhiều lần. Còn Nguru, tuy cậu ấy là bạn thân của Song Ngư nhưng tính cách lại rất hiền lành, nếu bây giờ dàn dựng cho cậu ấy, khiến cậu ấy trở nên yếu đuối trước mặt Thiên Vũ, vậy thì hẳn sẽ không ngăn ngại bỏ qua con mối tốt lành này."

Ai cũng cảm thấy lời nói của Sư Tử rất có lý, riêng Bạch Dương, ngay lúc này cậu chỉ muốn đập cho cái tên vừa phát ngôn kia một trận.

Sư Tử nói đúng, bởi vì chính cậu cũng biết chuyện này ngoại trừ Nguru ra, không ai có thể làm tốt hơn.

Nhưng cậu vẫn không muốn cho Nguru làm việc này, nó quá nguy hiểm.

Lỡ như Nguru không cẩn thận bị hấn giở trò, không cẩn thận bị trúng bẫy của hắn thì phải làm thế nào?

Lòng Bạch Dương nóng như lửa đốt, cậu muốn phản bác lại ý kiến nhưng lại chẳng thể nói được, lời nói vừa đến miệng đã bị nghẹn lại cổ họng.

Làm như thế quá ích kỉ.

Ngay lúc Bạch Dương cảm thấy chán nản nhất, định kéo Kim Nguru đi thì Sư Tử đột ngột nói tiếp:

"Tuy nói việc này là Nguru đảm nhiệm nhưng mọi người vẫn phải luôn luôn đi theo bảo vệ cậu ấy. Công phu ngoại gia của Nguru không được tốt lắm, trong trường hợp xấu nhất nếu không nghĩ ra biện pháp gì cứ việc đến tận cho tên đó một trận, không cần phải suy nghĩ quá nhiều đến đại cục, Nguru không xảy ra chuyện gì mới là điều tốt nhất."

Sư Tử vừa nói vừa hướng ánh mắt về Bạch Dương, ý tứ trong ánh mắt chính là: Cậu phải luôn luôn đi theo bảo vệ Nguru.

Không đợi Bạch Dương có thời gian tiêu hóa lời nói, Sư Tử đã vội vội chào tạm biệt rồi bỏ đi.

Dõi theo chiếc bóng cao lớn mà cô tịch kia đến khi khuất hẳn sau cửa quán cafe, ai nấy đều thở dài, tâm trạng trong phút chốc buồn bã không diễn tả nổi.

Sư Tử rời đi không lâu, mọi người cũng nhanh chóng bước ra khỏi quán.

Độc bước trên con đường rộng thênh thang, Song Tử thần thờ chẳng biết mình sẽ đi về đâu, cứ để đôi chân tiến đến nơi nào không biết.

Hồi lâu, cuối cùng cô cũng dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn quang cảnh xung quanh.

Là ngôi chùa mà cô từng ở suốt mười năm qua.

Rõ ràng là mới rời khỏi đây chưa đầy một tháng nhưng Song Tử bỗng nhiên cảm thấy khung cảnh xung quanh quá xa lạ với mình, xa lạ đến nỗi nếu không nhờ lí trí tỉnh táo, cô không khỏi nghĩ rằng có phải mình từng ở đây mười năm không.

Cô cảm thấy quá lạc lõng.

Đôi chân lại tiến thêm vài bước nữa, cô đang đứng trước căn phòng mình từng ở.

Ở bậc thềm trước cửa, một người con trai cũng đang ngồi ở đó. Cậu ta mặc chiếc áo sơ mi trắng, đôi tay chống lên trán, gần như giữ trọng tâm cho cả cơ thể. Mặc dù bị bàn tay che khuất nửa khuôn mặt nhưng Song Tử vẫn nhận ra được người đang đối diện mình.

Không ai khác chính là Thiên Bình.

Đúng lúc này, Thiên Bình nghe thấy tiếng bước chân cũng ngước mặt lên, nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cậu định lên tiếng gọi thì người kia đã ngoảnh mặt quay đi.

Không cam lòng, cậu mở miệng ra lệnh:

"Đứng lại."

Người ở phía trước một thoáng khựng lại nhưng rồi lại bước tiếp như không nghe thấy tiếng nói của cậu.

Lần này thì Thiên Bình thật sự không chịu nổi, cậu nhanh chân chạy về phía người con gái kia, cái người con gái khiến cậu hận vì cái tính dửng dưng không ra gì kia. Bắt được đôi tay nhỏ nhắn đó, cậu nói như hét lên:

"Tôi kêu cậu đứng lại."

Bước chân Song Tử trong nháy mắt dừng lại, cô quay mặt lại, đối diện với Thiên Bình, trên môi nở nụ cười châm chọc:

"Cậu đừng coi tôi là con cóc. Không lẽ cậu nói gì tôi đều phải nghe theo sao?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Từng câu từng chữ của Song Tử như xoáy sâu vào tâm can cậu.

Kể từ khi nào mà Song Tử lại nói với cậu bằng cái giọng châm chọc đó chứ?

Trước nay cho dù có giận nhau gay gắt thì Song Tử cũng lăm cũng chỉ lờm nguýt nắn cậu vài câu chứ chẳng bao giờ dùng thái độ như ngày hôm nay.

Thế nhưng ngay lúc này....

Cô lại dùng cái giọng điệu vẫn thường hay dành cho kẻ mà mình khinh bỉ đem ra đặt lên người cậu....

Chẳng lẽ cậu đáng ghét đến vậy sao?

Chẳng lẽ cô khinh bạc cậu đến vậy sao?

Bàn tay đang nắm lấy tay Song Tử thoáng chốc buông lỏng hơn. Song Tử càng chớp lấy thời cơ vùng khỏi bàn tay đó, trong lòng đầy tức giận nhưng cũng không kém bi thương.

Thở hắt ra một hơi, Thiên Bình nói với giọng nhẹ nhàng, khác hẳn với tiếng hét lúc nãy:

"Ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng có được không?"

"Tôi chẳng có chuyện gì nói với cậu cả." Song Tử lạnh lùng đáp trả, trực tiếp cắt đứt cuộc nói chuyện mà cô cho là vô nghĩa.

"Nhưng tôi thì có."

"Kể cả cậu có thì tôi cũng không muốn nghe."

Song Tử quay bước chân, chuẩn bị rời đi. Thiên Bình thấy vậy, nhanh chóng chụp lấy tay cô định sẽ giữ lại. Nhưng mọi chuyện không dễ dàng như thế, Song Tử nhận thấy ý đồ của Thiên Bình nên vội vàng tránh né, thuận đà dùng cánh tay còn lại huyếch mạnh vào ngực cậu.

Song Tử tung đòn hết sức mà không nghĩ rằng Thiên Bình không né được. Bị đòn bất ngờ nhưng chẳng kịp phòng bị thế là Thiên Bình hứng trọn cái huyếch vừa rồi. Lồng ngực dâng lên cảm giác đau nhức, tựa hồ trước nay cậu chưa hề cảm thấy đau như vậy, không chỉ đau bên ngoài mà cậu cảm thấy toàn thân mình đều tràn ngập đau đớn, đau đớn do Song Tử mang lại.

Đưa tay ôm ngực, bước chân cậu lao đảo về sau nhưng may mắn vẫn cảm lấy bàn tay Song Tử. Còn Song Tử, cô không ngờ rằng Thiên Bình sẽ phải chịu đòn đó, nhất thời có chút thất thần, không biết làm gì khác, cũng quên luôn cả việc bàn tay đang bị Thiên Bình nắm.

Một tia do dự của Song Tử khiến cho Thiên Bình có thêm cơ hội. Cậu bỏ quên đau đớn ở trong lồng ngực, dùng vòng tay to lớn của mình ôm trọn cô vào lòng. Lúc này Song Tử mới chợt nhận ra, cô ra sức vùng vẫy nhưng chẳng thể nào thoát khỏi.

Bất ngờ, Thiên Bình ghé sát mình vào tai của Song Tử, giọng nói chứa đầy đau khổ:

"Từ lúc nào mà cậu căm ghét tôi đến vậy hả? Chỉ nói chuyện vài câu mà cũng không được sao?"

Mỗi lần Thiên Bình đưa ra câu hỏi, Song Tử cảm thấy người mình run rẩy một cách kì lạ, hơi thở nóng rất của cậu phả vào tai, len lỏi xuống cổ khiến cô dâng lên cảm giác kì lạ.

Phẫn hận, đau xót, nhưng cũng rất....

Ấm áp.

Trước giờ cô chưa từng trải nghiệm cảm giác ấm áp này, giọng nói đau đớn kia cũng chưa từng nghe qua, vậy nên lần này cô thật sự bất ngờ.

Suýt chút nữa cô đã dang tay ra ôm lấy Thiên Bình, nhưng khi nhắm mắt lại, những cảnh tượng ngày hôm đó lại như kim đâm vào mắt khiến lửa giận trong lòng cô nhanh chóng bùng cháy.

Dùng vòng tay đã ôm người con gái khác đến ôm cô, dùng hơi thở đã trao cho người con gái khác đến trói buộc cô, rốt cuộc coi cô là cái gì hả?

Muốn ban phát lòng thương hại hay sao?

Lý trí nháy mắt chiếm lấy chỗ đứng của cảm xúc trong tim, Song Từ đẩy mạnh Thiên Bình ra, vung tay tát cậu một cái.

Hơi ấm trong lòng phút chốc biến mất, đã vậy cảm giác đau rát bên má khiến Thiên Bình ngỡ ngàng, cậu có cảm tưởng giống như từng đạo gió bão đang búa vây lấy mình. Chúng khiến cậu đau đến kinh người, như một lần nữa tái hiện tất cả đau thương mà mấy ngày nay cậu phải chịu đựng.

Từ sau khi ôm đẩy, cậu vẫn mang trong mình suy nghĩ sẽ cầm hận Song Từ, hận con người vô tâm, thờ ơ của cô, hận sự may mắn chẳng bao giờ để ý đến người khác. Cậu cứ nghĩ rằng chỉ cần cậu hận cô thì có thể khiến cô trở thành kí ức đen trong đầu mình, không bao giờ chạm tới.

Thế nhưng, cậu không thể làm vậy, vì cậu nhận ra, mình YÊU Song Từ.

Tình yêu đó còn lớn hơn cả nỗi hận, nỗi oán trách khi thấy cô thất hứa.

Nếu suy xét lại thì cậu đoán rằng Song Từ có việc bận nên mới không đoán được. Với tính cách của Song Từ cậu chắc chắn cô sẽ không bao giờ thất hẹn, không bao giờ nuốt lời.

Cậu đặt ra cho mình lí do đó sau khi đã tỉnh táo nhìn lại sự việc.

Thêm sự việc chuyển chỗ ngày hôm nay, cậu nghĩ Song Từ đã gặp một biến cố nào đó trong cuộc sống thế nên mới dùng thái độ bức bối để đối đáp, lạnh nhạt với người khác.

Vì vậy, chỉ vừa tan học cậu đã đến đây để chờ cô, gần ba tiếng đồng hồ, những tưởng khi gặp lại có thể nói rõ mọi chuyện rồi làm lành với cô, rồi thì tất cả sẽ trở lại như cũ.

Nhưng tại sao mọi chuyện lại đi chệch hướng như vậy? Tại sao từ đầu chí cuối thái độ mà Song Từ dành cho cậu vẫn ác cảm như vậy?

"Đừng bao giờ động vào tôi, tôi vô cùng căm ghét cậu." Song Từ nói, bước lùi ra sau một bước, kéo dài thêm khoảng cách giữa hai người. "Từ bây giờ tôi cấm cậu bước vào phòng của tôi."

"Sao cậu lại căm ghét tôi đến thế, hả?" Thiên Bình hỏi, giống như oán trách.

"Hừ." Song Từ nhếch môi cười lạnh. "Cậu đã làm gì sao cậu lại không nhớ, đến bây giờ còn hỏi tôi câu này?"

Thiên Bình, cậu biết không, thái độ bây giờ của cậu giống như đang bao che cho những hành động hôm đó cậu đã làm.

Giả dối và phản bội, hai thứ tôi ghét nhất cậu lại đều phạm phải.

Những lời đó cô không nói ra, cũng chẳng có tâm trạng để nói. Hiện tại, cô chỉ mong muốn nhanh chóng chấm dứt cuộc nói chuyện chỉ toàn gây đau khổ này.

Lần này, khi quay gót bước đi, Thiên Bình không có giữ lại như những gì cô đã tưởng. Cậu đứng bàng hoàng một chỗ, ánh mắt khó hiểu về những gì cô vừa nói. Trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác đau xót, cô nhanh chóng cất bước rời khỏi.

Vốn muốn ở lại đây để hồi phục tâm trạng, chẳng ngờ tâm trạng còn tồi tệ hơn.

Lúc cô chuẩn bị khuất dạng sau cây bồ đề, giọng Thiên Bình lại lần nữa vang lên:

"Tôi chỉ hỏi cậu một câu, rốt cuộc cậu có yêu tôi không?"

Câu nói giống như trời giáng đánh xuống người Song Từ. Yêu cậu ta sao?

Dường như cô cảm thấy trái tim trong lồng ngực đang đập mạnh hơn bình thường, nó đang ra hiệu cho cô trả lời. Nó biết cảm giác của cô đối với Thiên Bình, nhưng liệu đó có phải là yêu không?

Gió thổi làm bay những ngọn tóc dài mượt, làm chúng trở lên lộn xộn. Ở bên này, Thiên Bình cũng đang rất mong ngóng câu trả lời, tựa hồ câu trả lời đó có thể quyết định cuộc đời của cậu.

Chẳng biết đã qua bao lâu, không ai nói câu nào hết, chỉ nghe thấy tiếng gió xào xạc thổi bay những tán lá. Thế rồi, cuối cùng Song Từ quay đầu lại, khoảng cách xa cùng với trời tối khiến Thiên Bình không nhìn rõ khuôn mặt của cô, nhưng những lời nói của cô chắc chắn cậu sẽ không thể nào quên:

"Yêu cậu? Đó là điều không thể. Tôi chỉ có hận cậu, mãi mãi sau này cũng sẽ hận cậu, căm ghét cậu."

Nói xong, cô quay mặt bỏ đi rồi chạy thật nhanh để Thiên Bình không nhìn thấy những giọt nước mắt chực trào trên khuôn mặt.

Cô biết mình có cảm tình với Thiên Bình, nhưng vậy thì đã sao chứ? Cô có thể thay đổi thực tại không?

Cậu ta ở trước mặt cô hôn một đứa con gái khác, trực tiếp dùng cái gai sắc nhọn đó phá hủy tất cả kỳ vọng trong lòng cô. Cái ngày nhìn thấy cảnh đó, cô biết chắc bản thân mình đã chẳng thể nào trông chờ cảm giác thích hay yêu một người quay lại với mình nữa. Nó đã mãi mãi mất đi, không thể quay trở về.

Và lại, với hoàn cảnh hiện giờ, cô muốn ngay lập tức cắt đứt tất cả những dây dưa với Thiên Bình, tập trung toàn lực trả thù cho em gái mình.

Cô không muốn giống những người con gái khác, coi tình yêu là sinh mệnh. Tình yêu đối với cô chẳng là gì cả, cô biết, mình còn có bạn bè, gia đình. Chúng quan trọng hơn rất nhiều so với thứ tình cảm thoáng chốc kia.

Còn lại Thiên Bình, cậu đứng ngây ra đó như pho tượng, chưa thể chấp nhận những gì mình nghe thấy. Quan hệ của bọn họ chẳng lẽ đã chấm dứt, chỉ bằng vài ba lời nói đó?

Hồi lâu, cậu ngẩng mặt lên trời, để giọt nước mắt không rơi xuống khuôn mặt, miệng nở một nụ cười khổ, cay đắng nói:

"Sớm biết cậu vô tâm như vậy, nhưng sao vẫn quán lấy cậu, vẫn yêu cậu như vậy chứ?"

"Cậu muốn hận tôi, được."

"Vậy tôi cũng sẽ dùng mọi cách để cậu càng ngày càng hận tôi, có như vậy cậu mới không thể quên được cái tên Thiên Bình này."

Ngoài lề một chút:

Cái máy tính nhà mình đã đc sửa nhưng toàn bộ truyện mk viết ở words đều đã không cánh mà bay, quá uất hận lên mk phải trút lên đầu mấy nhân vật.

Mọi người thấy chương này thế nào, hay thì cho mk cái đề cử đi. Sắp mốc meo rồi này!! :((

Bạn đang đọc truyện *[12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Nhân Mã và Xử Nữ bước chậm rãi trên con đường rải đầy hoa sữa. Từ lúc tạm biệt mọi người đến giờ, cả hai chỉ im lặng bước đi mà không nói câu nào, xung quanh chỉ vang vọng âm thanh xào xạc của gió.

Đột nhiên, Xử Nữ lên tiếng, giọng nói bất lực xen lẫn tiếng thở dài:

"Nhân Mã này, cậu có cảm thấy tôi vô dụng quá không?"

Nhân Mã thoáng khựng lại, quay sang nhìn Xử Nữ. Cô đang cúi thấp đầu, đăm đăm nhìn mũi giày dưới chân, mái tóc dài mượt che đi biểu cảm của khuôn mặt, khó có thể đoán được cô đang nghĩ gì.

Thế nhưng Nhân Mã biết chắc hiện tại cô đang muốn khóc.

Ở cạnh Xử Nữ một thời gian, cậu liền biết cô không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài, lúc nào cũng giống như "gà mẹ" bao bọc cho Kim Ngưu và Song Ngự. Những lúc kèm cặp cậu học bài, tuy nói là đánh, là tấn nhưng Xử Nữ chẳng bao giờ ra tay cả, cùng lắm chỉ gõ thước vào đầu cậu.

Có một lần, sáu người rủ nhau đến rạp chiếu phim. Bộ phim mọi người chọn xem rất cảm động, kể về một cô gái bị bệnh hiểm nghèo từng ngày từng ngày đối mặt với cái chết. Sự kiên cường mạnh mẽ của cô khiến rất nhiều người bật khóc, Xử Nữ cũng không phải ngoại lệ. Tuy cô không khóc thành tiếng nhưng Nhân Mã thấy rõ viên mắt đỏ hoe của cô. Lúc kết phim, cô gái đó qua đời, Xử Nữ đã suýt không kìm được mà nấc lên thành tiếng, nhanh chóng nhét bấp rang vào miệng để che giấu âm thanh nghẹn ngào trong cổ họng.

Lúc nào cô cũng tỏ ra mạnh mẽ để đứng lên bảo vệ mọi người xung quanh mà chẳng chịu quan tâm, chăm sóc bản thân mình.

Người như vậy, khi bị tổn thương khó lòng vực dậy được.

Nhân Mã vẫn còn nhớ rất rõ, cái hôm biết tin của Ngự, về mặt của Xử Nữ hốt hoảng tới bậc nào. Ba giờ sáng, cô gọi cho cậu, giọng nói bị nước mắt át mất đến nỗi chẳng nghe được gì. Phải mất một lúc lâu cậu mới có thể dỗ cho cô nín khóc rồi vội vã chạy đến nhà cô. Hôm đó rõ ràng trời mưa rất to mà một

mình cô đứng ngoài cổng chẳng thêm mang thêm cái ô nào.

Nhân Mã không thể nào diễn tả được cảm giác của mình khi đó, cậu chỉ biết nó rất đau đớn và chua xót, là thứ cảm giác trước nay cậu chưa hề biết. Nhìn người con gái ướt lướt thướt trước mặt, cậu chỉ có thể nhẹ nhàng tiến đến đưa cho cô ấy chiếc áo khoác mình đang mặc, giúp cô ấy che ô, giúp cô ấy xua tan cảm giác lạnh lẽo ngoài da thịt.

Chưa bao giờ cậu cảm thấy Xử Nữ yếu đuối như vậy. Ngay cả khi ôm cô vào lòng cậu vẫn cảm thấy thân thể bé nhỏ của cô đang run lên từng đợt, không chỉ vì trời mưa lạnh mà còn trong lòng cô cũng lạnh.

Mẹ mất sớm, ba cưới vợ mới, tình cảm gia đình trong lòng Xử Nữ đã sớm nguội lạnh. Người ngoài nhìn vào chỉ thấy một đại tiểu thư với gia thế được nhiều người ngưỡng mộ chứ đâu biết đến một người con gái thiếu thốn tình cảm gia đình. Xử Nữ luôn dùng vỏ bọc để che dấu nỗi cô đơn sâu thẳm trong lòng nhưng chẳng bao giờ qua được mắt của mọi người và Nhân Mã.

Cô dành tất cả tình yêu thương của bản thân cho những người bạn của mình, tin tưởng họ, chăm sóc họ, coi đó là niềm vui mỗi ngày của mình. Tuy đôi lúc có hơi "chị cả" với Kim Ngưu và Song Ngư, nhưng bản chất bên trong của cô rất tốt.

Chứng kiến bạn bè thân thiết nhất trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh, Xử Nữ luôn hận bản thân, trách cứ tại sao hôm đó mình không có mặt để giúp đỡ Song Ngư. Ngay cả khi cùng nhau thành lập kế hoạch trả thù, cô cũng chưa làm được gì, tự thấy bản thân thật vô dụng.

Cô luôn luôn đổ lỗi cho bản thân mà không chấp nhận sự thật rằng cô chẳng làm sai gì cả.

Từ ngày Ngư nhập viện đến nay, hầu như hôm nào Xử Nữ cũng khóc, mỗi ngày đến lớp đều mang theo quần áo ướt sũng, bỏ hết hình tượng lạnh lùng mạnh mẽ. Nhân Mã chỉ có thể ở bên an ủi cô, giúp cô chăm chút bản thân một chút.

Nhân Mã rất muốn cho Xử Nữ biết rằng, cho dù trong mắt cô, bản thân vô dụng đến nhường nào, cô vẫn rất quan trọng trong mắt cậu.

Vì vậy, Nhân Mã không ngần ngại ôm cô vào lòng, nhỏ giọng nói:

"Cậu chẳng bao giờ vô dụng cả. Tuy hiện tại cậu không thể đảm nhiệm công việc nguy hiểm nhất nhưng sau đó thì sẽ không phải vậy. Đợi chúng ta đưa tên Thiên Vũ vào dọ sẽ để cậu cho hắn một trận đáng đời. Chưa kể nhé, dựa vào "quyền uy" trên trường của cậu, thi thoảng nhờ giáo viên cho hắn một bài học, từ từ "chỉnh" hắn cũng tốt mà. Đâu phải lúc nào cũng làm việc nhỏ là vô dụng đâu."

Ngừng một lát, Nhân Mã buông cô ra, ghi chặt vào hai vai của cô:

"Cậu phải mạnh mẽ lên chứ, lúc nào cũng ủ rũ thế này thì làm sao mà trả thù được. Quay trở lại làm Xử Nữ "ác ma" của trước đây đi. Mặc dù hay nghe cậu chửi nhưng vẫn tốt hơn là nghe cậu khóc. Thú thật, tôi thích cậu "ác" hơn là "hiền" đấy."

Xử Nữ thoáng dờ một hồi, rồi đánh nhẹ vào người Mã:

"Hồi trước tôi "ác ma" lắm à?"

Cô nói, đáy mắt ầng ằng nước nhưng nụ cười đã nở trên môi. Cô không ngờ một người tính tình trẻ con như Nhân Mã mà cũng có lúc nói được những lời an ủi chân thành đến vậy. Kể ra thì nếu không có cậu ta chắc cô cũng khó mà vượt qua được khoảng thời gian khủng hoảng này.

Nhìn Xử Nữ cười, Nhân Mã cũng bất giác cười theo. Rồi cậu làm vẻ mặt khó xử, trả lời câu hỏi của cô:

"Kể ra thì cũng không "ác ma" lắm, nhưng mà nghe nhiều chuyện về cậu quá nên thành ra....."

"Thành ra sao hả?"

".....Thành ra thấy cậu "ác ma" hơn lời đồn, thêm hai từ "trâu bò" vào đằng sau chắc còn hợp hơn á!"

"Cậu....cậu chết chắc với tôi rồi."

"Đấy đấy, vừa mới nói đã lộ bản chất rồi."

"Đứng lại cho tôi."

"Có ngu mới đứng lại cho cậu đánh. Cái đầu của tôi bị cái cặp của cậu nện vào đầu thì có mà vỡ đầu."

Thế rồi, trên con đường rải đầy hoa sữa, bóng dáng một nữ duỗi một nam được ráng chiều tó đậm trở nên thật rực rỡ. Nụ cười vô tư của cô gái đã trở lại, con người mạnh mẽ của trước kia đã quay về....

10 h. Công viên thành phố.

Tại góc khuất của lùm cây, có hai con người đang cùng nhau nói chuyện.

"Chị họ à, chị thu dọn ổn thỏa rồi chứ?" Giọng một người con trai vang lên trong đêm tối.

Người này mặc một chiếc áo gió màu đen, mũ che kín đầu, không nhìn thấy khuôn mặt. Hắn ta cất tiếng hỏi người phía trước, thanh âm mang dáng vẻ tôn kính.

"Có bao giờ tôi làm điều gì mà để lại đầu mối chưa?" Người con gái ở phía trước lạnh lùng đáp lại.

Nghe vậy, người con trai kia thở dài nhẹ nhõm, trong lòng hắn ta đã trút bớt một gánh nặng.

"Sao vậy, đây đâu phải lần đầu tiên cậu làm con gái nhà lành sống dở chết dở, có gì mà ăn năn thế?" Người con gái thấp giọng trào phúng, thái độ mỉa mai thấy rõ.

"Lần trước với lần này đâu có giống nhau. Lần trước bên cạnh Bảo Thanh chỉ có Bảo Bình với Ma Kết, hai con nhỏ đó chắc chẳng tìm ra chút manh mối gì đâu, còn lần này bên cạnh Song Ngư toàn long tàng ngựa hổ, chỉ kể nguyên Xứ Nữ với Nhân Mã em đã thấy hoảng lắm rồi. Mấy hôm trước còn nghe tin cái tên Sư Tử đã từ Mỹ trở về, lẽ chúng tìm thấy manh mối gì thì đòi em đi tong. Gia thế nhà hắn kinh khủng như vậy em làm sao chống nổi." Người con trai lên tiếng biện minh, hắn ta không hẳn nhất gan nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt sắc sảo của Sư Tử liền toát mồ hôi hột.

"Có gì phải sợ chứ? Chỉ là một lũ tép riu miệng còn hôi sữa."

"Nhưng mà...." Vẫn còn lo sợ.

"Yên tâm đi, mọi chuyện cứ để tôi lo. Cho dù có bị phát hiện tôi cũng sẽ tìm cách cho cậu chuồn êm." Người con gái lần nữa lên tiếng khẳng định, cắt đứt dòng lời nhai của cậu em. "Cậu cứ hưởng xong gái là bỏ chạy lấy người, chẳng bao giờ dám thu dọn tàn cục."

"Lần này đã kịp hưởng gì đâu, cái con bé Song Ngư đó rõ là cỏ hủ, đến cả kiss cũng chưa được làm, nắm tay còn khó chứ đừng nói những thứ khác. Loại con gái như này chỉ để ngắm thôi."

"Haha." Người con gái thấp giọng cười khê. "Ôi Thiên Vũ em tôi ơi, cậu mà cũng có lúc bó tay trước người đẹp, trình độ càng ngày càng giảm sút rồi đấy."

"Không phải là em bó tay, mà em e ngại trước cái đám vệ sĩ xung quanh kia."

"Rồi rồi, là cậu e ngại, không phải cậu sợ."

Người con trai thẹn quá hóa giận, bực bội tìm cách chuyển chủ đề:

"Sao chị lại để em tiếp cận Song Ngư, em nhớ chị với nó đâu có thù oán gì đâu."

Người con gái kia ngừng cười, giọng nói trở lại lạnh lùng như trước:

"Nó không có thù oán với tôi, nhưng khuôn mặt của nó có thù oán với tôi."

"Tại sao chứ?" Khuôn mặt cô ấy thì có gì để mà thù hận chứ, chẳng lẽ đẹp hơn nên chị ta ghen tị.

"Cậu không cần quan tâm, bây giờ cậu đã hết chuyện rồi, sau này ít tìm tôi thôi." Người đó bỏ lại một câu rồi quay gót bước đi, tiếng giày lộp cộp vang vọng trong đêm tối.

Chương này viết được không mn? Tớ nhen nhóm mãi mới viết được cái đoạn tình cảm mà thấy nó cứ sao sao á((

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Sau khi chị họ rời đi không lâu, Thiên Vũ cũng cất bước rời khỏi công viên thành phố. Lúc đi qua bệnh viện trung ương đối diện với nơi mình đang đứng, không hiểu sao bàn chân hắn đột nhiên dừng lại. Thú thật, từ trước tới nay, hắn không hề có ý định muốn đẩy ai vào chỗ chết, hắn chỉ muốn trêu đùa với bọn họ mà thôi. Không ngờ lần này vì giúp chị họ lại vô tình khiến cho một sinh mệnh rơi vào tình trạng cứu tử nhất sinh, thậm chí hắn không phải chưa từng xuất hiện cảm giác áy náy. Hơn nữa, người nằm trong đó còn là một đại mỹ nhân hoa nhường nguyệt thẹn, thử hỏi ai không chua xót cơ chứ?

Tuy nhiên, dù có thương xót đến mấy hắn cũng không có gan làm trái lại lời của chị họ, để bảo toàn bản thân, hắn tốt nhất vẫn nên nghe lời chị họ, an phận thủ thường làm một công tử ăn chơi trác táng.

Song Ngư, xin lỗi cung, xảy ra chuyện gì đừng trách anh, muốn trách hãy trách số em không may mắn, trở thành đối tượng vào tầm ngắm của chị họ.

Ngẩng đầu nhìn lên tòa nhà với ánh điện sáng chói, hắn chỉ lăm bắm trong miệng vài lời vừa nhắc rồi quay người đi tiếp. Nhưng chỉ vừa đến công bệnh viện đã đụng phải một người.

Đôi bên va chạm tuy không phải là mạnh nhưng người phía trước lại mất đà ngã ngửa ra sau. Khoảng cách gần gũi rất ngắn nhưng đủ để Thiên Vũ biết được người phía trước là một cô gái. Thấy tình hình có vẻ tạo cho mình cơ hội hắn liền giơ tay kéo người phía trước về phía mình.

Bàn tay của cô gái này thật mềm mại, rất dễ chịu. Hắn thầm nghĩ.

Khi gương mặt người đó sát lại phía mình, hắn bản thân trong vài giây, sau đó mới cất tiếng hỏi:

"Kim Ngu, là cậu sao?"

Giọng nói của người ở phía trên mình khiến Kim Ngu dù không muốn cũng phải ngó đầu lên.

Quả nhiên, là Thiên Vũ.

Oh my God, cô vẫn chưa chuẩn bị gì mà, sao lại để cô gặp tên này trong hoàn cảnh này chứ?

Hôm nay là ngày gì mà mệnh xui thế không biết?

Kiểu này tới về phải đốt hương muỗi để xua tan không khí u ám từ tên này truyền đến thôi.

"À à, là cậu sao, Thiên Vũ?" Mất vài giây để Kim Ngu tiêu hóa hết thông tin, cô ngờ nghệch nói mấy lời đáp lại, trong lòng không ngừng than vãn cho số phận xui xẻo của mình.

Nhìn lại tư thế hiện giờ của mình và tên đáng ghét kia, Kim Ngu ngàn vạn lần muốn chém chết cái vận mầu chó của mình. Hai người ôm ấp giữa cổng bệnh viện thế này thật là chướng mắt mà, không chỉ chướng mắt đối với người khác, mà còn chướng mắt với cả bản thân cô.

Kim Ngu có thể chắc chắn rằng bây giờ ngó đầu lên thảo nào cũng nhìn thấy vẻ mặt cười giả lả của hắn, vì vậy cô một mực cúi đầu, vẻ chán ghét được che giấu một cách hoàn hảo qua mái tóc dài mượt. Tuy nhiên, hành động này khi đi vào mắt Thiên Vũ lại mang theo một hàm nghĩa khác.

Xấu hổ.

Hắn không ngờ mình vừa lạc mắt con mồi này thì lại có con mồi khác bỗng dưng chui vào dọ, càng không thể ngờ vẻ mặt của Kim Ngu lại có thể xinh đẹp đến như vậy. Trước kia vì nghe lời chị họ nên hắn không chú ý lắm đến những người bên cạnh cô, số lần chạm mặt Kim Ngu vô cùng ít ỏi, do đó hắn cũng không mấy ấn tượng với cô gái này. Thế nhưng, hôm nay, khi nhìn gương mặt của cô ở khoảng cách gần như này, hắn mới nhận ra mình đã bỏ lỡ một cô gái mê hồn.

Gương mặt của cô không sắc nét giống như Ngu nhưng nét trẻ con lại vô cùng rõ nét. Đôi mắt to tròn ánh lên những tia sáng đẹp đẽ, sống mũi cao thẳng, hàng lông mày thanh lệ cộng với đôi môi anh đào đỏ thắm khiến Thiên Vũ bản thân nhìn chằm chằm vào gương mặt đó.

Hắn đột nhiên nghĩ, nếu mình có thể chạm vào môi của cô ấy thì cảm giác sẽ ra sao nhỉ?

Thấy gương mặt người phía trên dần dần sát lại phía mình, Kim Ngu hoảng quá, vội lùi ra đằng sau, không biết loạng choạng thế nào lại giẫm lên mũi giày của Thiên Vũ khiến hắn kêu lên một tiếng.

"Thật....thật xin lỗi, cậu không sao chứ?" Kim Ngu hỏi nhưng nhanh chóng đứng cách Thiên Vũ vài bước để thoát khỏi bộ dáng mập mờ của hai người, đồng thời cô kìm nén tiếng cười bật khỏi miệng khi nhìn thấy bộ dạng đau đớn của Thiên Vũ,

Kể ra thì, chân à, cũng có lúc may mắn ích đấy.

Mặc dù đau nhưng Thiên Vũ vẫn phải lắc đầu nói không sao. Hắn lăm bắm, cũng may Kim Ngu chỉ đeo giày thể thao, chứ nếu mà đeo giày cao gót thì chân hắn điếng luôn chứ chẳng chơi.

Lát sau, hắn đứng thẳng người lên, làm như không có gì, rồi hỏi:

"Vừa nãy đụng vào cậu, có sao không?"

Không sao mới là lạ. Bà đây đụng vào cảm mi đau hết cả đầu rồi, không khéo còn xuất hiện cục u nữa. Nếu không phải cần giả bộ thì chắc chắn cho mi vào cụng đầu vào tường để thử cảm giác rồi.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Kim Ngu vẫn phải đưa bản mặt hiền lành nên chum điện, trả lời lại:

"Minh không sao." Ngừng một lát, cô hỏi:"Đúng rồi, sao cậu lại xuất hiện ở đây vậy?"

"À, mình đi hóng gió một chút. Còn cậu?"

"Mình đến đây thăm Ngu." Ngu nói, giọng buồn hân.

"Mình đã nghe chuyện của Ngu rồi, mong là cô ấy sẽ không sao." Thiên Vũ ra giọng an ủi, đưa tay vỗ vai Ngu.

Biết mình bị chiếm tiện nghi nhưng không thể hung hăng ra tay đánh, vì vậy Ngu đành lục lại 36 kế trong từ điển ăn nhanh của mình, cuối cùng tìm ra giải pháp an toàn.

Sách dạy, nếu một người muốn ăn đồ ăn của bạn, cách tốt nhất là giả vờ không có, hoặc cách thứ hai là đánh bài chuồn, thoát khỏi nanh răng độc ác.

Ngu cảm thấy vô cùng có lí, vì vậy liền nhanh chóng làm theo. Cô lên tiếng cắt đứt cuộc hội thoại:

"Cũng muộn rồi, thôi mình về trước kéo gia đình lo."

"Để mình đưa cậu về." Vũ sốt sáng đề nghị.

"Không cần đâu, bố mẹ mình không thích con trai tiếp xúc với mình." Ngu lắc đầu nguầy nguậy rồi quay đầu chạy đi, trước khi đi không quên nói bye bye, giọng ngọt xớt khiến Thiên Vũ rơi vào trạng thái điều đứng.

Đi được một hồi xa xa, Kim Ngu liền dừng lại, thở hồng hộc. Gì chứ cô ghét nhất ở cùng mấy cái tên suốt ngày bầu quanh gái như thế này, mùi nước hoa trên người thật là khủng bố, nồng muốn xỉu. Cũng may 36 kế có tác dụng, không thì có mà toi com.

Định bụng sau khi bình ổn tâm khí cô sẽ cắt bước về nhà, nhưng chẳng ngờ thờ thì chưa thờ xong đã có một bàn tay khác giật mạnh mình về phía trước, lôi đi xềnh xệch.

Bàn tay này rất chặt, cô tìm mọi cách cũng không thể nào rút ra.

Lôi đi với một tốc độ khủng khiếp khiến cô không kịp làm một điều gì hết.

Ngu khóc ròng không ra nước mắt: "Bạch Dương, sao cậu lôi nhanh thế?"

Người phía trước thoáng khựng lại nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại, tiếp tục dùng bàn tay như sợi dây thừng lôi kéo bé trâu.

"Cậu còn kéo nữa là tớ đứt tay đấy." Hết cách, Ngu đành phải xài chiêu át chủ bài. Cô biết Bạch Dương sẽ chẳng bao giờ chịu nổi giọng nói mít ướt của mình, vì vậy đặc biệt khuyến mại thêm cho Dương vài tiếng nức nỏ.

Quả nhiên, Dương không nỡ lòng khi nghe thấy tiếng nấc của Ngu. Cậu quay mặt lại, vẻ hậm hực vẫn chưa tan biến, tuy nhiên, bàn tay đang siết chặt lấy tay Ngu đã nói lỏng ra, nhưng cậu không có ý định buông lơ mà trực tiếp đưa tay Ngu lên trước mặt mình.

Cổ tay bị siết đỏ một vùng thấy rõ giữa làn da trắng nõn của Ngu. Điều này không chỉ khiến Trâu đau lòng mà ngay cả Cừu cũng thấy xót xa.

"Có đau lắm không?" Cừu hỏi.

"Không đau mới là lạ, tay sắp lìa ra rồi nè." Trâu trả lời, giọng bức tức.

"Lìa thế nào được, chẳng phải nó vẫn nguyên si lăm vào đấy sao?" Nói là vậy nhưng cậu vẫn rất nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay bị đỏ.

"Cậu....chẳng lẽ cậu mong nó lìa thành khúc, sao cậu ác thế?"

"Ồ, tớ ác mà, ác gấp tên Thiên Vũ đó gấp nhiều lần." Dương nghe thấy có người mắng mình liền quay ngoắt thái độ, trở lại vẻ hậm hực của lúc nãy.

"Cậu nói vậy là sao hả, sao tự dung đi so sánh cậu với tên ngựa mất mát đó?"

"Cậu cũng biết tên đó ngựa mất sao?"

"Sao lại không biết?" Ngu đáp, vẫn ngu ngơ chưa hiểu gì.

"Biết mà vẫn dính vào như keo đó nhì? Không biết là tại sao ta?"

"Tớ đâu có muốn đến gần tên đó đâu, chỉ tại bây giờ đang bắt đầu kế hoạch nên tớ tranh thủ tiến hành thôi. Có gì mà cậu phải giận nhì?" Ngu giải thích, nhưng rồi lại thắc mắc, tại sao mình trả lời rành mạch thế cơ chứ?

Nghe được đáp án có vẻ như ổn thỏa, lửa giận trong lòng Cừu cuối cùng cũng được dập tắt, cậu quay mặt nhìn thẳng vào Ngu, vẻ mặt hòa hoãn hơn rất nhiều nhưng lại thêm thái độ nghiêm nghị:

"Những lần sau gặp hẳn đều phải nói cho tớ biết."

Thần thái của Dương quá đỉnh vì vậy Ngu liền không ngần ngại gật đầu cái rụp.

Lúc này lửa giận của Dương hoàn toàn tan biến, cậu hài lòng nở một nụ cười thỏa mãn. Rồi như nhớ ra điều gì đó, đột nhiên cậu tiến lại sát gần Ngu,

hai người cứ một tiến một lùi, dần dần tạo nên một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ, một người dán tường, một người áp sát vào người dán tường.

Nụ cười trên mặt Dương thay đổi bằng một nụ cười rất chi là mờ ám. Khỏi phải nói, nụ cười này khiến Nguu có một dự cảm rất không lành, cô lắp bắp:

"Cậu....cậu làm gì vậy hả?"

Dương không trả lời, hơn nữa còn ghé sát thêm vào người Nguu, chớp mũi nhẹ lướt qua vành tai của Nguu, giọng cậu thì thầm khiến cô run rẩy:

"Tớ hỏi này, vừa nãy đó, sao cậu biết người nắm tay cậu là tớ?"

Nguu thở phào, cô còn tưởng có chuyện gì to tát lắm chứ, cứ xài cái giọng mờ ám như vậy chắc có ngày đau tim.

"Sao tớ có thể không biết được chứ, người cậu lúc nào chẳng có mùi bánh kẹo tớ nhét vào, cách xa ba dặm cũng có thể ngửi thấy."

Nụ cười trên môi Bạch Dương càng kéo rộng, cậu sớm biết từ lúc chuyển trường tới luôn luôn dính trên người mùi bánh kẹo của người nào đó, nhưng vẫn muốn tiếp tục trêu chọc:

"Ồ, cậu nhét bánh kẹo vào lúc nào thế nhỉ? Nhét vào túi áo hay túi quần thế?"

Chỉ là một câu hỏi nhưng không hiểu sao gương mặt Kim Nguu lại ửng đỏ giống như cà chua, cô lắp bắp đáp lại:

"Nhét....nhét vào đâu chả được? Sao cậu....quan tâm lắm thế?" Nói xong dùng hết sức đẩy Bạch Dương ra rồi chạy thật nhanh lên phía trước.

Bạch Dương ở sau, trông bộ dáng chạy trốn chết của Kim Nguu liền bật cười thành tiếng. Cậu gọi với lên:

"Này, ba dặm bằng bao nhiêu mét thế?"

Kim Nguu quay lại, bực bội nói:

"Về mà lật sách ra xem."

Vừa nói hết câu, Bạch Dương đã chạy đến chỗ cô, mặt dày nói tiếp:

"Tớ quên mất trang bao nhiêu rồi?"

"Bình thường cậu thông minh lắm mà, sao lần này ngu thế, phần phụ lục để làm cảnh à?"

Thấy Kim Nguu có vẻ tức giận, Bạch Dương đành thôi không trêu cô nữa, quăng lại cái giọng giễu cợt ra sau, rất chân chó đến trước mặt Trâu bảo:

"Tớ đột nhiên nhớ ra là đã 11 h, cậu có muốn về không? Ở lâu ngoài trời buổi tối dễ dính âm khí lắm."

Nghe Cừu nói, Trâu chẳng còn lòng dạ nào giận với đối, một mực giục Cừu đưa mình về nhà. Hoảng quá cũng quên bém mắt việc hai người đang trong tình trạng tay kẹp tay thắm thiết.

Sắc thái cuối cùng trong buổi tối đó: Bạch Dương cười toe toét, Kim Nguu mặt xanh lè.

Buổi sáng hôm sau, khi đến trường.

"Bảo Bình, Ma Kết, hôm nay hai chúng mày theo trào lưu gì thế?" Cự Giải hỏi khi nhìn thấy hai con bạn thân xuất hiện hai quầng mắt thâm sì, tóc tai rũ rượi chẳng thèm buộc lên.

"Mày không biết trào lưu này đang rất thịnh hành à? Sắp đến Halloween rồi, tụi tao tranh thủ hóa trang chứ có gì đâu." Bảo Bình vừa ngáp vừa trả lời.

"Halloween tháng 12 cụ nội à, bây giờ mới tháng 6 thôi. Hai cụ tổ chức halloween sớm tận 6 tháng cơ ả?" Cự Giải trung bộ mặt ngây thơ mong hai đáng bề trên giải đáp thắc mắc.

Bảo Bình không biết trả lời thế nào bèn huých tay Ma Kết nhờ cô ra tay tương trợ:

"Ồ thì hôm qua tụi tao xem phim khuya quá nên ngủ muộn." Kết hết lí do đánh bịa đặt. Cô tự thấy lí do này tốt hơn gấp vạn lần lí do của Bảo.

Thực ra tối hôm qua, cô và Bảo Bình lục lọi tất cả tin tức liên quan tới Xà Phu để đưa cho Song Tử rồi còn đến cả cái công viên xảy ra vụ tai nạn để kiểm tra thử camera. Đến hơn 12 giờ mới xong mà kết quả chẳng được tốt đẹp chút nào. Lại còn thêm cái hậu quả ngủ muộn khiến bộ dáng hai người "đẹp đẽ" như thế này.

Vậy nhưng, hai người không thể nói ra cho Cự Giải với Thiên Yết biết được, nói ra chắc chắn bọn họ sẽ tức giận.

"Ồ, hai người xem phim gì vậy?" Thiên Yết rất không biết điều tiếp tục tra hỏi.

"Phim...ờ phim..."Kết nghĩ mãi cũng không biết nên nói phim gì, Conan thì chưa ra movie mới, Doraemon đã hết từ lâu, chẳng lẽ nói mình xem phim tình cảm

Eo ôi, thế thì thật nhục nhã. Đòi Kết đây ghét nhất chính là mấy cái kiểu xềng quốc sến sẩm

Trong khi Kết đang bận nghĩ xem phim gì thì đột nhiên có người va vào cô. Chỗ cô đứng gần cầu thang, người kia lại chạy rất nhanh nên cô chẳng kịp định hình đã xảy ra chuyện gì. Ngó xuống thấy bậc cầu dài ngoằng ngoẵng, cô thầm kêu than, đòi mày sắp tong rồi con ạ.

Đúng lúc cô tưởng mình sẽ đem lưng cho thêm, đem mặt cho đất thì đột nhiên có một cánh tay kéo cô trở lại.

"Mày bị ngu à, nhắm tịt mắt lại làm gì?"Thiên Yết dí tay vào mặt Ma Kết, lên giọng mắng mỏ."Đi đứng như thế đấy, lòn mà ăn hại, chẳng được cái tích sự gì."

Bị mắng chẳng ai thấy vui cả, Ma Kết đang định mắng lại cái thằng vừa cứu mình một mạng thì bị mấy tiếng nói đằng trước làm gián đoạn.

"Ê, mau đi xem Thiên Bình đi, anh ấy thay đổi phong cách rồi kìa."Một nữ sinh kéo tay một nữ sinh khác, vừa đi vừa nói.

"Đâu đâu, cho tao xem với. Soái ca của lòng tao ở chỗ nào thế mày?" Người đi bên cạnh sán đến hỏi, mắt sáng như đèn ô tô.

"Kia kìa." Cô nữ sinh kia chỉ về phía sân trường phía không xa.

Bảo Bình tò mò cũng kéo cả lũ đến nhìn thử. Tới chỗ sân trường, cả đám trở mắt nhìn thẳng bạn thân mà tưởng há hốc mồm không nói lên lời.

Thiên Bình của thời khắc đó giống như trở thành một người khác vậy. Mái tóc đen bóng hằng ngày bị nhuộm thành màu vàng hoe, dưới ánh nắng mặt trời càng thêm chói mắt. Cậu mặc chiếc áo sơ mi cài khuy cổ màu xanh nhạt, kết hợp với quần jean của Guess và giày thể thao tôn lên thân hình chuẩn mực của mình. Đặc biệt, đôi khuyên tai lấp dưới mái tóc càng khiến cậu trở lên phong độ.

Sớm biết Thiên Bình có gu thẩm mỹ ngất ngưỡng nhưng thật không ngờ rằng màn lột xác của cậu có thể ấn tượng như vậy.

Vẫn là khuôn mặt đó, vẫn là ánh mắt đó, nhưng sao nhìn vào lại có thể khác biệt như vậy chứ?

Chỉ là thay đổi gu ăn mặc thôi mà, có cần tạo ra cú sốc nặng đến vậy không?

Mình muốn thông báo với mọi người một tin:

Vì lí do cá nhân nên rất có thể mình sẽ dừng truyện trong một thời gian, mong mọi người thông cảm.

Chương này mình đã cố gắng dài để mọi người đỡ ảm ức, hi vọng mọi người hiểu và tiếp tục ủng hộ mình.

P/s: lí do cá nhân: cãi nhau với em, thời gian lên mạng bị hạn chế.

thời gian: chắc có lẽ không nhiều đâu.

Một lần nữa*cúi đầu*. Mong các bạn đừng bỏ mình sau khi mình trở lại.((

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Trong khi cả trường đang há hốc mồm nhìn tạo hình mới của Thiên Bình thì nhân vật chính vẫn thản nhiên như không bước tới chỗ của nhóm Thiên Yết.

"Tụi mày làm gì mà nhìn tao như sinh vật lạ thế?"

Nghe thấy tiếng của Thiên Bình, tâm trí xuyên lục địa của Bảo Bình và Ma Kết cũng trở về với cái đầu bé nhỏ. Bảo Bình tiến đến gần bé Cân, quan sát thật kĩ khuôn mặt của cậu rồi hỏi:

"Cân này, hôm nay người mày xảy ra phản ứng hóa học nào thế? Thú thật với mày từ lúc tao học Hóa đến giờ chưa thấy phản ứng nào giống như mày cả."

"Rất tiếc phải xin lỗi mày, trên người tao không có hiện tượng vận lí hay hóa học gì xảy ra cả. Tao rất bình thường." Đối mặt với câu hỏi mang tính chất

"học búa cao" của chị Bảo nhà ta, anh Bình vô cùng thần nhiên đáp trả.

"Không thể nào. Dựa theo khoa học, nếu không phải mây xảy ra hiện tượng hóa học thì sao có thể thay đổi 180 độ như thế chứ, chẳng lẽ.....chẳng lẽ....."Bảo không nói hết câu, vẻ mặt trong phút chốc dần ra như không thể tin điều mình đang nghĩ trong đầu là sự thật.

"Này Bảo, mây nói thì nói xoẹt hết câu luôn đi, sao cứ ngập ngừng như con hâm thế, tội tao cũng rất thắc mắc dựa theo góc độ "mình học" mà mây nói thì thẳng Bình nó bị làm sao"Kết lay lay người Bảo, chợt thẳng cái giọng inh tai vào cô.

"Haizz" Bảo thờ dài, nói tiếp."Dựa theo bộ óc của nhà bác học thiên tài là tao, thì tao nghĩ rằng chắc nó bị điên rồi, có thể là dây thần kinh cảm giác chập vào dây thần kinh vận động, nếu thiết là như thế thì chắc chắn...."Bảo nói đến đây thì nhìn Bình vẻ thương cảm "Mây lên chuẩn bị tinh thần vào khoa thần kinh nhà tao là vừa. Yên tâm, khoa đó nhà tao sạch sẽ, đẹp đẽ lắm. Tuy không có đồ đen đồ đỏ cho mây nhìn, nhưng đảm bảo đồ màu trắng thì mây nhìn đến mù mắt. À, mây muốn mặc áo bệnh nhân màu gì, tao bảo thẳng Giải thiết kế riêng cho, là màu vàng, màu xanh, màu tím hay màu hồng nhỉ?"

Sau một hồi luyên thuyên mà không thêm chú ý đến sắc mặt đen thui của mọi người, Bảo đã phải nhận một kết cục vô cùng đau khổ, một cái kí đầu từ Cự Giải không hề nương tay giáng thẳng xuống đầu nhà bác học thân yêu của chúng ta, kèm theo sau là giọng nói rít găm từ bạn Cua yêu dấu.

"Tai mây bị lạng à, Bảo? Mây không nghe thấy thẳng Bình nó nói nó rất bình thường sao?"

"Sau này mây cũng thôi cái kiểu tuôn tràng giang đại hải mà không nhìn mặt người khác đi. Cứ kiểu thế này thì có ngày chết cũng không hiểu tại sao mình lại nằm trong quan tài đấy con ạ."Kết nhìn Bảo, ra vẻ người lớn khuyên trẻ nhỏ.

Hai người đứng trước hết chặc chặc thì chep chep, nói đủ thứ kiểu thuyết giáo khiến Bảo Bình muốn phản bác cũng không kịp. Cô rất muốn chen chân vào lời của Giải với Kết nhưng khổ nỗi hai người này liên hoàn quá, cứ nói hết lượt người này lại đến lần người kia, quá khủng khiếp.

Vậy là bé Bảo nhà ta đành phải để lỗi tai của mình ra sa trường trận mạc, cho nó tiếp nhận một trận huấn luyện nâng cao trình độ.

Trông vẻ mặt chịu trận của Bảo, Thiên Bình cảm thấy rất tội nghiệp nên miễn cưỡng lên tiếng can ngăn:

"Thôi được rồi, chúng mây tha cho nó đi. Nó chỉ là lý huyết đi nhầm với thực tế thôi mà." Ngừng một chút, cậu nói tiếp"Chuyện tao xuất hiện với hình dạng này cũng chẳng có gì là lạ cả, chỉ là lâu lâu thì thay đổi ngoại hình chút thôi, cho hợp với phong cách thời trang ý mà."

Cuộc thuyết giảng ngay lập tức được cắt ngang, cả ba gương mặt, ngoại trừ Thiên Yết, đều dán sát vào Thiên Bình. Vài giây ngẫm ngẫm nghĩ nghĩ trôi qua, cả ba đều nhìn nhau rồi gật đầu chắc nịch. Bảo giờ tay lên, đặt mạnh vào vai Bình, giọng nói chân thành:

"Bình này, lần sau mây nhớ nói sớm sớm nha, cho tao còn rõ. Cứ cái kiểu rề rề như mây có ngày tao bị thẳng Giải với con Kết chọc cho thùng màng nhĩ."

Thiên Yết im lặng từ đầu tới giờ đột nhiên lên tiếng:

"Mây yên tâm đi Bảo, chỉ cần mây bớt nói linh tinh thì sẽ không bị điếc đâu. Nhân tiện nói luôn, con Kết nhà tao chỉ đi góp vui thôi, thẳng Giải mới là chủ lực."

Nói rồi Thiên Yết đi thẳng, lúc ngang qua Thiên Bình, cậu thì thầm cái gì đó rồi tiến về phía Ma Kết, rất tự nhiên nói tiếp:

"Mây nữa, đứng đây ngơ ngơ làm gì, hôm nay bàn mình trực nhật đấy. Gắn vào lớp rồi, mây còn không đi là cuối giờ ở lại quét đấy nhá."

Lơ đi hai khuôn mặt thộn ra của Cự Giải với Bảo Bình, Thiên Yết vô cùng tiêu sái nắm tay Ma Kết đi vào lớp. Còn Ma Kết, giờ này làm gì còn thời gian nghĩ ngợi mấy chuyện linh tinh, cô chỉ quan tâm mình có kịp làm xong trước giờ trống điểm không. Ôi mẹ ơi, cái bà cô đó nổi tiếng "hung ác", nếu bị bắt lỗi chỉ sợ hạnh kiểm sẽ tự leo xuống hai bậc thang.

Không được, cô nhất định phải nhanh tay để cứu vớt "tương lai" của mình.

Vậy là, vừa cắt cái cặp xong, Ma Kết liền ra sức "sai bảo" Thiên Yết làm cái này dọn cái kia. Lúc đi giặt khăn lau bảng, nhìn thấy Bảo Bình vẫn đơ mặt ra nhìn, Ma Kết liền kí một cái vào đầu cô, lại tiếp tục chỉ đạo:

"Mây, còn đứng đó làm gì, không mau vào lớp đi."

"Thẳng Giải, mây lui ra cho thẳng Yết nó còn quét, sao đứng đó như tằm chần thế? Hay là mây muốn vào thùng chung với đồng rác?"

Cứ như vậy, dưới sự chỉ bảo của Ma Kết, hai người kia từ trạng thái đờ chuyển sang trạng thái hoạt động hết công suất. Bảo Bình, Cự Giải lục tục kéo nhau vào lớp, cũng phụ luôn Ma Kết phần dọn lớp. Cự Giải nhìn Thiên Yết, ánh mắt báỉ phục. Nhân lúc hai người kia không để ý, cậu liền tiến tới chỗ Yết, nhỏ giọng:

"Tao không ngờ mây có thể xài chiêu đánh nhanh thắng nhanh triệt để như vậy. Nhìn mây ngơ ngơ như vậy nhưng cũng khủng bố thật đấy."

"Chuyện. Tao mà lại."Yết vênh mặt tự đắc.

"Thôi bớt tự đắc đi, cái vụ tội nó lạnh nhạt với tội mình hôm trước là tại sao thế? Mây điều tra gì chưa?"

"Để cuối giờ tao nói cho." Giọng Yết đột nhiên thâm trầm, trông thấy Thiên Yết phía trước, cậu liền rời chỗ đi chỗ khác.

Cuối cùng, sau 15 phút chăm sóc cái lớp thân yêu, năm người (bao gồm cả Thiên Bình) thờ hồng học lòi nhau về chỗ ngồi.

"Này Yết, hôm nào phải trực nhật nữa nhớ nói trước cho tao." Kết vừa thở vừa nói.

"Để làm gì?"

"Tao phải cài đặt nhạc chuông 'Đi trực nhật' cho nó nhớ."

"Loại như mày có trăm cái nhạc chuông đập vào mặt cũng chẳng nhớ nổi đâu." Bảo hừ lạnh, ném cho ánh nhìn khinh bỉ.

"Mày...." Kết đang định mắng lại thì bị sốc đợt 2 khi Song Từ bước vào lớp.

Nếu Thiên Bình xuất hiện với bộ dạng hào nhoáng thì Song Từ có thể nói là thảm hại. Khuôn mặt thiếu ngủ với mắt gấu trúc đen sì, tóc không buộc lên như thường lệ mà để xõa xuống. Tệ hại hơn là cô đi đường nhưng mắt nhắm mắt mở nên khi đi gần đến chỗ rẽ của dãy bàn liền đụng độ với chiếc ghế "dễ xương". Ghế không ngã nhưng người thì đập ngửa ra sau.

"Cẩn thận." Cả nhóm hét hoảng thốt lên.

Tuy nhiên đã chà còn kịp. Ngay lúc Bảo Bình đưa bàn tay nắm lấy Song Từ thì cô đã đưa người xuống thêm, hứng trọn cú ngã trời giáng.

"Ôi, sao đau thế?" Song Từ vừa rên vừa lồm cồm ngồi dậy. Có vẻ cú ngã cũng có tác dụng, tuy đau nhưng đã làm giảm cơn buồn ngủ của cô.

Ma Kết nhanh tay vội chạy đến đỡ cô dậy, hỏi han:

"Này, cậu không sao chứ, có gãy mất cái xương nào không?"

Nghe đoạn đầu thấy rất ổn, nhưng đoạn sau....

Gãy xương??? Có cần ác liệt thế không?

Cự Giải cười cười, quay sang nói nhỏ vào tai Thiên Yết:

"Tao cứ nghĩ con Bảo nhà tao phóng đại quá mức rồi, không ngờ con Kết nhà mày còn 'đại' hơn cả nó. Bội phục, bội phục."

Yết hừ lạnh, không thèm đáp lời. Kì thực, trong đầu đang nghĩ: "Nếu mày lo lắng cho tao bằng một nửa của Song Từ thì có phải tốt hơn không? Để người ta đỡ nói tao chứ."

Dù lưng đang đau ê ẩm do cú va đập mạnh, nhưng Song Từ vẫn cố giả bộ như thường, đáp lại:

"Yên tâm đi. Xương tớ vẫn đang trong giai đoạn phát triển, chất vô cơ và chất hữu cơ vẫn tốt, không có một cái xương nào ra rìa cả."

Cả đám phì cười, đến Song Từ cũng đi trêu chọc người khác, hôm nay đúng là ngày đặc biệt.

Bảo Bình và Ma Kết đỡ cô về chỗ ngồi, lúc đến bàn liền chạm phải ánh mắt của Thiên Bình. Trông tạo hình mới của cậu, cô có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh sau đó liền khôi phục như không có chuyện gì, thông thả đặt cặp xuống bàn.

Còn Thiên Bình, từ lúc cô ngã đến bây giờ cậu đều không dời mắt một khắc. Mặc dù đã tự nói với bản thân không cần phải quan tâm đến cô ấy, nhưng thâm tâm cậu vẫn luôn cho phép mình dõi theo cô ấy mọi lúc. Đầu phải nói dứt là dứt được, mọi chuyện đều cần có thời gian, chuyện tình cảm lại cần nhiều thời gian nhất.

Có khi lại cả đời chứ chẳng chơi.

"Song, hôm qua cậu ngủ muộn à?" Bảo hỏi, ánh mắt ái ngại nhìn cặp mắt thâm quầng của cô.

"Ừa, hôm qua tớ phải tìm tin tức lên ngủ hơi muộn." Vì đang ở trong lớp nên Song Từ không nói rõ.

Nói rồi, cô ngược nhìn lên hai người bạn thân. Mắt thâm, chắc hôm qua cũng ngủ muộn. Song Từ liền đưa tay vỗ vai Bảo Bình với Ma Kết:

"Các cậu cũng đừng thức quá khuya, không tốt đâu. Nếu hôm nay không tìm được thì để ngày mai, đừng có quá."

Nghe Song Từ dặn mà Bảo với Kết muốn bật cười, nói người khác không thức khuya thể bản thân thì thức khuya à?

"Rõ rồi, cậu cũng thế nha, đừng có giành hết phần chăm chỉ. Phải san sẻ công việc để tụi tớ còn giúp chứ." Bảo Bình tươi cười nói, tay nắm lấy tay Song Từ.

Song Tử cũng cười, nhẹ nhõm hơn trước rất nhiều.

"Chuyện đó để hết tiết nói nha, sắp vào giờ rồi."

Cô vừa nói xong, trống đã điểm, cả lớp lại quay về quỹ đạo im lặng học bài.

Ra chơi.

Ba người kéo nhau ra ngoài hành lang. Song Tử lên tiếng hỏi trước:

"Các cậu có thu thập được gì nhiều không?"

Ma Kết lắc đầu:

"Mọi chuyện thu xếp quá ổn thỏa, gần như không để lại dấu vết gì cả. Camera ở công viên ngày hôm đó xảy ra vấn đề, sau khi sửa xong thì không còn thấy đoạn ghi hình lúc Song Ngự bị tông, đến cả vết máu cũng bị lau sạch. Mọi chuyện giống như chưa hề diễn ra vậy."

Song Tử thoáng nhăn mày, rồi nói tiếp:

"Đừng lo, chuyện này không nằm ngoài dự đoán của tớ. Nếu hung thủ đã có ý định ra tay thì nhất định đã thu xếp ổn thỏa từ trước, không tìm được manh mối cũng không trách được."

"Bảo Bình, còn chuyện của Xà Phu thì sao?"

"Ừm...Thứ duy nhất tớ biết được là cô ta và gia đình đã ra nước ngoài sống từ 10 năm trước, gần đây mới trở về. Chuyện cô ta quen biết Ngự là không thể, với lại, theo nguồn tin mọi người bảo thì cô ta với Thiên Vũ hình như không có quan hệ gì đâu. Tớ nghĩ cô ta chỉ là thích Thiên Bình nên mới vậy thôi, có thể loại cô ta khỏi danh sách tình nghi rồi."

Không gian bao trùm trong im lặng, ánh mắt Song Tử trầm xuống. Mọi chuyện vẫn quá bẽ bội, chưa đầu vào đâu cả, đành phải trông chờ vào bên Sư Tử thôi.

"Mấy hôm trước, Kim Ngưu nhắn tin cho tớ nói cô ấy đã tiếp cận được Thiên Vũ rồi. Chúng ta cứ tiến hành theo bên đó trước đi."

Bảo Bình thờ dài, gật đầu:"Đành nhờ bên các cậu ấy vậy."

"Đừng nản mà, mất cái này sẽ được cái kia. Hai cậu cũng cố hết sức rồi, tin tức cũng ổn mà. Thôi chúng ta về lớp đi."

Ba người lại nắm tay kéo nhau vào cái phòng có bảng 12A1.

Lúc về chỗ ngồi, Song Tử lấy vở ra thì thấy có miếng cao xoa bóp kẹp dưới hai quyển sách. Cô thắc mắc, vừa nãy Ma Kết với Bảo Bình đi ra ngoài cùng cô, cái này chắc chắn không phải của họ. Chẳng lẽ.....

Đúng lúc này, Cự Giải quay qua nói:

"Vừa nãy thấy cậu bị ngã, tớ nghĩ đau lắm nên nhân thể ra chơi mua luôn cho cậu. Cậu nhớ dùng đó nha."

"Ừm. Cảm ơn cậu nha. Là Bảo Bình nói cậu đi mua sao?"

"Ừm." Cự Giải gật đầu rồi quay qua Bảo Bình đang dán mắt vào cuốn hóa học đầy chữ, chả biết mô tê gì.

Cự Giải quay đầu, đồng thời hướng mắt về bàn dưới tặng cho thằng bạn thân ánh nhìn hình viên đạn. Nếu không phải hắn ta nhờ mình giúp đỡ thì mình còn lâu mới làm cái việc này. Lừa ai thì lừa nhưng cậu ghét nhất là lừa Song Tử, nhờ bị phát hiện ra lại ăn taewondo ngon lành.

"Lần sau có thì tự đi mà đưa, tao không rỗi hơi làm tiếp đâu." Cậu nói nhỏ để Xà Phu bên cạnh không nghe thấy.

"Sẽ không có lần sau." Thiên Bình điềm đạm trả lời. Đầu phải lúc nào Song Tử cũng bắt cần mà ngã như vậy đâu.

"Sao mày không nói cho cô ấy biết? Dẫu sao thì lòng tốt cũng nên được báo đáp mà."

"Không cần." Đáp lại Giải là vẻ mặt lười biếng và hai từ ngắn gọn.

Là cậu nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của cô nhưng vẫn cố giả bộ, làm như không có chuyện gì. Là cậu mềm lòng, không chấp nhận được khi nhìn người con gái đó chịu đau nhưng miệng vẫn cười như hèn. Là cậu tự mình làm, đã vậy thì cần gì người ta biết cơ chứ?

Có khi biết rồi lại chẳng nhận cũng nên.

Cự Giải chán nản quay đầu lên, tình yêu nào mà cũng như bọn này thì cả thế giới chỉ toàn chuyện ngược.

Ra về.

"Vụ con Kết với con Bảo có thái độ giận dỗi là sao?" Cự Giải sốt sắng hỏi Thiên Yết.

"Tao không tra được nhiều, nhưng lúc nói chuyện với con Kết ở trên fb nó bảo là tụi con trai đều lằng nhằng, nói dối mà nó thì không thích chơi với bọn như vậy nên đâm ra ghét tụi mình." Thiên Yết trả lời, nhớ lại cuộc hội thoại hôm đó.

"Chuyện cụ thể như nào thì tao không rõ, nhưng hình như là Song Tử nhìn thấy một hình ảnh nào đó của Thiên Bình mang chiều hướng phản bội, cậu ấy nói ra cho Ma Kết với Bảo Bình, thế là hai tụi nó tự suy diễn rồi nghĩ tao với mày cùng ruộc với thằng Bình. Vậy là đầu vào đấy, chúng ta thành kẻ thù của chúng nó."

Cự Giải ôm đầu, con Bảo mà cứ nghe Song Tử như thế này, thì có khi đến ngày cưới sợ rằng nó cũng sẽ gọi cho Song Tử để hỏi có nên đeo nhẫn cho chồng hay không. Haizzzz.....

"Thế mày đã giảng giải cho con Kết lại chưa?"

"Rồi. Tao gõ trên fb, rồi đến tận nhà nó trình bày cái này, biện luận cái kia. Mãi nó mới chịu tin, nó cũng không nghĩ Thiên Bình sẽ làm chuyện như vậy, nhưng nếu đã là Song Tử thì chắc chắn không thể sai. Nó bảo sẽ nói với Bình Nước nhà mày y như tao đã nói nên mày không phải lo."

"Vậy giờ mình làm gì?" Cự Giải hỏi.

"Giúp thằng Bình tìm ra nguyên nhân khiến Song Tử giận."

Tiếng bước chân đột nhiên tới gần, kèm theo đó là câu nói chắc nịch:

"Chuyện của tao, tự tao tìm ra nút thắt. Chúng mày cứ đi lo chuyện tình của chúng mày đi."

Mk không nghĩ sẽ xuống nước trước để xin lỗi e mk, nhưng lần này đành phải chịu.

Có lẽ chưa bao giờ mk nói điều này, nên mới có người hành động như vậy.

Mk rất dễ tính, nếu các bạn muốn mang truyện mk đến trang khác mk ko nói làm gì, nhưng với điều kiện là các bn phải ghi rõ nguồn, tác giả, và **CẤM KHÔNG MẠO NHẬN**.

Hôm trước mk tình cờ phát hiện có bn @haruko6002 đăng lại truyện mk trên wattpad, nhưng lại ko ghi rõ tên tác giả. Đó là chưa kể, truyện mk đã đăng trên wattpad rồi, tại sao bn lại còn đăng lại?

Mk mong bn sẽ cho mk một câu trả lời thích hợp và mong bn sẽ xóa tác phẩm đang sao chép.

Mong rằng các bn khác cx sẽ như vậy. Chừng nào hình thức COPY còn tiếp diễn, mk sẽ không đăng thêm bất cứ chương nào.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Thiên Yết và Cự Giải đồng thời quay lại, đứng đối diện với Thiên Bình. Khuôn mặt cậu lúc này dường như đã mất đi vẻ hờ hững lúc sáng, thấp thoáng chút gì đó.... vui vẻ.

Hoàng hôn dần buông xuống, hắt chéo những tia nắng cuối ngày lên thân hình cậu, đậu lên chiếc áo sơ mi trắng, nhảy nhót trên khuôn mặt với những góc cạnh đẹp đẽ.

Một lúc lâu, không có ai lên tiếng. Có lẽ vì cậu nói mà Thiên Bình mang đến, hoặc vì nội dung trong câu chuyện đang dở.

"Mày đến lâu chưa?" Cự Giải hỏi vu vơ, với mong muốn có thể phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng.

"Không lâu." Thiên Bình điềm đạm đáp lại. "Nhưng đủ để nghe hầu hết câu chuyện."

Haizzz, ai biết được lần này tình cờ đi lại thu hoạch được nhiều điều như vậy cơ chứ? Vốn dĩ tan học cậu định rủ hai thằng bạn thân đi đâu đó chơi cho khuây khỏa, tránh áp lực lúc thi đại học, chẳng ngờ cái bọn này không thêm đề ý đến thi thố gì hết, mà là đang tập trung vào một chuyện khác.

Nhưng là, tập trung vào chuyện này cũng rất tốt, vì cậu cũng đang mong chờ nó mà.

Nhìn về mặt nhan nhân của Thiên Bình, Thiên Yết bắt giác đưa tay lên bóp trán. Sao ai cũng xuất hiện không đúng lúc thế nhỉ? Cậu muốn để mình tự thu xếp ổn thỏa mọi chuyện, để Song Từ trả thù xong rồi mới nói cho tên này biết, vậy mà hần....

....lại nghe hết rồi mới chết.

"Vậy bây giờ mày tính sao?" Thiên Yết hướng Thiên Bình, hỏi. Biết được nguyên nhân mình bị ruồng rẫy rồi, liệu có nổi hứng chạy xồng xộc đến nhà người ta rồi giải thích không.

"Như tao đã nói trước đó, tự mình tìm nút thắt thôi."

"Chứ không định tìm ai đó tuôn một tràng giang đại hải hả?" Cự Giải "thân tình" hỏi. Nói vậy thôi chứ cậu cũng không mong tên này làm thế, vậy có khi lại lộ hết chuyện.

Thiên Bình lại cười, dường như ngó lơ trước câu hỏi và giọng điệu giễu cợt của Cự Giải. Kì thực trong lòng đang nghĩ, nếu giải thích được đã chẳng còn ở đây nghe chúng mày tán phét.

"Song Từ không dễ nghe như chúng mày tưởng đâu. Ngay cả cơ hội cho tao mở miệng còn không có, lấy đâu có thời gian hỏi lí do tại sao cô ấy giận tao."

"Vậy nên....." Thiên Yết nói lấp lửng.

"Vậy nên cứ làm trong âm thầm thôi."

Cự Giải cười, Thiên Yết cũng cười. Lâu lắm rồi không thấy miệng mình cong lên, từ lúc xảy ra mấy vụ rùm beng đến giờ, hiện tại cảm thấy thật khác biệt.

"Chúng mày đừng cười tao, cứ lo cho xong chuyện của chúng mày đi. Đừng nghĩ bà xã tương lai nhà mày dễ bứt gốc. Cây to gió lớn đó, rễ sâu lắm, muốn làm hai người đẩy đổ khó không khác gì Song Từ đâu.

Nụ cười trên môi Cự Giải nhanh chóng khựng lại. Cứ nghĩ đến Bảo Bình là lại thấy đau đầu, lúc nào cũng lảng xảng bên Song Từ thì lấy đâu thời gian cho cậu chứ. Đã vậy lại còn thêm con Kết nhà thằng Yết, bộ ba bọn này dính như keo 502, dứt cũng chẳng dứt được. Thế thì "cưa" cả trăm lần "cây" cũng chả đổ.

"Không phải đá đều bọn tao." Thiên Yết tức giận hừ lạnh. "Đợi lúc nào mày giải quyết xong rắc rối của mày thì hãy lên mặt."

"Vậy tao chúc bọn mày sớm ngày "cung hi lâm môn". Thiên Bình bỏ lại một câu rồi quay gót, cất bước ra về. Hôm nay nghe nhiều chuyện có ích rồi, phải về nhà tìm hiểu nguyên nhân mới được.

Cậu chắc chắn mình không làm chuyện gì sai lầm cả, Song Từ càng không phải loại người dỗi hoi đi nói linh tinh về chuyện tình cảm. Trong chuyện này nhất định có ẩn tình.

Tiếng bước chân xa dần, xa dần rồi lặn mất tăm ở ngã rẽ hành lang. Cự Giải thở phào nhẹ nhõm.

"May là nó không hỏi thêm gì về Song Từ."

Lúc Thiên Bình xuất hiện, hai người đã rất lo lắng, lo rằng Thiên Bình sẽ hỏi về chuyện mấy ngày nay của nhóm Bảo Bình, Ma Kết. Đến lúc đó chỉ sợ vụ của Song Ngư cũng sẽ lộ ra. Song Từ đã nói rõ việc này không thể để Thiên Bình biết, nếu lúc đó lỡ miệng nói với Thiên Bình.....

.....chỉ sợ hai người sẽ không thể nào tiếp tục vào công việc "đòi nợ" này.

Nhưng thật may, thật may Thiên Bình không hỏi thêm gì hết.

Thiên Yết vỗ vai Cự Giải, hai người định đi về thì điện thoại báo có tin nhắn.

"Bây giờ tối, bar Heaven.

Người gửi: Capricorn."

Mẫu tin vốn vẹn vài chữ nhưng Thiên Yết với Cự Giải lại vội vã lao nhanh về nhà. Đồng hồ đã chỉ 6h45'.

Tại nhà Ma Kết.

"Song, cậu xong chưa? Sắp muộn rồi đấy?" Bảo Bình sốt sắng đi qua đi lại. Chuyện gì cũng thấy Song Từ nhanh nhưng sao thay quần áo thì chậm thế.

"Rồi rồi, đợi tớ một lát."

Ở trong phòng thay đồ, có một con người nào đó đang chiến đấu rất vất vả. Vừa phải lăn lộn với cái váy trắng của Song Ngư, vừa phải đáp lại tiếng của

người bên ngoài, cô cảm thấy thật mệt mỏi. Lại nói đến cái váy này, màu gì không chọn đi chọn màu trắng, xấu muốn chết. Cho màu đen có phải hợp hơn không.

Chừng năm phút sau, Song Từ bước ra. Cô xoắn tóc, diện một chiếc váy mỏng tới đầu gối, gương mặt nở một nụ cười trông rất hiền.

"Các cậu thấy sao?" Song Từ cố làm bộ cười tốt nhất có thể, hướng ánh mắt về phía Ma Kết hỏi.

Ma Kết nhìn Song Từ một hồi, rồi lại chăm chăm vào tấm ảnh của Song Ngự ở trên tay.

"Ừm...Mặt thì giống thật, nhưng biểu cảm...hình như hơi dơ."

"Hả?" Song Từ nheo mày.

"Biểu cảm của cậu không được chân thật, với lại nụ cười của cậu cũng không được "hiền lành, thánh thiện" như Ngự." Bảo Bình đi qua đi lại một hồi rồi phán.

Mặt Song Từ xụ xuống, bảo cô cười tươi, cười thật lòng sao mà được cơ chứ? Em gái đang nằm liệt một chỗ trên giường thế kia, có ai lại nhẫn tâm ngồi cười một mình. Chưa khóc là còn may đó.

"Thôi được rồi, cậu không phải bận tâm về chuyện đó. Tên háo sắc kia không rồi đến mức quan sát từ thần thái đến điệu bộ đâu. Nhìn thấy vẻ mặt giống y Ngự có lẽ hẳn đã sợ té khói rồi." Bảo Bình cười cười, lên tiếng an ủi.

Song Từ chán nản gật đầu. "Mong là như thế."

Đúng lúc này, ở dưới nhà có tiếng chuông cửa. Ma Kết nhanh chân đi xuống.

"Chắc là bọn thằng Yết. Chúng ta đi thôi."

Nói rồi, Ma Kết phóng xuống nhà trước, Bảo Bình và Song Từ cũng đi theo sau.

Ở ngoài cổng, Thiên Yết và Cự Giải đang ngồi chễm chệ trên hai chiếc moto phân khối lớn. Thiên Yết diện chiếc quần jean và chiếc áo sơ mi đen đặc hiệu của Prada, kết hợp với đôi giày Nike. Khuôn mặt góc cạnh lấp ló dưới ánh đèn khiến cậu có một sức hút kì lạ. Cự Giải thì "sáng" hơn nhiều với chiếc sơ mi màu biển kẻ sọc và đôi giày sneaker Converse. Hai anh chàng đứng trước cổng khiến bao cô gái đi qua phải đứng thất thần nhìn ngắm.

"Chúng mày bán đáng một không?" Đó là câu đầu tiên của Ma Kết sau khi mở cửa.

Gương mặt Cự Giải lúc đầu còn tương đối tốt nhưng sau đó liền trở nên đen kịt. Người ta đi qua đi lại đều khen cậu đẹp trai, lạnh lùng, vậy mà con này....

"Mày còn bồi thêm câu nào như vậy thì cứ liệu hồn đấy." Cự Giải hàm hồ, nếu không phải nể mặt thằng Yết thì cậu đã cho con này mấy cái cốc vào đầu rồi.

Ma Kết nhăn nhó, miệng cười tươi toe toét. "Tao chỉ trêu thôi mà, mày có cần giận thế không?"

Cự Giải không thèm trả lời, Thiên Yết thì vẫn cứ ung dung như thường, giống như ngó lơ với câu giễu cợt của Ma Kết.

"Bảo Bình với Song Từ đâu rồi?" Cự Giải hỏi, sau khi đã ngó trước nhìn sau mà không thấy thêm ai khác.

Vừa hỏi xong, một giọng nói đã lạnh lạnh sau lưng cậu:

"Tao ở đây chứ ở đâu."

Cự Giải quay xuống nhìn, ngạc nhiên chả biết Bảo Bình đã đứng đằng sau từ lúc nào. Còn Bảo Bình, rất hài lòng với biểu cảm của Cự Giải, cười tươi:

"Mày thấy sao, công phu mới của tao đó. Đến không thấy người đi không thấy bóng. Lợi hại không?"

Mất hai giây, rồi Bảo lại được nhận một cái cốc vào đầu.

"Mày tưởng mày giỏi lắm sao? Đi bằng cửa sau chứ gì, tưởng tao không biết chắc? Còn ở đó mà bày đi không hình với chẳng không bóng. "

Bảo Bình tức nhưng không làm được gì, bởi vì Cự Giải đoán quá....đúng. Cô bực mình, ngồi phịch lên chiếc xe moto rồi đẩy Cự Giải ra.

"Hôm nay tao lái, mày ngồi sau đi."

"Hả?" Cự Giải sốc, rồi rất nhanh lại khôi phục tinh thần. "Mày muốn ám sát tao à? Cái trình độ lái xe của mày, công an tuýt còi bao nhiêu lần rồi hả?"

"Mày...."

Cả bọn cười ngặt nghẽo, ở đây ai cũng biết kĩ năng lái xe của Bảo Bình tệ đến cỡ nào, không biết bao nhiêu lần đã đụng độ với cột điện và cảnh sát giao thông. Có thể tự hào mà nói rằng, Bảo Bình quen thân với rất nhiều cô chú ở cục an ninh thành phố.

Song Tử cũng cười, nhưng rất nhanh đã lên tiếng giải thẹn cho Bảo: "Chúng ta mau đi thôi, sắp muộn rồi."

Giải và Yết mới quay qua nhìn Song. Cả hai được một màn sóc có một không hai. Song Tử chơi đồ trắng, còn là váy trắng nữa?

"Câu đố nét từ lúc nào thế? Chơi lối thực nữ hả?" Thiên Yết là người kín tiếng cũng buộc phải lên tiếng hỏi han. Sao mà có duyên thế, sáng thì thẳng Bình làm sóc, tối lại bạn Song làm ngọc, quả là tuyệt.

Kết véo mạnh vào tay Yết, râm rì: "Đây là kế hoạch, hiểu chưa?" Rồi cô quay qua Song Tử, lúc này mặt đã xuất hiện vài vệt đen: "Đi thôi đi thôi, kệ cậu ấy."

Biết mình lỡ lời nên Thiên Yết liền hướng mắt Song Tử đầy ái ngại. Song Tử không còn hơi đâu mà chấp nhất, nhanh chóng dắt ra chiếc moto đã dựng sẵn ở cổng, chuẩn bị trèo lên rồi phóng đi.

"Này này, đợi đã." Ma Kết gọi với lại. "Cậu đang mặc váy đó, không đi được xe moto đâu."

Song Tử đơ người, gương mặt nhăn nhó, hai hàng lông mày chau lại. "Váy gì đi kiểu gì?"

Ma Kết cũng gãi đầu không biết xử lí làm sao, bởi vì cô cùng Bảo Bình và Song Tử đều mặc váy.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, Bảo reo lên:

"Không phải nhà mày còn một chiếc Chevrolet sao? Mau lấy ra đi."

"Ồ, đúng rồi ha. Đợi tao chút nha."

Chừng năm phút sau, Ma Kết lái xe ra ngoài, Bảo Bình và Song Tử nhanh chóng trèo lên xe, phóng vù đi trước ánh mắt thâm trầm của hai người kia. Trước khi đi, Bảo Bình còn quay qua Cự Giải, thân thiết nhắc nhở: "Tụi tao đi trước nha, nhớ nhanh đến đó."

Xe phóng đi rồi, hai người kia bực bội, rồi cùng nhìn nhau, hạ giọng.

"Nhất định phải cho họ biết thế nào là lễ độ."

Vậy rồi, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến. Trên đường phố tấp nập, một chiếc Chevrolet bị kẹp giữa hai chiếc moto, hiện ngang lán đường với tốc độ khủng khiếp. Gió thổi, hoa rơi cũng chẳng kịp để lại dấu vết trên xe.

"Kittttttttt."

Xe phanh gấp, dừng trước cửa Heaven. Bảo Bình bước xuống xe, tức tối nhìn hai tên đang an nhàn tháo mũ bảo hiểm.

"Tụi mày muốn chết à? Ép sát vậy làm gì?"

"Tụi tao đang giúp mày đó, không ép vậy nhờ thằng nào nổi hứng chen sang cạnh thì có mà xe mày cho ra rìa."

"Mày muốn ăn đòn à?" Bảo Bình nói hằm từng chữ.

"Cứ việc nếu mày dám"

Bảo Bình rất muốn bước tới và mảy phát vào mặt Cự Giải để cái bản mặt của tên này xuất hiện vài dấu năm ngón, nhưng vì muốn đuổi kịp Song Tử đang tiến vào trong nên tạm thời thu hồi hung tính.

Đẩy cửa vào, tiếng nhạc xập xình dội thẳng vào tai của năm người. Song Tử tiến đến chiếc bàn gần cửa nhất, hội nhập cùng tụi Sư Tử.

"Đến rồi hả?" Xử Nữ lên tiếng chào hỏi, rồi thân thiết kéo tay Bảo Bình, Ma Kết cùng Song Tử ngồi xuống.

Khác với mọi ngày, hôm nay Xử Nữ xuất hiện với mái tóc màu đỏ rực chói mắt, kết hợp với bộ quần áo màu đen bó sát làm tôn lên vóc dáng cơ thể. Rất nhiều anh chàng đều phải ngoái lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng xinh đẹp của cô nàng. Ngồi bên cạnh Nhân Mã cũng thu hút không kém. Ở cậu lúc này không còn thấy vẻ trẻ con thường trực, cách phối hợp quần áo mà Xử Nữ tạo ra khiến Mã trở nên điển trai và quyền rũ kì lạ. Khuôn mặt cậu được ánh đèn rọi vào làm nổi bật góc cạnh và cặp mắt sâu thẳm.

Bạch Dương cũng không hề thua kém với chiếc sơ mi xám tro và giày thể thao của Adidas. Bộ đồ tuy làm mất đi vẻ nhiệt huyết thường ngày nhưng khiến cậu trở nên thâm trầm và khó dò hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, nổi bật nhất vẫn là Sư Tử. Cậu chẳng có gì thay đổi cả, vẫn áo sơ mi, quần jean và mái tóc vàng rực quen thuộc. Nhưng khuôn mặt lạnh băng với ánh mắt buồn khiến người khác không thể nào quên nổi.

"Cho tui tòi hai chai wishky." Nhân Mã gọi, phong thái y chang một công tử ăn chơi trác táng.

Phục vụ không thắc mắc gì về nhóm người mới tới này. Với hắn, đó chỉ là một nhóm cô chiêu cậu ấm tu tập chơi bời.

"Kim Ngu đâu?"

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Song Tử lên tiếng hỏi, sau khi đã đảo mắt một hồi mà vẫn không thấy cô bạn thân.

"Ngu đi sau, phải chừng lát nữa mới đến." Bạch Dương trả lời, gương mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Nhân Mã nhìn thẳng bạn thân từ lúc đi vào quán hằm hằm không nói một lời chỉ còn nước bó tay. Cậu tính nói vài lời để xua đi cái vẻ mặt quan tài kia nhưng thiết nghĩ không nên, lỡ miệng một tí có khi lại bị một trận như từ. Đang không biết làm sao thì phục vụ mang đồ lên. Cậu cười cười, mở nắp rượu, rót vào ly rồi đưa cho mọi người. Huých chiếc ly vào tay Dương, cậu chậm rãi mở miệng: "Này, uống đi. Lâu rồi mày cũng chưa nếm lại."

Bạch Dương quay sang, lườm một cái thật dài khiến Nhân Mã lạnh hết cả người. Cậu đẩy chiếc ly ra làm chất lỏng bên trong sóng sánh suýt đổ: "Hết hứng thú, không uống."

Nhân Mã chep miệng, không uống thì thôi, cần gì gắt gỏng như vậy, cứ như là giết người không bằng. Thôi vậy, chuyện của người ta thì để người ta lo, mình vẫn nên tận hưởng thú vui của mình. Cậu khẽ nâng ly lên, nhâm nhi từng chút vị rượu len lỏi trong miệng. Mới nhấp được một ngụm đã nghe thấy tiếng Xử răn đe bên tai: "Chưa đủ 18 tuổi mà dám uống rượu, cậu liệu hồn không là tui cho về viết bản kiểm điểm đấy."

Về mặt Xử nghiêm túc hơn bao giờ hết, lại thêm bàn tay đang giờ lên cướp mất ly rượu khiến Mã dờ người, không dám ho he thêm lời nào. Đồ bị đoạt một cách không thương tiếc nhưng của đi thay người, vẫn nên bảo toàn tính mạng thì hơn. Đùa gì chứ bản kiểm điểm cậu có viết trăm lần chưa chắc đã được ai đó chấp nhận.

Một màn vừa rồi chẳng khó khăn đã lọt vào mắt những người còn lại. Song cười thầm trong bụng, không ngờ mấy năm không gặp mà lũ bạn của cô đều đã có người thương, cái kiểu này chắc khi nào giải quyết xong việc cô phải lo chuẩn bị sẵn quà mừng cho tui nó rồi.

Bảo nhìn vậy chi biết lác đầu cảm thán. Cô ghé tai Kết bảo: "Lũ trẻ bây giờ mạnh động quá mày ạ. Tao chưa kịp định hình gì luôn. Đây có được coi là cướp hôn gián tiếp không?"

Kết ngu ngơ hỏi lại: "Chúng nó đã làm gì đâu mà cướp hôn gián tiếp?"

Bảo lại lác đầu, quay sang thăm thì: "Mày chẳng biết gì cả. Mã uống rượu đúng không, miệng chạm vào ly, Xử lại cướp ly, từ đó suy ra cưỡng hôn gián tiếp."

Kết gật gật xem chừng như đã hiểu. Cô hướng mắt về phía Xử ý muốn nói: tởm hiệu mà, thái độ vô văn bội phục. Đúng thật là bọn lãnh đạo, cách hành xử quả khác với người thường.

Tiếp nhận ánh mắt của Kết, Xử nghi hoặc không biết mình đã làm gì sai. Cô chỉ có ý tốt nhắc nhở tên kia thôi, có cần như vậy không. Lẽ nào, hành động đó có gì gây hiểu lầm sao?

Xử chưa kịp nghĩ tiếp thì đã thấy bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa. Thiên Vũ đẩy cửa vào, theo sau là Kim Ngu với vẻ mặt ngây thơ đến tội. Hai người dừng lại ở một chiếc bàn phía trong, đứng chỗ khuất ánh sáng. Ánh điện lấp ló trên khuôn mặt Ngu, đủ biết đây là lần đầu tiên cô đến chỗ như thế này. Cũng phải thôi, một con người vốn quen với nhà hàng quán ăn như cô sao có thể lui tới cái chỗ gọi là quán bar được.

Thiên Vũ trông bộ dạng ngơ ngác ngác của Ngu thì khẽ cười thầm. Vừa sau Ngu đã thêm một con nai xinh đẹp thánh thiện, không biết là điểm phúc cậu tốt quá hay sao nữa.

"Cậu uống gì?" Thiên Vũ hỏi, trên mặt vẫn là nụ cười như thường lệ,.

"Gì cũng được." Ngu cười hiền đáp lại, trong lòng thầm rửa vạ lần tên chết bầm trước mặt. Bà đây nói uống sữa chua mi có đưa cho được không.

"Vậy cậu uống rượu được không?" Vũ lại hỏi, giọng điệu nhẹ nhàng nhất có thể, bàn tay đang mon men chuẩn bị cầm lấy tay Ngu.

"Rượu hà...?" Mặt Ngu đơ lại, trong đầu bỗng vang lên tiếng nói dong dỏng của ai đó "Chưa đủ 18 tuổi CẤM uống rượu" Cô vội lác đầu nguýt nguýt, nhanh chóng đáp lại: "Gì cũng được nhưng không được uống rượu."

"Sao vậy?" Ai đó lại hỏi, tay đã nắm lấy tay Ngu.

"Mình....không uống được. Mình....mình bị dị ứng với rượu." Hết cách, Ngu đành bịa đại một lý do. Thấy tay mình đang bị tên đối diện vuốt ve đột nhiên da gà da vịt của cô nổi hết cả lên. Vận dụng toàn lực do năng lượng bữa cơm tối cung cấp, cô đẩy mạnh tay Thiên Vũ ra, mặt áy náy nói:"Voi cả, mình cũng không quen để người khác cầm tay cho lắm."

Thiên Vũ ra về ăn năn:"À, xin lỗi cậu nha. Mình không cố ý." Ngừng một chút, hắn nói:"Cậu không uống được rượu vậy thì uống tạm nước trái cây nha."

Ngu gật đầu ngoan ngoãn. Thiên Vũ gọi phục vụ rồi quay lại tiếp tục cuộc trò chuyện.

"Cậu có quen không? Đây là một quán ba mẹ mình mở, mình nghĩ cũng tiện nên dẫn cậu vào. Không làm cậu khó chịu chứ?"

Có, bà đây rất khó chịu, muốn ra khỏi đây ngay lập tức. Nhạc gì mà inh hết cả đầu, snack không có, truyện tranh lại càng không. Ngu rất muốn nói vậy nhưng đã kịp thời giữ lại trong miệng, dùng điệu cười hiền dịu đã thành quen đáp lại:"Không sao, mình thấy nơi này rất được. Lần đầu đến nên có chút không quen thôi. Cậu....hay đến đây lắm hả?"

"Ừm, vì chỗ này của gia đình nên cũng hơi thường xuyên lui tới." Tên nào đó nghĩ bụng vẫn cần khiêm tốn một chút.

Ngu lại gật gù. Không cần phải lấy mác chăm ngoan đâu, bà đây hiểu hết mà. Đang không biết nói gì thì phục vụ mang đồ lên, Ngu cười tươi cảm ơn rồi cầm lấy ly nước trái cây. Khi bạn cạn ngón thì hãy lấy đồ ăn để tìm ra giải pháp, đó chính là châm ngôn giao tiếp của bạn Ngu.

"Cậu và Ngu sao lại chia tay vậy?" Ngu bắt đầu khai thác vấn đề, sau khi đã hít một ngụm nước trái cây. Ừm, vị không tệ, có điều vẫn thua xa nước ép Bạch Dương làm.

Thiên Vũ hơi bất ngờ nhưng nhanh chóng lấy lại sắc thái bình thường, dùng giọng điệu đượm buồn, hắn nói:"Mình cảm thấy mình và cậu ấy không hợp nên chia tay. Mình quá kém cỏi, không xứng với người tốt đẹp như cậu ấy. Mình cứ nghĩ mọi thứ sẽ ổn, cậu ấy sẽ nhanh quên mình, dù sao thì không có mình vẫn có rất nhiều người ở bên cậu ấy. Thật không ngờ, sau đó....lại xảy ra chuyện kia."

Ở bên này, những lời hai người không lọt khỏi tai ai. Xứ Nữ đã để máy nghe lén vào chiếc vòng tay của Ngu thế nên chỗ đó như thế nào chỗ này cũng đều có thể nắm rõ. Giọng nói ai nấy đều trầm xuống hẳn, đặc biệt là Sư Tử. Bàn tay đặt dưới bàn của cậu lúc này đang nắm chặt, sự giận dữ không hề che giấu trong ánh mắt. Nực cười, cậu ngay từ đầu đã không xứng với Ngu. Dám giả mạo ở bên cô ấy lâu như vậy, chỉ dùng vài lời tội lỗi đã muốn trốn tránh vấn đề sao.

Lại tiếp tục ở bên kia. Sau những lời tưởng chừng buồn thảm thiết, Ngu cũng rất biết phối hợp, dùng giọng điệu an ủi mà rằng:"Đó không phải là lỗi của cậu, đừng nên tự trách bản thân. Tớ bây giờ chỉ muốn tìm ra người đã gây tai nạn hôm đó để đòi lại công đạo cho Ngu. Dù gì cậu ấy...cũng là người bạn thân thiết nhất của tớ." Dứt lời, một vài giọt nước mắt đã chớp chớp bên hàng mi.

Thiên Vũ muốn chuyển chủ đề, đây là chuyện hắn không muốn nói tới nhất. Vừa rồi Ngu nói họ vẫn đang điều tra người gây tai nạn, có lẽ còn lâu mới chịu bỏ qua chuyện này. Giờ phải làm gì chắc chỉ còn nước nhờ chị họ. Haizzzz, đúng thật là rắc rối, biết trước như vậy đã không dính vào chuyện này rồi.

Gạt chuyện này qua một bên, hắn vươn tay chạm đến gương mặt Ngu, da mặt trắng hồng tươi mát khiến người ta xao xuyến. Ngu đơ toàn tập, ngược đời mắt tròn xoe lên nhìn. Cái gì vậy trời, trực tiếp chiếm tiện nghi là sao.

"Cậu đừng khóc, mọi chuyện đâu còn có đó." Lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi Ngu, Thiên Vũ "rất chân thành" khuyên bảo, bàn tay vẫn cố chấp đặt trên gương mặt bạn Trâu.

Đột nhiên ở chỗ nào đó, ánh mắt sắc lẹm tia thẳng đến chỗ hai bạn đang ngồi. Bạch Dương gần như mất không chế, định tiến đến chỗ Kim Ngu, háit văng cái bàn tay đang chạm vào mặt Ngu. À, đầu chỉ là háit văng, phải đem đi chặt mới hả dạ chứ. Chiếm tiện nghi vậy mà còn chưa đủ, háit tính làm gì tiếp theo đây. Còn cái cổ ngọc Kim Ngu kia nữa, ngồi chờ ra đây làm gì, bình thường xông xáo lắm mà, sao giờ im re không thấy tiếng vậy.

Chân đứng lên nhưng chưa tiến thêm bước nào đã bị Thiên Yết ngồi cạnh kéo áo ngồi xuống. Giọng cậu lạnh lùng:"Giờ cậu qua đó thì công sức Ngu chịu đựng từ nãy đến giờ coi như bỏ trắng."

Lời nói của Thiên Yết kéo Bạch Dương về với lý trí. Cự Giải ẩn cậu ngồi xuống, trấn an:"Yên tâm, Ngu biết phải làm gì. Cậu ấy sẽ không dễ dàng để bản thân chịu thiệt thòi đâu."

Xử và Mã thấy vậy cũng vội vàng khuyên can:"Phải đó, cứ quan sát tiếp đi. 36 kế của cô ấy rất nhanh sẽ được thi hành thôi, đừng lo."

Nghe lời mọi người, Bạch Dương ngồi im. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Hít thở sâu, cậu tiếp tục nhìn về phía chiếc bàn đằng xa. Thiên Vũ, sau này đừng mơ mà xông với tôi!

Ở chỗ bên này, Ngu mất vài giây phản xạ, vội háit tay Thiên Vũ ra. Cô cố đè nén thanh âm giận dữ trong cổ họng, gằn từng chữ: "Cảm...cảm ơn cậu, mình không sao."

Bàn tay bị háit của Thiên Vũ va vào ly nước trái cây trên bàn làm nước đổ lênh láng lên quần áo hắn. Ngu cong môi cười, không ngờ một hành động vô tình lại dẫn đến hệ quả như này. Tay à, mày đôi lúc cũng khá có vận khí đấy.

Chợt nhớ đến mình đang làm người tốt, Nguu vội vã kiểm tạm mớ giấy ở cạnh quầy lau giúp quần áo hần. Hai tay hai giấy, một tay Nguu lau áo, một tay lau bàn, tiện thể hắt thêm nước vào người hần.

"Xin lỗi, tớ thật sự không cố ý...."Giọng điệu đầy tội lỗi

Thiên Vũ hơi buồn bực nhưng đối diện với thanh âm kia, hần chỉ đành tặc lưỡi cho qua. Ai kêu người ta đẹp làm gì, chịu chút nước vào người thì có chuyện gì đâu. Hần cười cười bảo không sao rồi đi ra nhà vệ sinh. Còn lại một mình Nguu, cô thờ phào. Tên này sửa sang chắc cũng tầm hơn chục phút, nhân thời gian này liên lạc với bọn Song Tử vậy.

Đảo mắt qua quán bar một lượt, bóng hình quen thuộc của Bạch Dương nhanh chóng đi vào tầm mắt của Kim Nguu. Cô nháy mắt tinh nghịch, tính tiền đến chỗ cậu nhưng ngược lại, Bạch Dương ra hiệu cho cô ngồi xuống, đồng thời cậu giờ điện thoại lên.

Phải rồi, tên kia chắc nữa sẽ quay lại, không thể rồi đi xa được. Thôi thì dùng điện thoại vậy.

Tiếng nhạc to sẽ lấn át âm thanh, khẳng định không thể gọi cho họ. Vậy là...

Nhắn tin rồi.

Bạn nhỏ nào đó vô cùng không đành lòng bởi tốc độ nhắn tin chẳng thể nào bằng mấy người bên kia. Dù vậy, cô vẫn mở Messenger, đi thẳng vào vấn đề chính.

Trâu: Mình không moi được thêm gì nữa, hần toàn nói lảng. Phải làm sao giờ?

Cừu: Mình đoán trước hần sẽ không đề lộ gì. Cậu làm vậy là được rồi, tránh xa hần ra chút, tìm cách đưa cho hần cái khuyên tai hôm nọ đi. Xong việc thì chuẩn. Phần sau để Song Tử lo.

Nguu mất gần 1 phút để gửi tin mà chưa đầy mười giây sau đã thấy rep tin, quá khủng bố rồi. Trâu hướng ánh mắt hoang mang về đằng xa. Cừu à, không cần si nục tớ như vậy đâu.

Kì thực, bạn Cừu vốn đã nhanh tay, giờ đây người thương còn nhắn tin, sao có thể lè mề mà rep chậm được.

Vậy mới nói, sức mạnh của tình yêu luôn phá vỡ giới hạn con người.

Cừu: Nãy sao không đẩy tay hần ra luôn?

Trâu: Muốn lắm nhưng còn phải tìm cách.

Cừu: Bình thường đánh người ta nhanh lắm mà, sao nay lâu thế? Hay là lưu luyến? (mặt hung tợn)

Trâu: Ai thèm chứ. Ghê muốn chết. (mặt buồn nôn) Không bằng một góc so với cậu.

Gỡ xong Nguu đột nhiên thấy cái gì đó sai sai, nhưng sai ở đâu thì không rõ. Đẳng kia, Bạch Dương chợt nở nụ cười, nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại không dứt. Coi như cậu vẫn còn tạm chấp nhận được, biết nhớ tới mình. Không uổng suốt mấy năm trời mình làm cu li sai vặt mua đồ ăn của cậu.

"E hèm." Toàn tập những người còn lại đồng thanh." Tụi tớ cũng đang đọc đó."

Vâng, vì là nhóm nên một người biết đồng nghĩa với những người còn lại cũng biết. Bạch Dương chẳng có vẻ gì là lúng túng, trung vệ mặt tớ chẳng cần quan tâm, tiếp tục nhắn tin cho Nguu.

Được một lúc trên trời dưới bể, Thiên Vũ quay lại. Nguu nhắn vội: "Hần quay lại rồi, chút nói tiếp nha."

Bày ra bộ mặt hiền hậu, Nguu thân tình hỏi:"Cậu xong rồi hả? Vẫn phải xin lỗi cậu chuyện vừa nãy nha, tớ...."

Chưa nói hết câu, Thiên Vũ đã ngắt lời:"Không sao, không sao mà. Tớ chỉ bị bắn chút áo thôi, vừa nãy đã thay rồi."

Ồ ha, chỗ này là của gia đình hần, ướt một cái áo thì có làm sao đâu. Nguu nghĩ thầm, biết thế đổ thêm chút nước nữa cho hần tắm luôn.

Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, Nguu dừng lại bên tai phải của hần. Lúc chọn thiết bị nghe lén, bọn cô đã rất phân vân. Quần áo không được, giày dép càng không, đồng hồ đã từng suy tính đến nhưng biết một tuần hần đổi mấy cái đồng hồ. Cuối cùng, nghĩ tới tên ăn chơi như hần xài khuyên tai là tốt nhất.

"Cậu làm sao thế? Sao nhìn tớ chăm chăm vậy?" Cảm thấy ánh mắt chăm chú nhìn mình, hần có chút không quen. Tuy nhiên, không quen không có nghĩa là không tốt.

"À, không có gì, mình chỉ là....thấy tai của cậu thiếu thứ gì đó." Nguu giả bộ thẹn thùng quay sang chỗ khác, giọng nói êm đềm nghe muốn xiêu lòng.

"Hả, thiếu cái gì?" Thiên Vũ đưa mặt đến gần, rất thích thú hỏi lại.

Ngư giờ tay tính chạm đến nhưng thôi. Hành động này trong mắt của nhóm bạn là ghê tởm nhưng đối với Thiên Vũ lại mang tầng ý nghĩa ngược lại.

"Hôm trước tớ đi ngang qua một cửa hàng thấy họ bán khuyên tai rất đẹp. Tớ liền nghĩ đến cậu." Ngư vừa nói vừa lấy trong túi một chiếc khuyên tai màu bạc lấp lánh."Tớ thấy nó hợp với cậu. Không biết cậu....thấy được không?"

Giờ chẳng cần được hay không, hẳn chỉ cần nghe thấy Ngư tặng đã thấy vui lắm rồi. Gật gật đầu, hẳn cười lấy lòng:"Tất nhiên là được rồi. Cậu thật có mắt thẩm mĩ. Hay là cậu đeo luôn giúp tớ đi." Vừa nói đã cầm lấy tay Ngư, ý định không cho từ chối.

Ngư rất phối hợp, cười tươi rói, chậm rãi vén tóc rồi nhanh nhẹn đeo khuyên tai vào. Nhiệm vụ sắp hoàn thành rồi, cuối cùng cô cũng có thể về nhà ăn ahahahaha.

Lúc xỏ xong khuyên, đột nhiên Thiên Vũ vòng tay qua ôm lấy eo cô. Ngư giật giật khóe miệng, tên chết tiệt này, dám ngang nhiên như vậy. Bình tĩnh, bình tĩnh, nhất định không được vùng tay ra đấy.

"Ừm...xong rồi." Cô nhỏ giọng nhắc nhở:"Minh giữ thẳng bằng rất tốt, không sợ ngã đâu. Cậu buông mình ra đi." Mấy từ cuối, bạn Trâu phải rất bình tĩnh mới thốt ra được.

"Ah, cảm ơn cậu nha." Thiên Vũ lưu luyến chưa muốn buông tay nhưng Ngư đã đẩy hẳn ra xa rồi lạnh lẽo về chỗ mình ngồi.

Vừa nãy quả thực không dài nhưng hẳn có thể cảm nhận được thân hình mềm mại của cô, mùi hương trên người cô dịu nhẹ, không phải mùi nước hoa nhưng lại rất thơm khiến hẳn khó có thể quên. Đang chìm đắm trong dư vị còn sót lại thì giọng Kim Ngư lại vang lên:

"Cậu....nhớ ngày nào cũng phải đeo chiếc khuyên tai này nha. Tớ.....đây là lần đầu tặng qua cho con trai đấy." Ngư bày ra bộ mặt xấu hổ, cúi đầu cầm lấy túi xách, cào nhẹ vào mặt túi

"Ừ, tớ nhất định sẽ đeo nó, lúc đi tắm cũng không tháo ra đâu." Vũ cười cợt đáp lại.

Hai người nói với nhau vài câu băng quơ thì Ngư bảo

"Cũng muộn rồi, tớ về trước đây."

"Ah, khoan đã, để tớ đưa cậu về." Vũ tính kéo tay Ngư lại nhưng cô thuần thục tránh được.

"Không cần đâu, tớ...tớ tự về được. Cậu không cần đưa tớ về đâu. Tạm biệt." Nói rồi, không đợi hẳn đáp lại, cô đã chuồn thẳng. Trước khi đi còn không quên trưng bộ mặt then thùng. Đã diễn thì phải diễn cho chót chứ.

Bóng dáng thanh mảnh dần khuất sau chiếc cửa ra vào, Thiên Vũ sò tai cười nham hiểm. Con nai này khiến hẳn thật có hứng thú, chẳng muốn rời xa chút nào. Tặc lưỡi, hẳn rút điện thoại ra, nhìn gương mặt mình trong đó. Chiếc khuyên tai cũng hợp phết đấy chứ, cô gái nhỏ có mắt nhìn thật.

Ngồi thêm mười phút thì hẳn ra về. Hôm nay không như mọi khi, hẳn chẳng có cảm hứng gì sau khi Ngư rời đi cả, trong đầu chỉ còn hiện lên dáng vẻ then thùng và gương mặt thanh tú của cô. Đêm nay có lẽ lại khó ngủ rồi đây.

"Đến lúc hành động rồi."

Xử Nữ lên tiếng, kéo theo đó là một tốp người rời đi.

Thiên Vũ bước tới gara, tính lấy xe thì bóng hình phía trước khiến hẳn thất thần, tay cầm chùm chìa khóa đột nhiên buông xuống. Tiếng leng keng của chùm chìa khóa vang vọng giữa không gian. Lúc này, mọi thứ yên tĩnh đến lạ.

Người đằng trước thật quen mắt, chiếc váy trắng dài tới đầu gối bó gọn vào thân hình duyên dáng. Gương mặt với những đường nét đẹp để nhìn chăm chăm vào hẳn, lẳng lặng không nói lời nào.

"So...Song Ngư...."

Gần một năm rồi, không biết có ai còn nhớ đến tui không?

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Tiếng gọi của Thiên Vũ vang lên đầy sợ hãi. Không gian im lặng bị xé tan, gió lạnh từng đợt từng đợt thổi qua khiến hắn cảm thấy thật ón lạnh. Cảm giác này hết như buổi tối hôm đó....

Chút lí trí còn lại không đủ làm hắn bình tĩnh, hắn lại tiếp tục lên tiếng, thanh âm run rẩy thấy rõ:

"Là cậu thật sao....Ngư?"

Không một lời đáp trả, chiếc bóng trắng vẫn như cũ đứng khuất trong bóng tối, thế nhưng gương mặt kia đã nở nụ cười.

Một nụ cười lạnh băng, đầy giễu cợt và khinh bỉ.

Đi kèm theo nụ cười đó là dòng chất lỏng đỏ tươi tràn ra từ khóe miệng.

Thiên Vũ hét hồn, chân đã không còn đứng vững được nữa. Hắn khụy hẳn xuống đất, miệng há hốc, đầu lắc liên tục trông chẳng khác nào một con rối. Mặt hắn lúc này tái mét, dùng hết lực đẩy người lui về sau.

"Không không.....Ngư à, cậu....cậu phải ở bệnh viện....phải ở bệnh viện chứ. Sao....sau cậu lại ra đây được....?"

Song Tử không hề trả lời, thỏa mãn nhìn sự sợ hãi dâng dần lên qua ánh mắt hắn. Mới có vậy đã sợ rồi sao?

Cô mới chỉ có hóa trang cho giống Ngư một chút, dùng thêm tí thủ thuật của Bảo Bình mà hắn đã thành ra thế này, quả thật quá nhát gan đi.

Bất quá, nhát cũng tốt, để cô hù dọa thêm chút nữa hắn cũng vui.

Thiên Vũ à, cậu cứ yên tâm, lúc trước cậu làm gì em gái tôi, giờ tôi sẽ từ từ trả lại cho cậu từng chút từng chút một.

Đèn bỗng nhiên tắt phụt. Mọi thứ xung quanh tối đen. Thiên Vũ không biết làm sao, gờ tay quờ quạng nền đất lạnh ngắt. Thứ gì đó nhom nhóp dính vào lòng bàn tay hắn. Hắn giật nảy mình, lui ra xa thêm mấy bước. Vội lấy điện thoại trong túi áo, hắn soi vào tay mình.

Màu đỏ rợn người đập vào mắt hắn.

Là.....máu.....

Chiếc điện thoại rơi bộp xuống nền nhà, ánh sáng le lói hắt lên gương mặt của người mặc váy trắng phía trước. Tiếng giày chậm rãi vang lên giữa không gian thinh lặng, tà váy trắng thấp thoáng di chuyển. Mọi cử chỉ đều thật nhẹ nhàng nhưng nó khiến Thiên Vũ mặt cắt không còn một giọt máu.

Thân hình kia chẳng mấy chốc đã tiến đến trước mặt hắn, còn hắn giờ đây không nói được thêm câu nào. Hai hàm răng đập mạnh vào nhau, hắn cảm tưởng hơi thở của mình đang bị bóp nghẹt.

Gương mặt xinh đẹp kề gần ngay phía trước. Ánh đèn từ điện thoại chỉ chiếu vào nửa mặt của cô gái nhưng đủ để hắn thấy rõ làn da trắng nhợt nhạt và ánh mắt thù hận kia. Máu trên khóe môi kia vẫn không ngừng chảy, từng giọt từng giọt rơi xuống chiếc áo hắn đang mặc.

Đây.....là hồn ma của Song Ngư sao?

Đó là suy nghĩ duy nhất tồn tại trong đầu Thiên Vũ lúc bấy giờ. Hắn lùi ra sau thêm mấy bước nhưng bất ngờ, bàn tay của cô gái gờ lên, dường như tính chạm vào người hắn.

"Không không.....tránh ra.....tránh xa tôi ra...."

Hắn hét lên, đưa tay chắn trước mặt, liên tục xua đi không ngừng. Chống tay xuống nền đất, hắn vội bật người lên rồi chạy thẳng về phía trước mặc kệ quang cảnh tối đen, chỉ sợ đằng sau sẽ có bàn tay nắm mình lại.

Mới chạy được vài bước, hắn đột nhiên đâm sầm vào thứ gì đó. Cảm giác đau đớn trên đầu đã lấn át hết tất cả, mọi thứ trước mắt hắn dần dần mờ đi, thân thể đập uỳnh xuống nền nhà.

Một thoáng sau, Song Tử tiến đến chỗ hắn, lấy điện thoại trong tay mình ra, soi vào cái thân thể đã nằm rạp xuống đất. Ngu thật, đâm đầu vào tường rồi.

Cô chep miệng, vỗ tay ra hiệu. Đèn ngay lập tức được bật sáng lên, một tốp người ần nấp xung quanh cũng nhanh chóng lộ diện.

Kết tiến đến gần, dùng ánh mắt ngán ngẩm nhìn con người dưới chân.

"Không phải chứ, mới vậy đã ngất rồi sao. Tổ còn xem chưa đã mà." Dứt lời, cô còn đá đá chân vào người hắn, vẻ mặt tiếu ngạo giống như vừa bị mất đồ chơi.

"Áy áy, con gái sao lại làm thế. Phải THỰC NỮ cậu hiểu không?" Xù vôi vãi "thêm lời", gót giày cao 5 phân "nhẹ nhàng" chạm xuống bàn tay tên đáng thương nào đó. Vừa hành động, cô vừa quay sang Kết, cười rất ra dáng con gái nhà lành mà rằng:"Chúng ta đã lớn rồi, sao lại chơi trò người chết người sống thế kia, nếu có chơi cũng phải chơi nghiêm túc xui chứ." Cô nàng rít từng chữ qua kẽ răng: "Lâu rồi tớ chưa được động tay động chân, mọi người tránh xa một chút cho tớ tập luyện nha." Rồi, với dáng vẻ cô giáo giảng dạy học sinh, bạn học sinh gương mẫu tiếp tục dùng chiếc giày còn lại đặt lên

ngực Vũ, lực đạo cũng chẳng có gì là mạnh, chỉ ngang với lúc còn học ở võ đường.

Ngồi đánh được một lúc thì thấy thiếu thiếu thứ gì đó, Kết chợt nhận ra con bạn chí cốt tâm giao Bảo Bình từ nãy tới giờ chưa đánh lấy một đòn. Ngược mắt lên, cô đột ngột chạm phải ánh mắt thâm trầm của Bảo.

"Mày sao thế? Không thích đánh hấn hả?"

Nhìn cái người nằm dưới đất, ánh mắt Bảo hiện lên sự khinh bỉ thấy rõ. Cô nhếch mép cười đáp lại: "Giờ chưa phải lúc. Đánh một lần có mấy chục phút không đã. Tao phải chờ mọi việc xong xuôi hết thì mới đánh. Mất công nuôi một con chuột bạch, cứ để nó vùng vẫy thêm một thời gian rồi hẵng bắt nó lại. Lúc đó tao sẽ nghĩ thêm nên cho nó thử loại thuốc gì."

Mọi người không hện mà cùng lạnh sống lưng. Chị Bảo một khi hiền lương là báo trước phía sau sẽ kéo theo cả tấn đồng tố.

Chơi với con mồi được một lúc, Xử và Kết phải tay đứng dậy, tâm trạng vui lên không ít. Sư, Yết và Mã đang thu dọn những vết MÁU GÀ vương trên nền đất. Tất cả những kĩ xảo vừa rồi đều do nhà bác học đại tài Bảo Bình một tay dựng nên. Nhắc đến chính chủ, lúc này cô đang chỉ chèo ở chỗ Giải, miệng không ngớt ngợi ca thành tích của mình:

"Giờ mày đã thấy tao lợi hại chưa? Hóa trang cho Song đến độ xuất quỷ nhập thần khiến tên kia hoảng hồn ngất xỉu luôn."

Giải thấy cô nàng tươi cười nên cũng phụ họa theo, rất thuần thục đưa tay xoa đầu cô rồi cười nói: "Rồi rồi, mày thì cái gì chẳng giỏi."

Được khen, cô bạn nào đó lại mang tâm tư lên chín tầng mây, tưởng tượng sau này mình lại lập thêm những chiến công oanh tạc hơn. Nhưng rất nhanh, bạn Cua đã kịp kéo cô trở lại với cõi trần gian hiện thực. Cậu gõ đầu cô rồi kéo tay cô đến chỗ Song Tử.

"Tên kia nên xử lí thế nào đây? Cứ để hấn ở đó hay gọi người tới?" Giải hỏi, giọng điệu trở lại nghiêm túc.

Song vừa quệt vết máu ở trên mặt vừa trả lời.

"Lát nữa sẽ có mấy nhân viên đến đây dọn dẹp, cậu không cần lo đâu." Nói rồi, cô quay sang ba người đang lúi húi thu dọn hiện trường: "Thu dọn xong thì chúng ta về thôi. Cũng không còn sớm nữa."

Mã gật đầu đáp lại, vừa đứng lúc lau xong vết máu cuối cùng. Mọi người chuẩn bị lấy xe ra về thì đột nhiên Song lên tiếng:

"Ngu ru với Dương đâu rồi?"

Vừa nãy vội thực hiện kế hoạch nên không chú ý đến hai người họ, giờ nhìn quanh mà không thấy họ đâu, Song có chút lo lắng.

Mã cười cười đáp lại: "Sau khi chiếu bóng giúp cậu trong tối xong, con Cừu kia đã vội phóng xe đến chỗ Ngu ru rồi. Cậu không cần lo cho hai người họ đâu. Mau về thôi, mai còn cả đồng kịch đang chờ chúng ta đó."

Nói rồi cậu rất tự nhiên kéo tay Xử leo lên chiếc moto của mình.

"Này này, từ từ đã. Tớ còn chưa muốn về mà." Xử không đành lòng, muốn tới chỗ Kết và Bảo trò chuyện thêm một lúc. Chẳng biết từ lúc nào, cô thấy mình với họ thật là hợp cạ.

Bàn tay đang kéo tay Xử vẫn rất vững chắc không chịu buông. Mã lười biếng đáp lại: "Tớ buồn ngủ lắm rồi. Cậu còn không về thì lát đi bộ về đó."

"Ai nói vậy chứ? Không đi với cậu thì tớ bắt taxi cũng được."

"À, tớ chợt nhớ tới buổi tối nay đã hứa với bố cậu sẽ đưa đón cậu về cẩn thận. Giờ tớ không thể nuốt lời được." Tên nào đó khơi gợi lại kí ức hồi chiều.

"Chỉ là một lời hứa thôi mà, cậu cần gì phải thực hiện theo. Hơn nữa người cậu hứa với tớ cũng chẳng quan tâm là bao." Xử ngoan cố đáp lại nhưng chân vẫn bước về phía trước.

"Bạn lớp trưởng nói vậy là không đúng rồi. Làm người phải biết giữ chữ tín chứ. Cậu từng nói với tớ như thế cơ mà." Mã bày ra bộ mặt 'tớ rất biết áp dụng lý thuyết vào thực hành đó'. Cậu nhanh nhẹn đội mũ bảo hiểm cho Xử.

Dĩ nhiên Xử chẳng thể làm gì ngoài việc ngoan ngoãn ngồi lên xe. Đùa gì chứ, hôm nay cô không đi xe, mãi mới kiếm được tên tài xế chở mình đi sao có thể ngu ngốc mà cuộc bộ về nhà được.

"Nhớ ôm cho chặt. Ngã là tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy." Mã cười sáng lạn, chân thành nhắc nhở người ngồi đằng sau.

Xử ra vẻ không thêm quan tâm, bàn tay vẫn buông hờ, thân nhiên quay lại vẫy tay mọi người: "Tớ về trước đây. Mai gặp....."

Chữ "lại" chưa kịp nói hết câu thì Mã đã nhấn ga cho xe chạy. Xử hoảng hồn, vội ôm lấy cậu, xô cho một tràng: "Này, cậu bị điên hả? Tớ còn chưa kịp nói hết cơ mà. Chết tiệt, đi chậm thôi, bị cảnh sát phạt là tớ cho cậu ăn no đòn đấy.....Aaaaaa, đã bảo là chậm thôi...."

Tiếng Xử thét inh ỏi, mơ hồ đến khi khuất dạng mọi người vẫn còn nghe rõ. Quả nhiên, không thể coi thường tuyệt chiêu "Sư tử gầm" của lớp trưởng đại

nhân. Ai nấy đều thầm cầu nguyện cho Nhân Mã, mong rằng khi đến lúc về nhà cậu không phải đi khám tai.

"Chúng ta cũng về thôi, mấy người lao công sắp đến rồi." Yết nhìn đồng hồ rồi lên tiếng.

Kết và Bảo gật gù đầu, vô gara lấy xe. Song thấy Sur vẫn đứng im một chỗ, nhìn đăm đăm Thiên Vũ thì vỗ vai cậu, giọng nhỏ nhẹ:

"Muộn rồi, cậu về nghỉ ngơi đi."

Sur rời mắt, quay sang nhìn cô. Ánh mắt cậu hiện lên những tia phức tạp nhưng rất nhanh đã bị xua tan bởi nét buồn cô độc. Cậu không nói gì, chỉ gật gù đầu rồi tiến về chiếc moto của mình, trước khi rời đi chỉ kịp để lại câu nói: "Tạm biệt."

Nhìn theo hướng Sur đi, Song Tử chỉ biết thở dài lắc đầu. Cậu ấy lại đến bệnh viện.

Từ lúc về nước đến giờ, ngày nào cũng thấy Sur xuất hiện trước phòng bệnh của Ngư. Có thể nói số lần cậu xuất hiện ở bệnh viện còn nhiều hơn số lần cậu về nhà. Mỗi lần đến cậu đều ngồi rất lâu nói chuyện với Ngư, cho dù người nằm đó hai mắt nhắm nghiền cậu cũng không nản chí. Việc chăm sóc Ngư thì một tay cậu đảm nhiệm, bố mẹ Song Tử và cô muốn làm cũng không được.

Song Tử ngẩng đầu lên trời, những vì sao lấp lánh tỏa sáng trên bầu trời. Không hiểu sao, cô đột nhiên thấy trong lòng chua xót kì lạ.

Nếu ông trời thương tình một chút, cô rất mong một ngày nào đó Ngư có thể nhìn thấy tấm chân tình này, cho dù là mơ hồ cũng được. Sur Tử dành quá nhiều tình cảm cho em gái cô, đây là điều mọi người đều nhìn thấy rõ. Thế nên, cô thật không đành lòng nhìn người con trai ấy ngày ngày bị lụy, sống trong cô đơn, đau đớn.

Buổi sáng hôm sau, Thiên Yết vừa bước vào lớp đã thấy Ma Kết ngồi chễm chệ trên ghế.

Yết há hốc mồm kinh ngạc. Ma Kết đến lớp trước cậu sao?

Không đúng, không đúng, nhất định là cậu nhìn lầm.

Đưa tay dụi dụi mắt, bóng nữ ở phía trước vẫn không hề mờ nhạt. Tóc tím, mắt tròn, lông mi dài, mặc đồng phục trường nhưng lúc nào cũng quên thắt cà vạt, đây đúng là Ma Kết 100%.

Nhưng mà, Yết giờ tay nhìn đồng hồ. Mới có 6h.

Yết nhìn Kết, một câu hỏi to đùng hiện lên trong đầu: "Chuyện gì đây trời?"

Ma Kết đến sớm, không thể nào!

Chẳng lẽ hôm nay đến phiên bàn cậu trực nhật?

Cũng không đúng, bình thường cho dù trực nhật cũng phải gần 6 rưỡi cô ấy mới đến. Đó là còn chưa kể, hôm qua hai người vừa mới trực nhật cơ mà.

Yết gãi gãi đầu, nghĩ rất lâu vẫn không biết được sự kiện trọng đại gì có thể khiến 'thánh nữ báms giường' Ma Kết chịu đến lớp lúc 6h sáng.

Kết đang đeo tai nghe, cặm cụi làm gì đó trong vở thì cảm nhận thấy có ánh mắt rất dữ dội nhìn về phía mình. Ngẩng đầu lên vừa đúng lúc chạm phải ánh mắt hoang mang của anh Yết, Kết cười tươi rói:

"Chào buổi sáng."

Nghe tiếng Kết, tâm trạng hoang mang của Yết ngay lập tức bị che lấp. Cậu trở lại vẻ thản nhiên như thường lệ, tiến về phía bàn mình, dứt cạp vô ngăn bàn rồi quay sang nhìn Kết.

Dường như biết được Yết sẽ hỏi gì, Kết nhanh mồm nhanh miệng giải thích:

"Hôm qua đi vội nên tao chưa kịp làm bài tập. Tối lúc về tao tính lấy ra làm thì phát hiện mình quên vở trên lớp thế nên sáng nay đi sớm để làm."

Kết vừa nói xong thì đã bị một cái cốc lên đầu. Một giọng nói không rõ xúc cảm vang lên:

"Mày đúng là não heo."

Kết cười hi hi: "Gần đây mẹ tao lo lắng cho sức khỏe tao nên tống cho tao cả đồng cháo hầm. Nhưng mà mẹ tao không nấu cháo heo, mẹ tao nấu cháo gà. Mày nhầm vậy là không đúng rồi."

Yết giật giật khóe miệng. Cái con ngốc này liên tưởng phong phú thật, từ não heo phi sang cháo gà....

Mất vài giây ổn định tâm tình, Yết đang định hỏi cô làm đến đâu rồi thì thấy gương mặt của cô từ nãy tới giờ vẫn cười không ngớt.

Hơn nữa, cái kiểu cười này nhìn thế nào cũng thấy quái dị.

"Mày bị sai quai hàm hả?"

Đáp lại anh là một cái lườm sắc lẹm, Kết tính giơ tay lên đánh nhưng dừng lại giữa chừng.

"Nay tâm trạng tao tốt, không chấp nhát loại tiểu nhân như mày."

Nói rồi cô lại cúi xuống, vừa cầm bút làm bài tập vừa....cười.

Yết nhìn cô một lúc, chợt chú ý tới chiếc tai nghe của cô. Kết rất ít khi đeo tai nghe lên lớp, phần nhiều là tự mở loa điện thoại om sòm cho cả lớp đều thấy.

Vừa nãy cô đeo tai nghe mà vẫn có thể trả lời hấn, chắc không phải nghe nhạc rồi. Vậy thì....

....hấn là có điều thú vị trong chiếc tai nghe kia.

Yết nhếch môi, tiến tới gần cô: "Mày đang nghe gì vậy?"

Kết không trả lời, âm thanh trong chiếc tai nghe dường như đã lấn đi giọng cậu.

Thấy thế, Yết thân nhiên rút một bên tai nghe rồi nhét vào tai mình. Giọng nói run rẩy đột ngột đập vào tai.

Được một lúc, Yết cuối cùng cũng hiểu ra mọi việc. Cậu cười thầm, ghé vào tai Kết nói nhỏ: "Hóa ra tâm trạng mày tốt như vậy là vì nghe cái này."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Giọng nói trầm thấp kèm theo đó là hương bạc hà nhẹ nhàng đột ngột vang lên bên tai khiến Kết không thích ứng kịp, vội ngẩng đầu lên. Yết cầm một bên tai nghe kéo về phía mình, thành ra khoảng cách giữa hai người lúc này vốn đã gần lại càng gần thêm. Cậu chống một tay lên bàn, hơi nghiêng người về phía trước, vừa nhàn nhả 'thường thức' âm thanh phát ra từ chiếc tai nghe vừa chăm chú quan sát gương mặt Kết. Lòng mày cô nâng hơi nhăn lại, môi mấp mí, ánh mắt nhìn chằm chằm cậu, có vẻ bất mãn với việc bỗng dưng bị người ta cướp mất đồ. Thấy thế, nét cười trên môi Yết dường như tăng thêm một chút, vẻ mặt chờ đợi không biết cô sẽ làm gì mình tiếp theo.

Khỏi phải nói, với tính cách của Kết, bị người ta lấy đồ tất nhiên phải giành lại ngay. Thế nhưng, ở trong tình thế 'mặt giáp mặt' khó tránh khỏi có những suy nghĩ khác. Đây là lần đầu tiên cô nhìn tên ngồi cùng bàn ở khoảng cách gần như thế, cảm giác có chút.....kì lạ. Chạm rầy đánh giá, đột nhiên cô nhận ra rằng, thực ra cái tên này....nhìn cũng không tệ lắm. Da mặt trắng đẹp như ngọc, soi mãi cũng chẳng thấy lỗ chân lông đã thế lại còn thêm hàng mi dài cong chẳng kém gì con gái khiến người không mấy để ý đến nhan sắc như cô cũng cảm thấy chạnh lòng. Sống mũi thẳng tắp, thon dài đặt trên đôi môi mỏng khiến người nhìn lần đầu cũng phải bất giác thốt lên hai từ "yêu nghiệt". Haizzz, thời thế bây giờ đúng là đảo lộn hết rồi, con trai có cần nhan sắc phải như thế này không? Sinh ra cái bộ mặt như thế này, tính đi làm trai quyến rũ người ta bao hả?

Đầu cần đầu, nhà hấn nhiều tiền mà.

Kết vẫn chăm chú đánh giá gương mặt người đối diện, ánh mắt di chuyển từ mũi lên mắt. Thực tế thì, dù rất không muốn thừa nhận nhưng cô vẫn phải nói rằng, mắt của tên này rất đẹp. Bỏ qua chi tiết lông mi, chỉ riêng cái con ngươi trong trẻo kia đã khiến người ta phải lắc đầu cảm thán rồi. Mắt của Yết thon dài, hơi híp lại, không biết vô tình hay thế nào mà nhìn vào bỗng dưng Kết liên tưởng tới đấng quân vương. Ách, cô lắc lắc đầu, tự mắng cách so sánh của mình đúng thật là điên, đang đầu tăng tên này đến tận chín tầng mây như thế.

Mặc dù được người mình quan tâm nhìn rất tốt nhưng dấu sao dưới ánh mắt soi xét kia, da mặt Yết có dày đến mấy cũng cảm thấy có chút mất tự nhiên. Cậu cất lời trêu chọc:

"Nhìn từ nãy đến giờ chưa chán hả? Thấy tao đẹp trai quá nên luyến tiếc không rời mắt được có phải không?"

Kết giống như bị đoán trúng tim đen, không tự chủ dòi tầm mắt sang hướng khác, mạnh mẽ đáp trả:

"Ai nhìn mày chứ hả? Bớt ảo tưởng đi."

Nói rồi, cô không chờ Yết có cơ hội đáp trả đã vươn tay tới chỗ cậu tính lấy lại một bên dây tai nghe. Yết dĩ nhiên đoán được cô sẽ làm vậy, nhanh nhẹn né tránh thân mình, tiện thể cầm lấy tay cô.

"Làm cái gì vậy hả? Mau buông tay tao ra." Kết hậm hực, hai chân mày nhăn lại, vẻ mặt bất mãn tỏ rõ vô cùng. Cô vùng vẩy một hồi mà vẫn không thể thoát ra nổi.

Yết mặc kệ cô vùng vẫy, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười. Cậu lại ghé sát tai cô, thì thầm mờ ám:

"Buông thì cũng được nhưng mày không được giật lại cái tai nghe."

"Cái đó là của tao, tại sao không được giật lại? Còn nữa, tránh xa tao ra một chút, thì thì thầm thầm làm quái gì, muốn nói thì nói thẳng trước mặt đi." Kết nhăn mặt, dùng tay còn lại không bị nắm đầy khuôn mặt đáng ghét kia ra xa. Cái tên này cứ thích nhaim vào lúc mình đang vui vẻ mà đi đến phá đám.

"Tại sao không được giật? Mày với tao làm bạn bè cả chục năm trời, có chuyện vui gì tao cũng lôi mày theo thể mà mày có thứ hay lại chẳng chịu chia sẻ. Tao lấy danh nghĩa là người danh chính ngôn thuận đi bên cạnh mày từ lúc miệng còn hôi sữa để cảm cái tai nghe này đây. Sao nào, có mỗi cái tai nghe cũng keo kiệt không cho hả, bạn Ma Kết càng ngày càng thay đổi rồi đây."

"Cái này có gì hay mà phải chia sẻ? Tồi qua mày chẳng phải cũng nghe thấy tên điên đó sợ hãi la hét rồi sao, bây giờ mày còn nghe làm gì nữa. Mau đưa đây nhanh lên."

"Không có gì hay mà mày vẫn nghe đấy thôi. Thế thì tại sao tao không được nghe?"

"Mày....."

Cãi nhau cả chục lần không mấy lần vỗ miệng thắng tên này, càng tệ hơn là mỗi lần cãi đều cảm thấy tên này nói có lý, Kết không khỏi ca thán trong lòng.

Tồi qua trong lúc 'phục kích' chờ tên Thiên Vũ, Kết tiện thể bật máy ghi âm. Cô nghĩ đây là một biện pháp rất hay, biết đâu trong lúc lỡ mồm tên kia nói ra điều gì đó cô có thể kịp thời ghi lại. Còn không thì cũng chẳng sao, mấy ngày nay cô chẳng có trò gì tiêu khiển, nghe tạm tên đó hét cũng là một niềm vui. (Sở thích quái lạ -_-)

Cứ nghĩ một mình mình có sở thích đặc biệt này, nào biết tên bên cạnh cũng mang chiều hướng suy nghĩ tương tự, một mực đòi cho nghe cùng. Kết hết cách, cãi không lại, đành phải giương cờ trắng. Thôi vậy, có mỗi cái tai nghe, đưa cho hắn nghe chung cũng không sao, dù sao vụ này hắn cũng tham dự.

"Được rồi, mày muốn nghe thì nghe, nhưng lần sau cảm mày tự tiện cầm đồ của tao như này." Kết hạ giọng, vẻ mặt như muốn nói 'tao biết tao không nể lại được mày'. Cô không muốn buổi sáng đang tươi đẹp bị tên này phá hủy. "Giờ mày buông tay ra mau lên."

Yết hài lòng, nhẹ nhàng buông tay. "Như này có phải ngoan hơn không." Nụ cười thường trực chưa lúc nào tắt.

Kết xoa xoa cổ tay, nghe thế lờm một cái thật sắc. Còn tên nào đó thì vờ như không nhìn thấy, rất an tĩnh ngồi nghe ngóng tiếp âm thanh trong chiếc tai nghe.

Nhìn cái tên đáng ghét nhàn nhã chơi không, Kết đột nhiên 'rất có tâm' nghĩ ra việc cho bạn ấy làm. Cô quay về phía cậu, đột nhiên cười cười:

"Mày đang rảnh?"

Ai đó gật gật đầu.

"Mày là bạn tao?"

Chuyện này còn phải hỏi, gật gật đầu tiếp.

Kết cười tươi hơn, ôm hết vớ ở phía mình sang cho người ngồi bên cạnh.

"Vậy thì đúng rồi, bây giờ mày làm hết phần bài tập này giúp tao đi. Tao còn có đại sự khác quan trọng hơn."

Không nghĩ tới bị lừa vào tròng dễ dàng như thế, Yết há hốc miệng, chưa kịp đáp trả câu nào thì sách vở đã nằm yên vị trước mặt. Còn cô bạn với đại sự quan trọng đang từ từ lấy trong cặp ra một đồng truyện kinh dị, chậm chậm dán chặt mắt vào nó không buông, bộ dạng rất không quan tâm đến đồng sách vở bên cạnh.

Yết thờ dài, ngồi nhìn cô một hồi rồi chán nản cầm bút lên, dùng tốc độ tên lừa ghi ghi chép chép vào vở cô. Ai bảo cậu giả dạng được chữ người ta làm gì, bây giờ phải chịu để người ta lợi dụng thôi.

Haizzz, thôi thế lại một lần nữa đảo lộn. Đồi đầu có như mơ!

Hai người ngồi im lặng bên cạnh nhau, chốc chốc lại có tiếng lật giấy sột soạt vang lên và tiếng bút lăn đều trên trang giấy. Không ai nói một câu nào, bầu không khí êm đềm đến lạ.

Tầm 15 phút sau, Bảo Bình từ ngoài bước vào, bên cạnh là Cự Giải với một đồng chai lọ linh kinh. Thấy hai con người nào đó an tĩnh ngồi một chỗ cùng đeo một cái tai nghe, Bảo Bình nghi hoặc không hiểu mô tê gì. Từ khi nào con bạn của cô trở nên hiền hậu thế nhỉ, chịu ngồi im một chỗ mà không nhảy tung tung ngoài kia? Cô định tiến lên phía trước hỏi thẳng con bạn thân thì bị Cự Giải bên cạnh giữ lại.

"Người ta đang tình cảm mày xen vô phá đám làm gì?" Giải thì thầm, cố gắng bảo vệ thành quả Thiên Yết đang dựng xây. "Đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên,

đừng có làm phiền chúng nó."

Bảo ngớ người, nảo mắt vài giây để tiếp nhận thông tin. Đúng rồi, sao cô có thể quên được ngoài Thiên Bình với Song Tử trong lớp còn có một cặp đôi không cần đường cũng ngọt chứ nhỉ?

Bảo cười cười mờ ám, nghe theo lời Giải rón rén đi về chỗ ngồi, chỉ sợ kinh động đến cặp đôi nào đó. Hắc hắc, mặc dù cô không rành tình trường cho lắm nhưng cũng không muốn vô duyên phá vỡ bầu không khí 'lãng mạn' của người ta.

Nhìn Bảo thường thức phân cảnh lãng mạn nhà người ta, Giải chỉ muốn cắn một cái vào mặt cô. Chuyện mình thì chẳng bao giờ chịu quan tâm đến cứ thích đi lo chuyện người. Mấy ngày nay cậu ngoan ngoãn làm cu li cho cô, ôm ôm xách xách cả đồ đồ thí nghiệm mà cô đến một câu cảm ơn cũng không khó, cứ cười hên hê như con hăm rồi dúi mắt vào mấy phát mình tận đầu tận đầu. Phản ứng hóa học thì nhìn chưa đầy một giây đã có thể viết ra thế mà cậu nhìn cô cả chục năm trời cô cũng chẳng phát hiện ra cảm tình trong đó, đúng thật là ngu ngốc.

Giải thăm ca thán, không biết kiếp trước mình đã đắc tội gì với Nguyệt lão mà kiếp này lại gặp phải cái thứ đầu gối như Bảo Bình cơ chứ.

"Giải này, hôm nay mày có bận gì không?" Bảo đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi, sau một hồi ngắm cảnh lãng mạn ở trên.

Được hỏi, tâm trạng than trời than đất của Giải biến mất ngay tức khắc, cậu nghi hoặc, không biết cô định làm gì nhưng vẫn đáp 'không', dẫu bạn đến mấy mà Bảo Bình nhờ cậu cũng sẽ chạy đến ngay.

"Thế thì cuối giờ cùng tao đến phòng thí nghiệm đi, tao có cái này cho mày xem." Vốn cô định rủ Ma Kết đi cùng nhưng nghĩ nó và Thiên Yết đang trong giai đoạn mờ ám, không nên xen vào, chỉ còn có Cự Giải.

"Có cái gì vui sao?" Giải ngồi xuống, thắc mắc hỏi.

"Đại loại là vậy, tao đảm bảo mày sẽ thích thú với cái này." Bảo gật gật đầu, nghĩ tới thành quả của mình không khỏi có chút tự hào. "Sao, có đi không?"

"Cũng không có việc gì làm, thôi thì đi cùng mày vậy."

Giải trả lời, yên lặng ngồi xuống dọn dẹp chỗ trống để đặt đồ của Bảo Bình. Để đối phó với loại đầu gối như Bảo Bình cần một thời gian dài, một sớm một chiều là chuyện khó lòng làm được. Dẫu sao cậu cũng ở bên cô lâu như vậy, mưa dầm thấm đất, hẳn sẽ có ngày cô nhận ra tình cảm của cậu.

Hướng hồ bây giờ cô đi đâu cậu cũng theo sau, người trong cuộc không nhìn ra nhưng người ngoài vòng nhất định sẽ nhìn thấy, chỉ chỉ trò trò, tung thành tin đồn, có khi lại làm cô chú ý không biết chừng.

Nghĩ vậy, Giải lại cười thầm trong bụng, ngoan ngoãn sắp xếp đồ đạc của Bảo Bình vào học bàn.

Song Tử chạy hồng học từ chỗ để xe lên trên lớp. Hơn 1h sáng cô mới ngủ, cứ ngỡ chỉ thiếp đi một lúc ai dè lại ngủ một mạch đến hơn 6 rưỡi. Vội vội vàng vàng bữa sáng cũng không kịp ăn, đồng hồ đeo tay lại quên, cô phóng xe vù vù đến trường. Mong là không bị muộn.

Tiếng bước chân huỳnh huých vang vọng trên hành lang, cô chạy mà không thèm nhìn trước mặt. Bỗng nhiên có bóng người ở phía trước, cô không kịp dừng chân, cứ thế đâm sầm về phía trước.

Cái mũi của cô va đập mạnh vào lưng người đứng trước, đau đến mức tái mặt. May mà cô kịp thời vịn tay vào bệ cửa bên cạnh nếu không chắc chắn lại lặp lại việc ngày hôm qua. Số nhỏ đúng là số nhỏ, qua đụng ghế nay đụng người, không biết ngày mai có đụng cửa hay không.

"Xin lỗi, xin lỗi." Mặc dù đang đau nhưng Song Tử vẫn cúi đầu xin lỗi, dù sao cũng là cô bắt cấn.

Nghe tiếng người từ đằng sau, Thiên Bình quay lại. Đối diện với cậu là gương mặt nhăn nhó của Song Tử. Cô đang xoa xoa mũi, hẳn cú va chạm vừa nãy gây ra cảm giác không hề nhẹ. Cậu đang tính mở miệng nói vài câu thì người bên cạnh đã cướp lời.

"Là cậu hả Song Tử?"

Giọng nói nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa vẻ châm chọc khiến Song Tử bất giác ngẩng đầu lên, đập vào mắt là Thiên Bình và Xà Phu đang đứng cạnh nhau.

Mấy ngày nay bận rộn nhưng cô cũng nghe loáng thoáng mọi người trong trường đồn đại cái gì. Từ hôm cô chuyển chỗ ngày nào Thiên Bình và Xà Phu cũng cùng nhau tới lớp, cùng nhau xuống căn-tin, cười nói thân mật đến nỗi ai nhìn họ cũng nói họ là một cặp.

Giờ đây nhìn hai người đứng cạnh nhau, nam hào quang sáng chói, nữ xinh đẹp kiều diễm, nói là một cặp đúng là không sai.

Chỉ là cặp đôi này, cô vô cùng không muốn nhìn thấy.

Song Tử làm như không nghe thấy lời nói của Xà Phu, lách qua người Thiên Bình rồi đi về phía cửa lớp. Bóng lưng cô thẳng tắp, vừa mạnh mẽ lại vừa đơn độc.

Thiên Bình không nói lời nào, ánh mắt phức tạp nhìn người phía trước một hồi lâu. Mãi đến khi Xà Phu gọi cậu mới chịu thu hồi tầm mắt, bước chậm rãi về chỗ ngồi.

5 tiết học chóng vánh trôi qua. Song Từ, Ma Kết, Thiên Yết nhanh nhẹn thu dọn sách vở rồi đến quán cafe đã hẹn trước với nhóm Xử Nữ. Bảo Bình và Cự Giải bận việc chỗ phòng thí nghiệm nên đến sau. Trong lớp lúc này chỉ còn có Xà Phu và Thiên Bình.

"Chúng ta về thôi." Xà Phu lên tiếng, chuẩn bị bước chân ra khỏi lớp.

Thiên Bình dường như không nghe tiếng cô, vẫn ngồi yên một chỗ.

"Nói chuyện rõ ràng rồi hãy về."

Thanh âm lạnh nhạt vang lên, khác hẳn với giọng điệu ấm áp hằng ngày. Xà Phu đang bước thì dừng chân, quay đầu lại thì vừa vặn chạm mắt với Thiên Bình. Cậu đang nhìn cô, đó là một điều hạnh phúc, nhưng trong ánh nhìn của cậu lại chẳng hề chứa đựng một tia thân quen nào. Xà Phu nhìn cậu một lúc, khóe miệng chột cong lên.

"Được thôi, cậu muốn nói chuyện gì?"

"Chuyện về buổi chiều Song Từ đến thăm tôi."

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Tối hôm qua, sau khi về nhà, Thiên Bình chạy vội lên phòng mẹ, hỏi một tràng về cái ngày Song Từ đến thăm mình. Mẹ cậu ngơ ngác hồi lâu, không thích ứng kịp với sự khác lạ của con trai, nhưng đứng trước vẻ mặt vội vã tưởng như cháy nhà của cậu, bà cuối cùng cũng lục lại trí nhớ mà kể tường tận những gì mình thấy ngày hôm đó. Thiên Bình trong chốc lát như vỡ òa được pha cứu sinh, sau khi nghe những lời mẹ nói cuối cùng cũng lờ mờ hiểu ra mọi chuyện.

Ngày hôm đó, Song Từ đến thăm cậu là thật, nhưng trước cô còn một người đến nữa. Đó là Xà Phu. Mẹ cậu biết hai người học cùng lớp, cũng không suy nghĩ nhiều, cứ thế để Song Từ đi lên phòng. Không biết lúc đi lên Song Từ đã nhìn thấy gì mà khi trở ra mặt lạnh băng không chút cảm xúc, đến cả chào mẹ cậu cũng không thêm chào.

Song Từ không thể vô duyên vô cớ giận rồi rồi coi cậu như kẻ thù, chắc chắn trong chuyện này có hiểu lầm. Nhưng hiểu lầm như thế nào chỉ những người có mặt trong sự việc ngày hôm đó biết rõ. Cậu nghĩ ngoài việc hỏi thẳng những người này thì chẳng còn cách nào khác. Cậu hôm đó bị sốt li bì, lúc tỉnh dậy chẳng nhớ nổi cái gì, dĩ nhiên loại cậu đầu tiên. Song Từ thì đến cả việc nói chuyện với cậu cũng không muốn thì sao cậu có thể mở miệng hỏi người ta hôm đó xảy ra việc gì. Suy cho cùng, người thích hợp để hỏi nhất vẫn là Xà Phu, kể từ đầu chí cuối ở trong phòng của cậu. Cuộc trò chuyện ngày hôm nay diễn ra cũng vì nguyên nhân đó.

"Hôm đó cậu đã làm gì?" Thiên Bình hỏi, ánh mắt dán chặt vào người đứng trước mặt mình, thanh âm đã có phần lạnh lùng hơn trước.

"Tôi làm gì? Ha ha." Xà Phu nhìn cậu, bỗng bật cười thành tiếng. "Cậu nói sai rồi, phải là 'chúng ta' đã làm gì mới đúng."

"Cậu thật sự không nhớ mình đã làm gì? Vậy thì bây giờ để tôi nhắc lại cho cậu nhớ."

"Hôm đó, lúc tôi đến thăm cậu, không biết ma xui quỷ khiến thế nào, cậu đột nhiên cầm lấy tay tôi, kéo tôi xuống rồi hôn tôi thật cuồng nhiệt. Đúng lúc này, cô bạn cậu thầm thương trộm nhớ lại bước đến phòng cậu, một màn của chúng ta vừa vặn thu trọn vào tầm mắt cậu ấy."

"Tôi còn nhớ, về mặt của Song Từ lúc ấy chứa đầy sự căm phẫn và khinh bỉ đến nhường nào. Ánh mắt của cô ấy nhìn cậu giống như là nhìn một thứ mình chán ghét tột độ, chỉ hận không thể đem vứt cậu ra khỏi tầm mắt cậu ấy."

Xà Phu vừa nói vừa chăm chú nhìn sắc mặt của Thiên Bình. Mặt cậu lúc này đanh lại, môi mấp máy nhưng không phát ra thanh âm nào. Đôi mắt bị tóc mái che khuất nên không nhìn ra cảm xúc trong đó nhưng lạnh khí toát ra từ người cậu đủ thấy tâm trạng cậu tệ đến nhường nào.

Thấy vậy, nụ cười trên môi Xà Phu càng rộng thêm. Cô biết Thiên Bình yêu Song Từ nhưng thế thì đã sao, bây giờ Song Từ đã coi cậu như kẻ thù, đến cả liếc mắt cũng không thèm, cho dù Thiên Bình có cố gắng cách mấy cũng không thể tới gần cô, nói gì đến việc tiếp tục mối quan hệ của hai người.

"Tôi sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với Song Từ." Thiên Bình đột ngột lên tiếng, cắt đứt suy nghĩ đắc ý của Xà Phu. "Kể cả khi tâm trí không rõ ràng, tôi cũng sẽ không làm thế."

Giọng Thiên Bình không hề ẩn chứa sự giận dữ hay nạt nộ nhưng kiên định vô cùng. Ánh mắt cậu chiếu thẳng vào mắt cô, giống như một vị thần quyền uy đang dò xét người nói dối. Mà người nói dối này thật giống như đang ám chỉ cô.

Mất vài giây điều chỉnh tâm trạng, Xà Phu lấy lại vẻ mặt như trước, nụ cười vẫn thường trực trên môi. Cô bước đến gần cậu, ghé sát mặt mình vào mặt cậu, nhẹ nhàng thì thầm bên tai:

"Cậu dựa vào đâu chắc chắn mình không làm ra chuyện đó?"

"Dựa vào việc tôi yêu Song Từ."

Thiên Bình đáp trả rồi đẩy gương mặt phía trước ra xa, lực đạo không mạnh nhưng lại khiến toàn thân Xà Phu chấn động. Nụ cười trên môi cô mơ hồ như bị đông lại.

Gương mặt bị sốt đến mê man ngày hôm đó chợt hiện lên trong tâm trí, giọng nói lặp đi lặp lại hàng ngàn lần cái tên "Song Từ" đáng ghét đó một lần nữa tái hiện trong đầu Xà Phu. Ngay cả lúc mơ màng, Thiên Bình vẫn không ngừng gọi tên Song Từ, tại sao lại như vậy cơ chứ?

Rốt cuộc cô thua cái người tên Song Từ đó ở điểm nào?

Bàn tay Xà Phu nắm chặt lại, cố gắng kìm nén cơn lửa giận trong lòng. "Dựa vào việc tôi yêu Song Từ" sao, thật là nực cười.

Tiếng yêu này có thể thốt ra, nhưng nhất định không thể dành cho Song Từ.

"Cậu đang nghi ngờ thái độ của Song Từ, nghi ngờ những chuyện cậu ta nhìn thấy?" Xà Phu hỏi, trên mặt đã là vẻ tự tin như thường lệ.

Dẫu sao Song Từ cũng đã nhìn thấy những thứ cần nhìn, cho dù Thiên Bình phủ nhận cũng chẳng nói lên điều gì. Ít nhất bây giờ, Song Từ vẫn coi Thiên Bình là kẻ phản bội, cô không tin bản thân mình không đủ năng lực chia cắt hai người bọn họ.

"Tôi không nghi ngờ những gì Song Từ nhìn thấy, nhưng nhiều lúc, những thứ nhìn thấy chưa chắc đã là sự thật."

Giống như cậu ngoài mặt không thêm quan tâm Song Từ nhưng trong lòng lúc nào cũng bồn chồn lo lắng.

Giống như Xà Phu và cậu bề ngoài trông giống như một cặp đôi hoàn hảo nhưng bên trong lại chẳng hề tồn tại chút tình cảm nào, chỉ đơn thuần là diễn kịch cho ai đó ghen.

Có những thứ vốn bày ra trước mắt nhìn như sự thật nhưng bên trong lại là một lớp nguy tạo rõ ràng.

Cậu không nhớ hôm đó xảy ra những chuyện gì nhưng cậu tin vào bản thân, tin vào thứ tình cảm mình dành cho Song Từ. Xà Phu muốn lấp liếm sự thật, đó chỉ là suy đoán của cậu. Nhưng cậu thả tin vào suy đoán của mình còn hơn nghe theo những lời thốt ra từ miệng người khác.

"Đừng phí tình cảm vào những con người không yêu cậu." Thiên Bình nói câu cuối trước khi bước ra cửa lớp. Thanh âm không lớn, chỉ đủ cho hai người nghe. Rồi cậu cầm cặp, cất bước ra về, bóng lưng đơn độc nhưng thẳng tắp, kéo dài trên nền nhà.

Thiên Bình không ngu đến mức không nhìn ra tình cảm Xà Phu dành cho mình. Ngay từ ngày cô đến lớp cậu đã biết điều này. Vốn ban đầu cậu chỉ muốn mượn nó để khiến Song Từ hờn dỗi một chút nhưng đến hôm nay mọi việc đã đi quá xa dự liệu. Cậu thành thực coi Xà Phu là một người bạn không hơn không kém, không muốn đùa giỡn tình cảm của cô, mong rằng cô sẽ hiểu được và buông tay.

Thế nhưng, mọi việc chẳng mấy khi đi theo ý người. Giống như người con gái mà cậu vừa nói chuyện xong, giờ phút này ngoài mặt vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng lại thầm coi khinh câu nói của cậu.

Người cô yêu nhưng không yêu cô thì đừng mong đến được với bất cứ cô gái nào khác.

Như đã bàn bạc, sau khi hù dọa Thiên Vũ xong, Kim Ngu sẽ đến nhà thăm cậu ta, thử thêm một lần xem có thể moi chút tin tức nào không. Bạch Dương chịu trách nhiệm giám sát mấy nghe lén vừa cài nên hai người hành động chung với nhau, sẽ không xuất hiện ở quán cafe.

"Hai người đó hành động không có gì đáng lo chứ?"

Ma Kết lo lắng hỏi. Nhớ lại vẻ mặt ngây thơ của Ngu ngày hôm đó, cô vẫn có chút không an lòng.

"Yên tâm đi, một mình Ngu đi tởm còn lo chứ có thêm con Cừu kia trợ giúp thì chúng ta phải lo thay tên Thiên Vũ mới đúng." Nhân Mã tự tin nhấn mạnh.

Ma Kết gật gù đầu, vì thời gian tiếp xúc không lâu nên cô rõ tính cách và khả năng từng người. Nhưng nếu họ đã chắc chắn như vậy thì cô cũng chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, dẫu sao đã là người quen biết của Song Từ thì có ai tâm thương đâu.

"Thế bây giờ chúng ta làm gì?" Thiên Yết hơi thắc mắc hỏi, đừng nói gọi họ đến đây chỉ để trông chờ tin tức từ hai người kia thôi nha.

Dường như nhìn thấy sự nghi hoặc trong mắt cậu, Xử Nữ chợt cười, ánh mắt như muốn nói 'sẽ không để các cậu phải nhàn rỗi đâu. Rồi cô lấy từ trong cặp ra một chiếc điện thoại được gói gọn trong túi nilon, màn hình điện thoại đã bị trầy xước nhiều, hư hỏng nhìn qua cũng thấy không phải nhẹ.

"Đây là...."

"Đây là điện thoại của Ngu." Xử trả lời. "Vụ việc của Ngu do chú tởm phụ trách. Đồ đạc của Ngu theo lí mà nói đều không được mang đi lung tung, nhưng

vụ này theo nhận định của cảnh sát chỉ là một vụ tai nạn thông thường, họ cũng không quá quan trọng đồ đạc của nạn nhân. Chiếc điện thoại này bị hư hỏng không phải bình thường, tớ mang thử đến chỗ mấy cậu xem tình hình có tốt hơn không. Nghe nói Thiên Yết và Ma Kết là trùm trong vấn đề này."

Ma Kết và Thiên Yết đều rất đam mê những thứ liên quan đến công nghệ, trước giờ việc khôi phục mấy thứ dữ liệu linh tinh gì đó đều không có gì khó khăn. Gia đình của họ cũng rất biết tạo điều kiện, bố của Thiên Yết còn có cả một công ty chuyên sửa chữa, khôi phục thiết bị điện tử. Xử Nữ nghĩ chuyện này giao cho họ là hợp lý nhất.

Ma Kết cầm chiếc điện thoại lên một lúc, mày hoi nhăn lại, miệng lẩm bẩm:"Hư hỏng đúng là không phải dạng vừa."

Thiên Yết chăm chú nhìn chiếc điện thoại trên tay Kết, trầm ngâm hồi lâu rồi nói:

"Nếu miễn cưỡng thì khả năng có thể sẽ khôi phục được."

Nghe tiếng Yết, Kết hoi ngạc nhiên. Chiếc điện thoại này hư hỏng quá nặng, cho dù cô mang về khả năng cao cũng sẽ khó lòng khôi phục, vậy mà cái tên này....

"Được rồi, vậy thì chuyện này giao cho hai cậu nha."

Yết gật đầu chắc nịch còn Kết thì vẫn dăm chiêu, tính mở miệng nói thêm thì đã bị Yết chen ngang:

"Còn chuyện gì nữa không?"

Xử Nữ lắc đầu, chỉ cần khôi phục được chiếc điện thoại đó là có thể biết người hôm đó gọi cho Ngư là ai. Mặc dù cô đã đoán được tám chín phần nhưng vẫn muốn chắc chắn hơn.

"Nếu không có việc gì thì tụi tớ đi trước, bắt đầu nhanh hoàn thành nhanh, vài ngày nữa sẽ đem điện thoại đưa cho Song Từ."

Song Từ gật đầu, cô tin vào năng lực của hai người này. Bình thường họ hay quậy phá nghịch ngợm nhưng đụng đến chính sự là nghiêm túc hẳn lên.

Mọi người không nói nhiều lời, Yết nói vài câu chào tạm biệt rồi kéo tay Kết đi theo. Tuy vẫn hơi mù mờ nhưng nghe Yết nói như vậy Kết cũng có chút yên tâm. Chuyện này, hai người họ nhất định sẽ hoàn thành.

Còn lại Song Từ, Ma Kết, Nhân Mã, ba người ngồi bàn bạc thêm một chút về kế hoạch. Chợt Song Từ nhìn sang chiếc ghế bên cạnh, hơi thắc mắc:

"Hôm nay Sư Từ không đến hả?"

"Cậu ấy bận đi đăng kí chuyển khối thi gì đó nên không đến được." Mã trả lời, trong đầu không hiểu sao chợt hiện lên khuôn mặt dăm chiêu của Sư Từ.

Song Từ ngạc nhiên, chuyển khối thi?

Đã gần cuối năm rồi, sao cậu ấy lại đột ngột muốn chuyển khối thi chứ?

Nhắc đến chuyện Sư Từ, Mã lại nhớ tới đồng sách Y được chất đầy trong học bàn của cậu vừa mới thấy sáng nay. Cậu buột miệng nói ra:

"Có lẽ cậu ấy muốn học bác sĩ."

"Gi cơ?" Xử Nữ không tin nổi vào tai mình. "Nhưng rõ ràng bố mẹ cậu ấy bắt cậu ấy thi vào trường kinh tế mà."

"Chuyện này tớ...không rõ lắm. Chỉ thấy mấy ngày nay cậu ấy cứ dán mắt vào đồng sách Y, hôm nọ vô tình vào nhà cậu ấy chơi còn thấy chúng chất đầy trên giá nữa."

Xử Nữ và Song Từ nghe vậy như hiểu ra tất cả.

Bất chấp sự ngăn cấm của cha mẹ, bất chấp gia sản kếch sù đang chờ mình phía trước, Sư Từ lại muốn trở thành bác sĩ, thi vào ngành trước giờ mình chưa từng nghĩ tới.

Làm vậy há chẳng phải đều vì Song Ngư hay sao?

Song Từ trầm mặc một lúc lâu, Xử Nữ cũng không nói được câu nào, bầu không khí phút chốc trở nên im ắng đến lạ.

Nhìn hai cô gái trước mặt đột ngột yên lặng, Nhân Mã cảm thấy thật không bình thường bèn lên tiếng:

"Các cậu sao thế? Cậu ấy chỉ thi vào bác sĩ chứ có phải đi vào vạc dầu sôi đâu, cần gì trung ra về mặt dăm chiêu ấy. Sư Từ lớn rồi, có còn là trẻ con nữa đâu, cậu ấy tự biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm. Đùng có ở đó lo mãi cho cậu ấy, lo cho chuyện của Song Ngư kia kìa."

Những lời của Mã tuy không giống an ủi nhưng kích động rất nhiều đến lòng người. Hai cô gái phút trước còn nét mặt buồn bã phút sau đã bay sạch hết tất cả. Xử Nữ đứng dậy cầm túi xách, nói với Song Từ:

"Tớ tin Sur Tử sẽ có lựa chọn đúng đắn, cậu đừng lo nữa. Giờ tớ với Mã tới hiện trường vụ án coi thử có tìm thêm được chút tin tức nào không. Song Tử, cậu có muốn đi chung không?"

Song Tử gật đầu, dù sao từ sau hôm Song Ngự bị tai nạn cô vẫn chưa đến đó lần nào nữa. Hôm nay vừa vặn có thời gian, không bằng đến xem lại một lần, biết đâu lại tìm ra được thứ gì đó không biết chừng.

Nghĩ vậy, ba người nhanh chóng rời khỏi quán cà phê, thẳng tiến đến con đường nơi xảy ra vụ tai nạn.

Cùng lúc đó, ở nhà của Thiên Vũ.

"Không.... không mẹ ơi, con thật sự đã thấy ma.....Con nhìn thấy nó....nó chảy máu ở miệng....nó còn nhìn con chăm chăm nữa...."Giọng nói run rẩy vang vọng giữa căn phòng. Một con người ngồi co ro trên chiếc giường lớn, đầu quấn một dải băng trắng toát, gương mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Người này không ai khác chính là Thiên Vũ, 'nạn nhân' của việc hù dọa ngày hôm qua.

Một người phụ nữ giọng điệu nhẹ nhàng đến ôm lấy Vũ, không ngừng vỗ về hân.

"Con ngoan, nhất định là con nhìn lầm rồi. Mẹ đã sai người kiểm tra quanh đó hết rồi, ngay cả một vết máu cũng không thấy, sao có thể thấy....những thứ con nói được."

"Nhưng mà mẹ, con...con... thật sự đã nhìn thấy..."

Bố của Thiên Vũ đứng cạnh đó không nhận được từng mắt lên mắt:

"Thấy thấy cái gì, mày không nghe mẹ mày vừa mới bảo không có cái gì rồi hay sao. Đi chơi cho lắm vào xong thì bây giờ bị dọa cho thành như thế này, đúng thật là mất mặt."

"Mất mặt cái gì chứ, ông không thấy con mình đang sợ run hết người hay sao mà còn ở đó mắng nó."

"Nó bị cái gì dọa sợ? Ma hả? Trên đời này làm gì có mấy thứ ma quỷ đó. Nó chỉ biết ảo tưởng thôi."

"Ông..."

Một phòng ba người bị tiếng cãi nhau của hai ông bà làm cho sôi nổi hẳn lên, còn Thiên Vũ thì vẫn nằm một chỗ, đầu óc không ngừng quay đi quẩn lại mấy hình ảnh tối hôm qua, từ gương mặt trắng bệch của Song Ngự đến những vết máu tí tách nhỏ trên nền đất. Những thứ đó hết như một cơn ác mộng thể nhưng lúc hân tỉnh lại thì mọi thứ đã biến mất, trái lại, bản thân hân đã được đưa về nhà an toàn.

Hân hỏi mẹ sao mình về được nhà thì mẹ hân nói nhận được điện thoại hân bị ngã ở quán bar rồi vội vã đến đón hân. Vì vết thương trên đầu hân không nặng lắm lại sợ người ngoài đàm tiếu nên cha mẹ hân để hân ở nhà rồi mời bác sĩ đến khám riêng. Chuyện này đối với bố mẹ hân thì rất bình thường, chỉ là hân không cẩn thận đâm đầu vào tường nên ngã xỉu. Mẹ hân cũng đã bảo tìm quanh đó mà không thấy vết máu nào, cho là hân mệt mỏi quá nên sinh ra ảo giác. Thế nhưng hân lại không thể nào quên được những thứ mình thấy tối qua, sự ghê rợn đến bây giờ vẫn còn in hân trong kí ức, bảo đó là ảo giác, sao hân chấp nhận được.

Hân còn đang ở trong một mớ bòng bong suy nghĩ thì quản gia bước vào, cung kính nói:

"Thưa ông chủ, bà chủ, có cô Kim Ngưu đến tìm cậu chủ."

Hai bậc phụ huynh đang cãi nhau chột dừng lại, Thiên Vũ cũng trong một khắc thất thần.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trả Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Các tình tiết diễn biến tiếp theo và kết thúc

Trong khi mọi người đang tiếp tục lên kế hoạch để vạch mặt Thiên Vũ thì chị họ của hân phát hiện ra chiếc tai nghe. Với thể lực của mình, người đó đã khiến cho bệnh viện nơi Ngự điều trị bị nổ. Biết tin, Song Tử và mọi người đều rất sốc, kế hoạch thì bị vỡ lở. Sur Tử tuyệt vọng, bị bố mẹ bắt sang nước ngoài. Tại đây, cậu đã gặp được một người trong giới y khoa, người đó lại chính là người đã đem Ngự từ Việt Nam sang. Ông vô tình tìm thấy Ngự khi thấy cô bất tỉnh ở một dòng sông dọc bệnh viện. Hóa ra khi xảy ra vụ nổ, một y tá đã di chuyển Ngự xuống dưới tầng trệt, vụ nổ không ảnh hưởng quá lớn đến thân thể Ngự nhưng cũng gây chấn động mạnh. Sur Tử cảm tạ rất nhiều vị bác sĩ đó, ngày đêm học tập, nghiên cứu rồi cuối cùng cũng khiến Ngự tỉnh lại. Tuy nhiên, cậu không báo tin cho nhóm Song Tử biết, chờ đợi đến khi Ngự hoàn toàn hồi phục thì mới hỏi cô ngọn nguồn

Ở trong nước, Song Tử vì sự việc xảy ra với em gái mà rơi vào trầm cảm nặng. Mẹ của cô quá đau khổ trước sự ra đi của Ngự, lại nhớ tới những lời nói

trước đây của sư thầy nên đã nói những lời cay nghiệt. Song Tử buồn bã bỏ nhà ra đi thì gặp được Thiên Bình, hiểu lầm của hai người cũng được nói rõ.

Sau khi vực dậy tinh thần, Song Tử muốn tiếp tục điều tra về vụ án của Song Ngư nhưng không biết nên làm gì khi bản thân thể đơn lực bạc. May mắn có sự giúp đỡ từ Nhân Mã và Xử Nữ, cô đã dần dần tìm ra nguyên nhân của vụ nổ, liên kết với những sự việc trước đây dần tìm ra hành tung của người chị họ Thiên Vũ. Một lần đuổi theo Thiên Vũ, Nhân Mã đã nhìn thấy gương mặt của người đó - Xà Phu. Do bị phát hiện nên cậu bị đánh đến hôn mê bất tỉnh. Lúc này, Xử Nữ nhận ra tình cảm của bản thân đối với cậu, ngày ngày túc trực chờ cậu tỉnh lại. Cự Giải và Bảo Bình cùng đi theo nghề lương y đã đóng góp rất nhiều vào việc cứu giúp Nhân Mã. Tín hiệu Nhân Mã để lại giúp Song Tử biết được người chị họ kia chính là Xà Phu. Vì sự việc đã xảy ra đến với Nhân Mã, Song Tử quyết định sẽ giải quyết riêng thù hận với Xà Phu, không cho ai biết tin. Tuy nhiên, Ma Kết và Thiên Yết lại biết được chuyện này, vội vã thông báo cho Thiên Bình. Xà Phu đã sớm đoán được Song Tử sẽ biết chuyện nên giăng bẫy sẵn để ám toán cô. Lúc Song Tử ở trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, nhóm của Thiên Bình may mắn đến kịp, cứu thoát cô nhưng lại để Xà Phu trốn thoát.

Về phía Song Ngư, sau khi tỉnh lại cô đã âm thầm tìm kiếm thêm chứng cứ về những tội ác trước đây của Thiên Vũ, cuối cùng trở về nước và giao nộp những thứ đó cho cảnh sát. Còn Thiên Vũ, lúc chứng kiến những thứ xảy ra với Ngư và hành động tội ác của chị họ thì dần dần thay đổi. Đứng trước sự thiện lương của Ngư, hẳn đã cảm động và dần có cảm tình với cô. Tuy nhiên, hẳn không dám chống lại chị họ để giúp đỡ nhóm Ngư. Khi cảnh sát nhận được những chứng cứ của Ngư đã lập tức phát lệnh truy bắt Thiên Vũ cùng Xà Phu. Lần theo dấu vết của Thiên Vũ, Kim Ngưu và Bạch Dương đuổi đến chỗ ẩn náu của chúng, đồng thời thông báo cho nhóm Thiên Bình đến sau. Trong lúc không cẩn thận, Kim Ngưu bị Xà Phu bắt làm con tin, đe dọa nếu không thả họ đi sẽ để Ngưu ngã từ tầng 30 xuống. Chút thiện lương cuối cùng khiến Thiên Vũ ra tay kéo chị họ lại nhưng vô tình đẩy Ngưu xuống. May mắn Bạch Dương đã kịp nắm lấy tay cô. Hai người giằng co một hồi, Xà Phu bất ngờ nổi điên giờ khẩu súng bắn về phía Bạch Dương khiến cánh tay cậu bị thương, suýt chút nữa thì Ngưu đã ngã xuống. Khi Bạch Dương sắp không chống trụ nổi thì nhóm của Thiên Bình cuối cùng cũng đến. Dưới sự giúp đỡ của cảnh sát, Xà Phu và Thiên Vũ đã bị bắt. Mọi chuyện dần đi đến hồi kết.

Sau khi được đưa về chữa trị, Bạch Dương đã dần hồi phục, chuyện tình cảm với Ngưu cũng được đẩy mạnh trong thời gian cậu bị thương. Hai người đã quyết định khi nào Bạch Dương khôi hoàn toàn sẽ cùng nhau mở một nhà hàng ẩm thực sống "tạm" qua ngày.

Thiên Yết tham gia một cuộc thi khoa học công nghệ và giành được giải quán quân, cậu đã lấy điều đó để đến cầu hôn Ma Kết, mong cô trở thành bạn gái của mình. Tất nhiên, Ma Kết sẽ đồng ý

Về phần Cự Giải và Bảo Bình, từ lúc đặt chân đi theo "nhà bác học bất thường" Cự Giải đã có thêm thời gian gần gũi với cô hơn, tình cảm của hai người cũng thăng tiến không kém. Chuyện tình của họ chuyển sang một trạm mới khi cả hai cùng nhận được giấy báo du học nước ngoài.

Nhân Mã được hai nhà bác học kia cứu giúp đã tỉnh lại, Xử Nữ vô cùng vui mừng. Tuy nhiên, việc hôn mê khiến sức khỏe cậu yếu đi nhiều, nhân cơ hội đó, Mã đưa Xử vào trong nên cô đã hứa sẽ chăm sóc cậu suốt đời.

Quãng thời gian được Sư Tử cứu chữa và chăm sóc đã giúp Song Ngư nhận ra tình cảm của cậu dành cho mình. Một lần nhìn thấy cánh đồng lavender do Sư Tử tự trồng và nghe thấy câu chuyện cậu kể hồi còn nhỏ, Ngư mới ngán người nhận ra cậu mới chính là cậu bạn hồi nhỏ mình đã quen chứ không phải Thiên Vũ - người cô nhầm lẫn lúc bấy giờ. Cô thấy mình đã tổn thương cậu quá nhiều, khiến cậu phải chờ đợi trong vô vọng ngần ấy năm. Cuối cùng, hai người họ tiến đến một đám cưới tuyệt đẹp

Còn lại Song Tử và Thiên Bình, sau khi trả thù xong, chuyện gia đình ổn thỏa, hai người chỉ mong muốn một hạnh phúc bình dị. Cả hai cùng mở một tiệm cà phê nho nhỏ rồi cùng nhau sống vui vẻ mỗi ngày.

Đó chính là cốt truyện mình muốn triển khai, tuy không mới mẻ gì nhưng cũng không đến nỗi quá hoang đường. Tuy nhiên, lúc bắt tay vào viết thì mình đi chệch quỹ đạo quá nhiều. Chưa kể đến nếu cứ triển theo cái cốt này cộng thêm giọng văn lê thê của mình thì không biết đến bao giờ mới đi đến hồi kết nên tốt nhất là dừng bút.

Mong rằng cái kết này là điều mọi người mong muốn.

Bạn đang đọc truyện [12 Chòm Sao] Song Sinh Trà Thù được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.